

KRÁTKÝ A VELMI SNADNÝ ZPŮSOB MODLITBY,

KTERÝ MŮŽE KAŽDÝ VELMI SNADNO POUŽÍVAT
A S JEHO POMOCÍ DOSÁHNOUT V KRÁTKÉ DOBĚ
VYSOKÉHO STUPNĚ DOKONALOSTI

JEANNE GUYON

Napsáno kolem roku 1685

Rights: PUBLIC DOMAIN (not copyrighted)
(Christian Classics Ethereal Library)

Toto dílko není chráněno autorským právem.

CCEL – Křesťanská knihovna klasiky. Tato kniha je **MAJETEK VEŘEJNOSTI**.
„PUBLIC DOMAIN“

Tato kniha je v anglickém originálu zdarma ke stažení na internetové adrese:
www.ccel.org.

Madame Guyon – žena, která měla ohromný vliv na celý francouzský národ-otřásla dokonce trůnem Ludvíka XIV. V průběhu staletí měla tato knížka vliv na mnohé, včetně nejrespektovanějších postav historie církve.

PŘEDMLUVA K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Drahý čtenáři, v této knize nacházíme vysvětlení pro hloubku moravských bratří, skupiny křesťanů, kteří prožili vylití Ducha svatého, jak to čteme v 2. kapitole Skutků, a pak šli kázat evangelium do celého světa – Zinzendorfa a moravské bratry kniha hluboce zasáhla. Za Staré smlouvy se člověk setkával s Bohem ve stánku úmluvy, tu postupně vcházel stále hlouběji do Boží přítomnosti. Ve svatyni svatých se Boží sláva projevovala nejmocněji. Než do ní člověk vstoupil, musel projít kolem pěti sloupů. Co jsou tyto sloupy? Písmo mluví o Jakubovi, Petrovi a Janovi jako o sloupech (Galatským 2,9). A dále, *»kdo zvítězí, toho učiním sloupem ve svatyni svého Boha...«* (Zjevení 3,12). Madame Guyon je jedním ze sloupů v Božím chrámě. Být sloupem v chrámě Boha, znamená neustále zůstat v Boží přítomnosti, chodit s Bohem neustále.

Jeanne Guyon o své knize, o tom, jaký měla vliv ve své době, vypráví ve své *Autobiografii*:

»Doktor... byl ochoten otevřít své srdce. Náš Pán mi pro něj dal vše, co nezbytně potřeboval... Mohl ke mně přivést všechny své společníky, mnichy – a Pán se jich všech zmocnil. Měl takové problémy, že nedokázal číst, studovat, modlit se, ani plnit své povinnosti. Přivedl ho ke mně jeho společník. Chvilu jsme rozmlouvali – a Pán mi odkryl příčinu jeho problému i východisko. Řekla jsem mu to – a on začal praktikovat modlitbu ze srdce. Pán ho najednou podivuhodně proměnil a velice obdaroval. Oba mužové, i když pokročilého věku, se potom pokorně podřídili praxi modlitby podle knihy, k níž mne Pán inspiroval. Vzali z toho takový užitek, že jeden mi řekl: „Stal se ze mne úplně nový člověk. Před tím jsem se nemohl modlit, ale teď se můžu modlit, kdy jen chci. Snadno, s mnohým ovocem a úplně jinak prožívám Boží přítomnost.“

Ten druhý mi řekl: „Jsem mnichem už čtyřicet let a popravdě mohu říci, že jsem nevěděl, jak se mám modlit; Boha jsem nikdy neprožil tak, jako když jsem začal číst tuto malou knížku.“

Sestra z jednoho kláštera byla již osm let v hluboké melancholii a nikdo jí nedokázal pomoci. Její představená jí to ještě zhoršila nesprávnou léčbou. Nikdy jsem v klášteře nebyla, neboť jsem na taková místa nechodila, leda by pro mne někdo poslal. Měla jsem za to, že by nebylo správné se vnucovat, ale nechala jsem se vést Prozřetelností. Byla jsem velmi překvapena, když jednou v osm večer pro mne přišel kdosi z převorství. Jedna sestra byla na tom tak zle, že už neviděla žádné východisko a tak vzala nůž v úmyslu vzít si život. Vypadl jí z ruky, a osoba, která ji přišla navštívit, jí poradila, aby si promluvila se mnou. Náš Pán mi dal nejprve poznat, oč tu jde a žádal po ní, aby se Mu vzdala a nevzpírala se, jak ji to po osm let učili. Byla jsem nástrojem, kterého si Bůh použil, aby ji přitáhl do takového odevzdání se, že rázem vstoupila do předpokoje ráje. Všechny její bolesti a problémy ihned zmizely a nikdy se už nevrátily. Vykonala z celého domu nejvíc práce. Změna byla tak pronikavá, že ji obdivovala celá obec. Náš Pán jí dal velký dar modlitby a stálé přítomnosti a schopnosti a pohotovosti pro všechno...

Bůh mne zejména pohnul k četbě Písem svatých. Když jsem začala, vybídl mne, abych začala psát – okamžitě mi byla zjevena celá pasáž. Hned jsem ji napsala a pokračovala dál neuvěřitelnou rychlostí. Pán na mne vylil světlo... odhalil skryté poklady moudrosti a poznání, o nichž jsem neměla ani tušení. Než jsem začala psát, ani jsem nevěděla, co budu psát. A z toho, co jsem napsala, jsem si nic nepamatovala. Když jsem mluvila s lidmi, Pán mi pro ně dával vše potřebné, aniž bych cokoliv studovala nebo rozvažovala... Psala jsem

úžasnou rychlostí, neboť ruka stěží stačila psát, co Duch diktoval. Po celou tu dobu jsem nepoužila jinou knihu než samotnou Bibli. Opisovatel, ať se snažil sebevíc, nedokázal za pět dní opsat, co jsem napsala sama během jediné noci... Ve dne jsem stěží měla čas na jídlo pro množství lidí, kteří přicházeli a tlačili se ke mně...

Navštívil mne vládní poradce, Boží služebník. Na mém stole našel traktát o modlitbě. Chtěl, abych mu jej půjčila. Přečetl si jej a velmi se mu líbil. Půjčil jej několika přátelům, o nichž si myslel, že jim může posloužit. Všichni chtěli kopii. Proto se rozhodl, že jej dá vytisknout. Získal patřičné schválení a začalo se tisknout. Požádali mne, abych napsala předmluvu, což jsem učinila. Tak byla ta malá kniha na světě. Od té doby vyšlo pět nebo šest vydání – a náš Pán ji provázal velkým požehnáním. Ti dobří mnichové si vzali patnáct set kusů...

Za toto vítězství se ďábel proti mně rozlítel. To vše mne netrápilo. Ať se proti mně zvedne jakékoli pronásledování, vím, že vše poslouží k slávě mého Boha... Od té doby jsem v skrytu toužila cele se odevzdat Bohu a být Mu k dispozici, ať se stane cokoliv. Řekla jsem: „Co bys ode mne požádal, abych ti ochotně neobětovala? Ó, neobcházej mne.“ Kříž a utrpení mi byly představeny v hrozivých barvách, ale to mně neodradilo. Ochotně jsem se podřídila a zdálo se, že náš Pán mou obět přijal. Ve své prozíravosti mi dával dost příležitostí, aby si mně vyzkoušel...

Nemohla jsem vyslovit modlitby, kterými jsem se modlívala. Jakmile jsem otevřela rty a chtěla se modlit, mocně mne uchvátila Boží láska. Byla jsem pohlcena v hlubokém ztišení a nepopsatelném pokoji. Znovu a znovu jsem se pokoušela začít, ale nešlo to. Nikdy předtím jsem o takovém stavu neslyšela. Nevěděla jsem, co mám dělat. Moje neschopnost rostla, protože má láska k Pánu vzrůstala, byla silnější, prudší až strhující. Aniž bych ze sebe vypravila jediné slůvko, byla ve mně vytvořena stálá modlitba. Zdálo se mi, že je to modlitba samého našeho Pána Ježíše Krista, modlitba Slova, která se děje... skrze Ducha. Podle sv. Pavla, Duch prosí za nás, za to, co je dobré, dokonalé a podle vůle Boží. (Římanům 8,26-27)

V této nezvyklé mdlobě, která trvala více než šest měsíců, mě Pán krok za krokem učil, že mezi dušemi, které jsou cele Jeho, existuje jiný způsob modlitby než mluvení. Tys mi dalo pochopit, ó božské Slovo, že tak, jak Ty vždy mluvíš a působíš v duši, ačkoli se tam zjevuješ v hluboké tichosti, rozmlouváš i ve svých stvořeních: v nevýslovné tichosti. Právě tehdy jsem uslyšela jazyk, který mi nebyl známý. Když otec La Combe vstoupil, postupně mi došlo, že už nemohu mluvit. V mé duši vznikla stejná tichost i vůči němu. Pochopila jsem, že člověk se v tomto životě může naučit jazyku andělů. To mi chtěl Bůh ukázat. Byla jsem postupně zmenšena k tomu, abych k La Combemu mluvila pouze v tichosti. Potom jsme porozuměli jeden druhému v Bohu, způsobem tak nevyslovitelným a božským. Jemu i mně to připadalo jako nová země...

Bůh nás prosytil sebou samým, a bylo to tak čisté a sladké, že v této hluboké tichosti jsme strávili celé hodiny...

Dal mi vidět, jak ďábel rozpoutá tvrdé pronásledování proti modlitbě...»

Když Mojžíš, předstoupil před Faraóna, byla mu dána dvě nadpřirozená znamení od Boha, hůl se proměnila v hada a jeho ruka zbělela malomocenstvím a potom se opět vrátila do původního stavu. Faraónovi kněží udělali to stejné, i když Mojžíšův had pozřel jejich hada. Je zde symbolicky řečeno, že satan NAPODOBUJE BOŽÍ VĚCI! Nikdy však nedokáže napodobit v takové míře, jako jsou Boží věci a Boží zázraky. Různé okultní praxe, meditace, což je vyprazdňování mysli, New Age, atd. to vše je pouze satanova

NAPODOBENINA ORIGINÁLU! Křesťan upíná svou pozornost na OSOBNÍHO Ježíše Krista který je v něm. Napodobenina hledí a soustřeďuje svou pozornost sama na sebe, a sebe nazývá falešně Kristem. Napodobenina může vypadat k nerozeznání od originálu, ale ten člověk, který drží ve své ruce po delší dobu originál, rozpozná napodobeninu.

Marek 8:34 „*Chce-li někdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a vezme svůj kříž a následuje mne.*“

Žalmy 62:6 „*VŽDY předce měj se K BOHU MLČELIVĚ, DUŠE MÁ, nebo od něho jest očekávání mé.*“

Žalmy 46:10 „*ZTIŠ SE A POZNEJ, že Já jsem Bůh.*“ KJV (Tímto způsobem k nám přichází poznání Boha.)

Matouš 11:29 „*Vezměte mé jho na sebe a UČTE SE ODE MNE, NEBOŤ JSEM TICHÝ A POKORNÝ V SRDCI; a naleznete odpočínutí svým duším.*“ (KMS)

2 Korintským 13:5 „*Neznáte snad sami sebe, že JE VE VÁS JEŽÍŠ KRISTUS?*“ (Ježíš Kristus skrze Ducha Svatého přebývá v Křesťanech OSOBNĚ)

1 Petrův 5:7 „*Uvrhněte všechnu svou starost na něj, neboť on se stará o vás.*“

Židům 4:10 „*Vždyť ten, KDO VSTOUPIL DO JEHO ODPOČINKU, ODPOČINUL OD SVÝCH SKUTKŮ, tak jako i Bůh odpočinul od svých.*“

Židum 4:11 „*VYNASNAŽME SE TEDY VSTOUPIT DO TOHO ODPOČINKU...*“

Izajáš 26:9 „*Duše má touží po tobě v noci, nýbrž i DUCHEM SVÝM VE MNĚ ráno tě hledám.*“

Bůh sám je tímto pokojem (Soudců 6:24 „*Hospodin je pokoj.*“ ECP), tímto odpočinkem, samozřejmě že tento způsob modlitby popsany v této knížečce není jediným druhem modlitby. Ale je základem či zdrojem různých druhů modliteb. Efeským 6:18 KAŽDOU MODLITBOU A PROSBOU SE V KAŽDÝ ČAS MODLETE DUCHEM...

Březen 2007 bratr: L. Z.

Předmluva

napsáno v 2. polovině 17. století

Tato velmi prostě sepsaná knížečka nebyla určena k publikování. Napsala jsem ji jen pro několik lidí, kteří z celého srdce toužili milovat Boha. Avšak pro užitek, který při čtení rukopisu přijali, mnozí mě prosili o kopii pro sebe. Právě pro tyto žádosti jsem knížečku

svěřila tisku. Knihu jsem ponechala v její původní prosté podobě. Neobsahuje kritiku nauk druhých, kteří psali o duchovních věcech. Naopak tyto nauky potvrzuje. Nyní celou knihu předávám soudu učených a zkušených, leč s touto prosbou: prosím, neulpívejte na povrchu, ale pronikněte k tomu, co jsem spisem sledovala: aby celý svět miloval Boha a sloužil mu způsobem, který je snažší a prostší, než si kdo dokáže představit. Záměrně jsem knihu psala pro ty drahé prosté následovníky Ježíše Krista, kteří nejsou schopni intenzivního studia, kteří však touží být cele vydáni Bohu. Čtenář, který přistupuje k této knize bez předsudků, nalezne pod povrchem prostých výrazů skrytý, utajený žár (svaté pomazání). Ten jej bude podněcovat k tomu, aby hledal ono vnitřní štěstí, jehož se všichni Pánovi učedníci snaží zmocnit a těšit se z něj.

Řekla jsem, že *dokonalosti* lze dosáhnout snadno, a je to pravda. Ježíš Kristus je *dokonalost*, a hledáme-li jej uvnitř sebe, snadno jej nalezneme. Snad namítneš: »Cožpak Pán neřekl: „*Hledati mne budete, ale nenaleznete.*“« (Jan 7,34) Ach, ale tvůj Pán, který si nemůže protirečit, také řekl: »*Hledejte, a naleznete.*« (Matouš 7,7)

Ano, je to pravda. I kdybys Pána hledal – jestliže nejsi ochoten přestat hřešit – nenalezneš jej. Proč? Protože jej hledáš tam, kde není. Proto je řečeno: »*Zemřete ve svých hříších.*«

Avšak dáš-li si tu práci a budeš jej ve svém srdci hledat, a jestliže upřímně opustíš své hříchy, aby ses mu přiblížil, pak jej spolehlivě nalezneš. Uvědomuji si, že vyhlídka »zbožného života« je pro většinu křesťanů hrozivá. A na modlitbu se dívají jako na cosi velmi obtížného. Proto ztrácejí odvalu na samém počátku, obávající se vůbec vykročit. Pravda je, že když zvažuješ potíže nového podniku, může to v tobě vyvolat zoufalství a nebude se ti chtít ani začít. Na druhé straně žádoucnost takového dobrodružství – a myšlenka, že cíle lze dosáhnout snadno – vede k tomu, že se do toho dáš s plnou vervou. Tato kniha tudíž osvětluje cestu k tomu, co je tak žádoucí, k potěšení a prospěchu, a ke dvěma tak snadným věcem: *modlitbě* a *zbožnosti*. Ó kéž bychom se nechali přesvědčit o Boží dobrotě k nám, jeho dětem, i o jeho touze se nám zjevit! Již bychom nesledovali svá sobecká přání. Již bychom se nenechali tak snadno odradit od hledání toho, co On nám touží dát.

„*Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterak by tedy nám s ním všech věcí nedal?*“ Římanům 8,32

Potřebujeme jen trochu odvahy a vytrvalosti. Vlastně v těch pozemských věcech máme obojího dosti, ale vůbec ne v tom jediném, na čem opravdu záleží (Lukáš 10,42). Někteří z vás snad pochybují, že Boha lze nalézt tak snadno. Je-li tomu tak, nevěřte mi jen proto, že to říkám. Raději si zkus sám, co ti předkládám. Jsem si jista, že tvoje zkušenost tě přesvědčí, že realita je daleko nádhernější než má slova.

Drahý čtenáři, čti tuto knížku s upřímným a otevřeným duchem. Čti s poníženou myslí a nesnaž se kritizovat. Budeš-li takto čist, nepochybně budeš sklízet užitek. *Psala jsem tuto knihu s touhou, aby ses cele vydal Bohu.* Prosím, přijmi tuto knihu se stejnou touhou ve svém srdci.

Tato kniha nemá jiný cíl než pozvat ty, kteří jsou prostí a jako děti, k jejich Otci... k Otci, který velmi rád vidí pokornou důvěru svých dětí a je zarmoucen jejich nedůvěrou. Proto s upřímnou touhou po své vlastní spáse nehledej v této knize nic než *lásku Boží*. S takovýmto očekáváním tuto lásku nepochybně zakusíš. Neříkám, že tato cesta je lepší než někoho jiného, pouze poctivě zvěstuji – na základě zkušenosti své i jiných – radost, kterou jsem nalezla v následování Pána na této cestě. Existuje mnoho jiných témat, jichž bychom se mohli dotknout – věci velkého duchovního významu – ale poněvadž se bezprostředně nevztahují k našemu hlavnímu tématu – prožívání Ježíše Krista, pominuli jsme je. Bezpochyby tu nenaleznete nic, co by vás mohlo urazit, budete-li jen knížku číst ve stejném

duchu, v němž byla psána. A s ještě větší jistotou mohu říci, že kdo se vážně zkusí jít touto cestou, shledá, že jsem psala pravdu.

Ó svatý Ježíši, ty sám miluješ prosté a nevinné. Tvým »potěšením je přebývat se syny lidskými« (Příslaví 8,31), s těmi, kteří jsou ochotni stát se »pacholátky« (Matouš 18,3). Jen Ty můžeš způsobit, aby tato knížka přinesla nějaký užitek. Milovaný Pane, vepiš ji do srdcí těch, kdo ji čtou, a veď je, aby Tě hledali ve svém nitru. Tam odpočíváš jako v jeslích, čekaje na důkazy jejich lásky, abys jim oplatil svým svědectvím. Ó, je pravda, je jejich chyba, že neprožívají vše, co jim chceš dát. A přece je opravdu na Tobě – ó Dítě Všemohoucí, Lásko nestvořená, tiché a vše zahrnující Slovo – učinit, aby Tě milovali, z Tebe se těšili a Tebe chápali. Ty to můžeš učinit, a já vím, že to v této knížce učiníš, neboť patří výhradně Tobě; vyšla jen z Tebe a ukazuje jen na Tebe!

Jeanne Guyon
Grenoble
(kolem roku 1685)

KRÁTKÝ A VELMI SNADNÝ ZPŮSOB MODLITBY,

KTERÝ MŮŽE KAŽDÝ VELMI SNADNO POUŽÍVAT
A S JEHO POMOCÍ DOSÁHNOUT V KRÁTKÉ DOBĚ
VYSOKÉHO STUPNĚ DOKONALOSTI

1

Od mělčin k hlubinám

Když tuto knížku bereš do ruky, máš snad pocit, že prostě nepatříš k těm, kteří jsou schopni hluboké zkušenosti s Ježíšem Kristem. Křesťané většinou nemají pocit, že *právě oni* byli povoláni k tomu, aby se svým Pánem měli hluboký niterný vztah. Avšak k hlubinám Krista jsme byli povoláni my všichni právě, jako jsme byli povoláni ke spáse. Mluvím-li o tomto »hlubokém, niterném vztahu k Ježíši Kristu«, co mám na mysli? Vlastně je to velmi prosté. Je to jen obrácení a vydání tvého srdce Pánu. Je to vyjádření lásky ve tvém srdci Jemu.

Vzpomeneš si, že Pavel nás povzbuzuje: »*Bez přestání se modlete.* « (1. Tesaloniickým 5,17) Také Pán nás vyzývá: »*Bděte a modlete se.* « (Marek 13,33-37) a proto všichni mohou, a všichni by měli praktikovat tuto modlitbu. Většina lidí není schopna mnohé přemýšlivosti, a proto moji milovaní bratři, kteří žízníte po spasení, rozjímavá modlitba není ta, kterou od vás Bůh vyžaduje nebo kterou bychom vám doporučovali. Ať se všichni modlí, měli byste žít modlitbou právě tak, jako byste měli žít láskou. »Radím ti, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý. « (Zjevení 3,18) Milý čtenáři, je tu pro tebe zlato. Toto zlato můžeš získat mnohem snadněji, než si dokážeš představit. Je tu *pro tebe*. Účelem této knihy je, chce, aby ses vydal na výzkumnou cestu za tímto objevem. Zvu tě: »Máš-li žízeň, pojď k živým vodám. Nemrhej vzácným časem a nekopej studny, které nemají vodu.« (Jan 7,37, Jeremiáš 2,13)

„Máš-li hlad a nemůžeš najít nic, čím bys je mohl ukojit, přijď. Přijď, a budeš ukojen.“

„Ty, který jsi chudý, přijď.“

„Ty, který jsi ztrápený, přijď.“

„Ty, který jsi obtížen břemenem své bídosti a břemenem své bolesti, přijď. *Budeš potěšen!*“

„Ty, který jsi nemocen a potřebuješ lékaře, přijď. Neotálej pro svou nemoc. Přijď ke svému Pánu, a ukaž mu všechny své nemoci – a budeš uzdraven!“

Přijď!

Milé dítě Boží, tvůj Otec má pro tebe doširoka otevřenu náruč lásky. Vrhni se do jeho náruče. Ty, který ses zatoulal a zabloudil jako ovce, vrať se k Pastýři. Vy, kteří jste hříšníci,

přijďte ke svému Spasiteli. Zvláště oslovuji vás, kteří jste velmi prostí, a kteří jste nevzdělaní, ba i vás, kteří neumíte číst a psát. Snad si myslíš, že právě ty jsi k této zkušenosti přebývání Krista, k této prostinké modlitbě *ten nejneschopnější*. Snad si myslíš, že k hlubokému prožívání Pána máš ze všech nejdále; ale ve skutečnosti si Pán vyvolil *speciálně* tebe! Právě ty jsi pro dobré poznávání Pána *ten nejvhodnější*. Ať se tedy nikdo necítí vynechán. Ježíš Kristus nás povolal VŠECHNY. Ach, mám za to, že jedna skupina je vynechána. Nemáš-li srdce, nepřicházej. Pochop, než přijdeš, jedno musíš učinit: musíš dát své srdce Pánu.

»Ale já nevím, jak dát srdce Pánu. «

Dobrá, v této knížce se naučíš, co znamená dát srdce Pánu, jak to učinit. Dovol mi tedy otázku, toužíš po hlubokém poznání Pána? Bůh ti takovouto zkušenost, takovouto cestu, umožnil. Všichni, kteří touží po modlitbě, se mohou modlit s jednoduchostí. Umožnil to milostí, kterou dal *všem* svým vykoupeným dětem. Učinil to prostřednictvím darů svého svatého Ducha, které jsou dostupné všem lidem. Jak tedy přijdeš k Pánu, abys ho takovýmto hlubokým způsobem poznával? Klíčem je modlitba. Mám však na mysli určitý druh modlitby. Je to modlitba, která je velmi prostá – a přece je v ní klíč k dokonalosti a dobrotě – něčemu, co nalezneme jen u samého Boha. Modlitba, kterou mám na mysli, tě osvobodí od otroctví každého hříchu. Je to modlitba, která tě osvobodí ke každé Božské ctnosti. Pochop, jedinou cestou k dokonalosti je chodit v přítomnosti Boha. On sám řekl, „*Chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým*.“ (Genesis 17:1) Jediná cesta k tomu jak žít v Jeho přítomnosti, v nepřerušovaném obecenství s Ním, je cesta modlitby, avšak modlitby velmi zvláštní. Je to modlitba, která tě vede do přítomnosti Boha a zachovává tě v ní po všechen čas; modlitba, kterou můžeš prožívat za všech okolností, vždy a všude. Existuje skutečně taková modlitba? Existuje skutečně taková zkušenost s Kristem? Ano, taková modlitba existuje! Modlitba, která nezasahuje rušivě do tvých vnějších aktivit ani tvé denní rutiny. Existuje taková modlitba, kterou se mohou modlit králové, kněží, vojáci, dělníci, děti, ženy a dokonce nemocní.

Dovolte, abych hned řekla, že modlitba, o níž mluvím, nevychází z naší mysli. Je to modlitba, která začíná v srdci. Nevychází z našeho rozmyslu či myšlenek. Modlitba, kterou obětuješ Pánu toliko ze své mysli, by nebyla adekvátní. Proč? Protože tvá mysl je velmi omezená. Mysl se může soustředit jen na jednu věc. Modlitba, která vychází ze srdce, není myšlením přerušována! Zajdu až tak daleko, že pravím: tuto modlitbu, *modlitbu prostoty*, nemůže přerušit nic. Ba ne, *jedna věc* ano. Mohou ji ukončit naše sobecké touhy. Avšak i zde je povzbuzení, poněvadž když ses jednou radoval z Pána a okusil jsi sladkost jeho lásky, zjistíš, že ani tvé sobecké touhy již nemají moc. Shledáš, že mimo něj se nemůžeš těšit z ničeho. Uvědomuji si, že někteří z vás se snad cítí těžkopádní, pomalu chápaví a velmi neduchovní. Milý čtenáři, v tomto vesmíru není nic snazšího než získat potěšení v Ježíši Kristu! Tvůj Pán je ti přítomnější než ty sám sobě! A dále, Jeho touha dát se ti je *větší*, než *tvoje* touha chopit se Je.

Jak tedy začneš? Potřebuješ jen jediné. Potřebuješ jen vědět jak Ho hledat. Když najdeš cestu jak Ho hledat, objevíš, že tato cesta k Bohu je přirozenější a snazší než se nadechnout. Touto »modlitbou prostoty«, tímto *prožíváním* Krista hluboko uvnitř můžeš žít z Boha samého snáze a méně přerývaně, než jak žiješ nyní ze vzduchu, který vdechuješ. Je-li tomu tak, nebyl by tedy hřích nemodlit se? Ano, byl by to hřích. Avšak jakmile se naučíš hledat Ježíše Krista a jak se Ho chopit, zjistíš, že cesta je tak snadná, že svůj vztah k Pánu už nebudeš zanedbávat. Pojďme tedy dál a učme se této prosté cestě modlitby. Modlitbě, která je snazší než cokoliv jiného ve světě.

Vydání se na cestu

Chtěla bych tě oslovit, jako bys byl začátečníkem v Kristu, jako někoho, kdo se Ho snaží poznat. Dovol, abych ti předložila dva způsoby jak přijít k Pánu. První nazvu »modlení se Písma«; druhý nazvu »patření na Pána« neboli »očekávání v Jeho přítomnosti«. »Modlení se Písma« představuje jedinečný způsob práce s Písmem; zahrnuje čtení i modlitbu. Jak začít? Obrat' se k Písmu; vyber si některý oddíl, který je jednoduchý a dosti praktický. Potom přijď k Pánu. Přicházej tiše a pokorně. Tam, před Ním, pročítej malý úsek Písma, který sis otevřel. Čti pečlivě. Soustředěně a tiše vnímej, co čteš. Chutnej to a zažívej. Dříve jsi snad při čtení Písma rychle přecházel z jednoho verše na druhý, dokud jsi celý oddíl nepřečetl. Snad ses snažil najít jádro daného oddílu. Avšak přicházíš-li k Pánu skrze »modlení se Písma«, nečteš rychle; čteš velmi pomalu. Nepřecházíš z jednoho oddílu na druhý, dokud jsi svými *smysly neuchopil* samotné jádro toho, cos četl. Pak snad budeš chtít tento oddíl Písma, který se tě dotekl, vyjádřit modlitbou. Poté, co jsi něco z tohoto oddílu uchopil a poznal, že jsi z něj vytáhl esenci a vyčerpал hlavní smysl, pak zvolna, klidně a pokojně přejdi k další části oddílu. Když tvůj čas s Pánem skončí, budeš překvapen, že jsi přečetl velmi málo, pravděpodobně ani ne půl stránky. »Modlení se Písma« se nehodnotí podle toho, *kolik* jsi přečetl, ale *jakým způsobem* jsi přečetl. Čteš-li rychle, přinese ti to malý užitek. Budeš jako včela, která se letmo dotkne okraje květu. Avšak při tomto novém způsobu čtení s modlitbou se musíš stát včelou, která proniká do *hlubin* květu. Vnoříš se hluboko, abys sebral jeho nejhlubší nektar. Samozřejmě, Písmo lze číst za účelem bádání a studia – nikoliv však v našem případě. Takovéto badatelské čtení ti nepomůže, jde-li o věci *Boží!* Abys přijal nějaký hlubší, vnitřní užitek z Písma, musíš číst tak, jak jsem popsala. Vnořit se do samotných hlubin slov, jež čteš, dokud se ti nerozbřeskuje zjevení jako sladké aroma. Jsem si jista tím, že budeš-li takto postupovat, budeš postupně prožívat velmi bohatou modlitbu plynoucí z nitra tvé bytosti.

Přejdeme nyní k druhému způsobu modlitby, o němž jsem se výše zmínila. Druhý způsob modlitby, který jsem popsala jako »patření na Pána« neboli »očekávání na Pána«, *také* využívá Písma, avšak nikoli při jeho vlastní četbě. Pamatuj, obracím se ne tebe jako na nově obráceného. Nuže, předkládám ti druhý způsob jak se setkat s Kristem. A tato druhá cesta ke Kristu, i když budeš užívat Písmo, sleduje úplně jiný účel, odlišný od »modlení se Písma«. K tomuto účelu si odděl zvláštní čas, kdy budeš moci očekávat jen na Něj. Při »modlení se Písma« hledáš Pána v tom, co čteš, v samotných slovech. Na této cestě je tudíž v ohnisku tvé pozornosti obsah Písma. Tvým cílem je vzít si z daného oddílu vše, co ti odhaluje Pána.

A co je cílem té druhé cesty? Při »patření na Pána« přicházíš k Pánu úplně jinak. V tomto bodě bych ti snad měla sdělit, co ti při očekávání na Pána bude činit největší potíže. Souvisí to s tvou myslí. Tvá mysl má silný sklon tekat a vzdalovat se od Pána. Proto, když přicházíš před Pána, abys seděl v Jeho přítomnosti a patřil na Něj, užívej Písma k tomu, *abys ztišil svou mysl*. Cesta k tomu je vskutku velmi prostá. Nejdříve přečti oddíl Písma. Jakmile začneš vnímat Pánovu přítomnost, obsah toho, co jsi přečetl, již není důležitý. Písmo posloužilo svému účelu – ztišilo tvou mysl; přivedlo tě k Němu. Abys to snáze pochopil, dovol, abych ti popsala cestu, kterou přicházíš k Pánu prostě jen tím, že na Něj patříš a že na Něj očekáváš. Začneš tím, že si vyhradíš čas pro Pána. Když pak k Němu přicházíš, přicházej v tichosti. Obrat' své srdce k přítomnému Bohu. Jak se to dělá? To je také velmi prosté. Obracíš se k Němu *vírou*. Vírou věříš, že jsi vstoupil do přítomnosti

Boha. Pak, když jsi před Pánem, začni číst nějaký oddíl Písma. Když čteš, *na chvíli se zastav*.

Udělej si kratinkou přestávku. Zastavil ses, abys upřel mysl na Ducha. *Vnitřně – jsi svou mysl upřel na Krista*. Měl bys mít stále na paměti, že tak nečiníš proto, abys z přečteného cosi pochopil; nýbrž čteš, abys odvrátil svou mysl od vnějších věcí k hlubinám své bytosti. Nejsi tu, aby ses tu učil nebo četl, ale jsi tu, aby zakoušel přítomnost svého Pána! Když jsi před Pánem, zdržuj své srdce v Jeho přítomnosti. Jak? I toto čin vírou. Ano, vírou můžeš držet své srdce v přítomnosti Pána. Nyní, čekaje před Ním, obrať celou svou pozornost ke svému duchu. Nedovol své mysli bloudit. Začne-li tvá mysl bloudit, pouze obrať svou pozornost zpět do nitra své bytosti. Nebudeš bloudit, nebudeš tékat – budeš tu svoboděn – svoboděn od jakéhokoli vnějšího rozptylování, a přiblížíš se Bohu. (Pána můžeš nalézt *jen* ve svém duchu, v záhybech své bytosti, ve svatyni svatých; tam přebývá. Jednou Pán slíbil, že přijde a učiní si v tobě příbytek – Jan 14,23. Slíbil, že tam se bude setkávat s těmi, kteří Ho uctívají a činí Jeho vůli. Pán *se* s tebou *setká* v tvém duchu. Svátý Augustin jednou řekl, že na počátku své křesťanské zkušenosti ztratil mnoho času tím, že se snažil nalézt Pána zvnějšku, a nikoli obrácením se dovnitř.) Jakmile se tvé srdce vnitřně obrátí k Pánu, budeš vnímat Jeho přítomnost. Budeš schopen zaznamenat Jeho přítomnost mnohem ostřeji, protože tvé vnější smysly se nyní velmi zklidnily a ztišily. Tvou pozornost již nepoutají vnější věci ani povrchní myšlenky; místo toho se tvá mysl začíná sladce a tiše plnit tím, co jsi četl, tímto dotekem Jeho přítomnosti. Ó nikoli, o tom, co jsi četl, nebudeš přemýšlet, nýbrž *se* tím *sytit*. Z lásky k Pánu užíváš své vůle k tomu, abys udržel svou mysl v tichosti před Ním. Když ses dostal až sem, musíš dopřát své mysli odpočinek.

Jak popsat co dál? V tomto velmi pokojném stavu vše, čehos okusil, *pozři*. Nejprve se ti to může zdát těžké, ale snad se mi podaří ti ukázat, jak je to prosté. Cožpak ses nikdy nepotěšil vůní chutného pokrmu? Avšak dokud jsi nebyl ochoten pokrm požívat, nepřijals žádnou výživu. Nejinak je tomu s tvou duší. V tomto tichém, pokojném stavu prostě přijmi, co je tu výživného. Tak jednoduché!

A co věci, které nás rozptylují? Dejme tomu, že tvá mysl začíná tékat. Jakmile se tě hluboce dotekl Duch Páně a nyní jsi rozptylován, dbej na to, aby se tvá roztěkaná mysl vrátila k Pánu. To je ta nejsnadnější cesta, jak to, co nás zvnějšku rozptyluje, překonat. Když tvá mysl zbloudila, nesnaž se s tím vyrovnat tím, že upoutáš svou mysl na něco jiného. Chápeš, jestliže věnuješ pozornost svým myšlenkám, svou mysl jen rozjitříš a ještě více podráždíš. Místo toho se od své mysli *odvrát*! Vždy se obracej k Pánově přítomnosti v sobě. Tak čině, vyhraješ válku nad svou těkavou myslí, aniž by ses kdy přímo zapojil do boje! Dříve než tuto kapitolu ukončíme, chci upozornit na jeden nebo dva další body. Promluvme o Božím zjevení. Dříve jsme při četbě měli ve zvyku přecházet od jednoho tématu k druhému. Avšak nejlepším způsobem jak *porozumět* tajemstvím skrytým ve zjevení Božím a jak *se* z nich plně *radovat* je dovolit, aby se nám hluboce vtiskly do srdce. Jak? Můžeš tak učinit tím, že budeš v tomto zjevení přebývat právě tak dlouho, dokud vnímáš Pána. Nepřecházej rychle z jedné myšlenky na druhou. Zůstávej u toho, co ti zjevil *Pán*; zůstávej tam právě tak dlouho, dokud vnímáš, že je tam i Pán. Ovšem když se pustíš do toho odvážného podniku, zjistíš, že uvést mysl pod kontrolu je obtížné. Proč je tomu tak? Protože za mnohá léta si tvá mysl navykla bloudit po celém světě, jak se jí zachtělo; takže nyní zde mluvím o tom, že sloužit znamená ukázněvat mysl. Buď si jist tím, že jak si tvá duše bude stále a více zvykat upínat se k vnitřním věcem, bude tento proces daleko snazší. Shledáš, že poddání tvé mysli Pánu bude pokaždé snazší ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že po mnohé praxi si tvá mysl vytvoří nový návyk obracet se hluboko dovnitř. Druhým důvodem je, že máš milostivého Pána! Pánova největší touha je, aby ti zjevil sebe sama, a k tomu ti dává hojnou milost. Dává ti zkušenost radosti ze své přítomnosti. Dotýká se tě a Jeho dotek je tak rozkošný, že více než kdy předtím jsi v nitru tažen k Němu.

Hlubiny i pro neučené

Tuto kapitolu bych chtěla věnovat vám, kteří neumíte číst. * Jelikož neumíš číst, můžeš se oproti jiným křesťanům cítit handicapován. Můžeš mít pocit, že k poznání hlubin svého Pána nejsi způsobilý. Avšak ve skutečnosti jsi vpravdě požehnaný. Požehnání negramotnosti je v tom, že tvým čtením se může stát *modlitba*! Což nevíš, že největší knihou je sám *Ježíš Kristus*? Je knihou, která byla popsána zevnitř i zvenčí. On tě naučí všemu. Čti Ho! Drahý příteli, nejprve se musíš naučit, že »království Boží je ve vás«. (Lukáš 17,21) Toto království nikdy nehledej tam někde, ale *uvnitř*. Jakmile si uvědomíš, že království Boží je uvnitř tebe, a tam je můžeš nalézt, prostě jdi k Pánu. Když k Němu přicházíš, jdi v hluboké *lásce*; jdi k Němu velmi *tiše a pokorně*; jdi k Němu v hlubokém *uctívání*. Jak k Němu přicházíš, pokorně uznej, že On je vším. Vyznej Mu, že ty nejsi nic.

* Milý čtenáři, prosím, abys tuto kapitolu nevynechával – i tobě může být *velkou* pomocí. Uvědom si, že až do minulého století velká část světové populace neuměla číst. Jeanne Guyon se těmto prostým lidem věnovala.

Zavři oči pro vše, co je kolem; rozevři vnitřní oči své duše, obraceje je ke svému duchu. Slovem: veškerou pozornost věnuj hlubokým místům uvnitř své bytosti. Potřebuješ pouze věřit, že v tobě přebývá Bůh. Tato víra a jen tato víra tě přivede do Jeho svaté přítomnosti. Nedovol své mysli potulovat se, ale jak jen je možno udržuj ji v poddanosti. Jakmile jsi v přítomnosti Pána, buď před Ním tichý a mlčenlivý. A nyní tam, v Jeho přítomnosti, prostě začni opakovat modlitbu Páně. Začni slovem »*Otče*«. Dovol, aby se toto slovo ve svém plném významu hluboce dotklo tvého srdce. Věř, že Bůh, který žije uvnitř tebe, je vskutku takto ochoten být tvým Otcem. Vylíj Mu své srdce, jako malé dítě vylévá srdce svému otci. *Nikdy* nepochybuj o hluboké lásce Otcově k tobě. *Nikdy* nepochybuj o Jeho touze tě slyšet. Vyzývej Jeho jméno a zůstaň před Ním chvíličku v tichosti. Zůstaň tam, čekaje, dokud ti nezjeví své srdce. Když k Němu přicházíš, přicházej jako slabé dítě, jako někdo ušpiněný a těžce zraněný – dítě, které je zraněno neustálými pády. Přijď k Pánu jako někdo, kdo nemá žádnou vlastní sílu; přijď k Němu jako někdo, kdo nemá moc sám sebe očistit. Pokorně předlož svůj žalostný stav pohledu Otce. A když tam očekáváš před Ním, vyjádři mu někdy slovo lásky a slovo zármutku nad svými hříchy. Pak prostě chvíli čekej. Pak ucítíš, kdy je čas jít dál; když ta chvíle přijde, prostě v modlitbě Páně pokračuj. Když vyslovuješ slova: »*Přijď království tvé*, « vyzývej svého Pána, Krále slávy. Aby v tobě vládl. Vzdej se Bohu, aby *On* mohl v tvém srdci konat to, o čem ses tak dlouho marně snažil. Uznej před Ním Jeho právo nad tebou vládnout. V určitém bodě tohoto setkání s Pánem hluboko uvnitř pocítíš ve svém duchu, že je čas prostě v tichosti před Ním spočívat. Máš-li takovýto pocit, nepřecházej k dalšímu slovu – dokud tento pocit trvá. Víš, je to sám Pán, který tě udržuje v tichosti. Když tento pocit očekávání před Ním přejde, opět jdi k dalšímu slovu modlitby Páně.

»*Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi*. « Když se modlíš tato slova, pokoř se před Pánem a vážně jej pros, aby dokonal svou plnou vůli v tobě skrze tebe. Vydej své srdce do Jeho rukou. Vydej svou svobodu do Jeho rukou. Přiznej svému Pánu jeho právo konat s tebou, jak se Jemu líbí. Víš, co je Boží vůle? Jeho vůle je, aby Ho Jeho děti milovaly. Proto když se modlíš: »*Pane, buď vůle tvá*, « žádáš vlastně Pána, aby ti dovolil *milovat* Je. Tak

Jej začni milovat! A když tak činíš, snažně ho pros, aby ti dal Svou lásku. To vše, co jsem ti právě popsala, se uskuteční velmi sladce a velmi pokojně jen skrze modlitbu.

Podívejme se nyní na jinou možnost. Může nastat chvíle, kdy jsi s Pánem a přeješ si modlitbu Páně odložit. Snad si budeš přát přijít k Němu jako ke svému *pastýři*. Přijď tedy k Němu jako ovce, která hledá pastýře pro Jeho *opravdový* pokrm. Když k Němu přicházíš, vyjádří se asi takto: »Ó milující Pastýři, krmíš své stádo sebou samým, a ty vpravdě jsi mým denním chlebem.« Patří se, abys všechny své potřeby přinesl svému Pánu. Avšak ať činíš cokoli, čiň tak ve víře v jedno: že Bůh se nalézá uvnitř tebe. Uvědomuji si, že můžeš být jedním z těch, kteří si pro modlitbu vytvořili určitý rituál, postupují podle určitého vzorce. Rituály, které sis osvojil, by ses neměl zatěžovat. Není třeba neustále opakovat nazpaměť naučené modlitby. Místo toho opakuj modlitbu Páně tak, jak jsem popsala. To ve tvém životě přinese hojné ovoce.

Drahé dítě Boží, všechny tvé představy o tom, jaký Bůh skutečně je, nevedou k ničemu. Nesnaž se o to, ale prostě věř, že je přítomen. Nikdy se nesnaž představovat si, jak Bůh asi vypadá. Neexistuje metoda, podle níž by Bůh mohl zapadnout do tvého konceptu. Co tedy máš dělat? Snaž se patřit na Ježíše Krista ve svém nejvnitřnějším bytí, ve svém duchu. Uzavřeme tuto kapitolu tím, že se podíváme na třetí cestu, na které se můžeš začít hlouběji setkávat se svým Pánem. Můžeš k Pánu přijít tak, že k Němu budeš vzhlížet jako ke svému Lékaři. Přines Mu všechny své nemoci, aby je uzdravil. Avšak když k Němu přicházíš, nebuď úzkostlivý ani nedočkavý. A když k Němu přicházíš, čas od času se zastav. Toto období čekání v tichosti před Pánem se bude postupně *prodlužovat!* A dále, tvé vlastní úsilí při modlitbě bude menší a menší. A nakonec nadejde chvíle, kdy On nad tebou získá úplnou vládu, kdy se neustále budeš poddávat tomu, co v tobě koná Bůh. Jak vidíš, co začalo jako něco velmi prostého, *bude růst!* Poroste to, až se stane velmi reálným a vitálním vztahem mezi tebou a živým Bohem. Když s Pánovou přítomností získáš opravdovou zkušenost, vlastně objevíš, že sis postupně to ticho a pokojné spočinutí přicházející s Jeho přítomností zamiloval. V Jeho přítomnosti je nádherné potěšení. Toto nádherné potěšení z Jeho přítomnosti tě nyní uvede k další *úrovni* modlitby! K této druhé úrovni modlitby přejdeme v další kapitole. Tuto hloubku modlitby mohou prožít všichni věřící, prostí i učení.

4

Druhá úroveň

Nyní ses poněkud seznámil s *modlitbou Písma a patřením na Pána* neboli *očekáváním v Jeho přítomnosti*. Předpokládám, že jsi tyto dvě cesty přicházení k Pánu použil. Prošel jsi první nemotornou fází, a nyní jsi vstoupil do pravé zkušenosti.

Nyní pokračujme a uvažujme o hlubší rovině zkušenosti s Pánem, to jest hlubší úrovni modlitby. Někteří popsali tuto druhou úroveň zkušenosti jako »víru a ztišení«. Jiní o tom mluví jako o »modlitbě prostoty«. Tomuto označení dávám přednost. Dejme tomu, že sis osvojil modlitbu Písma a očekávání přítomnosti Pána se ztišenými smysly, a tyto modlitby se staly součástí tvého života. Je-li tomu tak, zjistil jsi, že nyní je mnohem snazší přicházet k Pánu a poznávat Jeho přítomnost. Avšak chtěla bych ještě jednou připomenout, že co jsem zde zatím napsala, bylo určeno *těm, kteří Krista teprve poznávat začínají*. Když jsi začal, bylo pro tebe velmi obtížné přikázat své těkající mysli a ukáznit ji. Bylo ti obtížné neustále

se obracet dovnitř ke svému duchu. Poznenáhlu se ti tato věc stávala přirozenější a snadnější. A nyní modlitba se ti stala snadnou, sladkou a přirozenou – i velmi rozkošnou. Postupně poznáváš, že modlitba je ta pravá cesta, ta *skutečná* cesta nalézání Boha. A jakmile si Ho nalezl, radostně provoláš: *»Mast rozlité jméno tvé!«* (Píseň Šalomounova 1,3) Snad si myslíš, že tě nyní povzbudím, abys touto velmi úspěšnou cestou šel dál. Místo toho tě chci povzbudit k tomu, abys svůj kurs maličko změnil. Tím zřejmě opět dojdeš k bodu, kdy můžeš být poněkud zklamán. Vydat se na novou cestu k objevování Pána znamená vždy se střetnout s potížemi na počátku! Proto bych tě chtěla povzbudit, abys od tohoto bodu měl věřící srdce. *Nesmíš* se nechat odradit. Budeš-li se snažit vejít do hlubšího vztahu s Pánem, *budou* tu po cestě jisté potíže.

Nyní, když jsme si toto řekli, podívejme se na tuto novou úroveň modlitby. Především, do Boží přítomnosti vstup vírou. Když jsi tam před Ním, obrať se stále dovnitř ke svému duchu, dokud se tvá mysl nesebere a ty se před Ním dokonale neztišíš. Nyní, když se celá tvá pozornost konečně obrátila dovnitř a tvá mysl se upřela na Pána, zůstaň prostě na chvíli v tichosti před Ním. Snad se začneš radovat z prožívání Pánovy přítomnosti. Je-li tomu tak, *nesnaž se na něco myslet*. Nesnaž se něco říci. Nesnaž se něco dělat! Dokud přítomnost Pána vnímáš, *prostě zůstaň tam*. Zůstaň před Ním právě tak, jak jsi. Vědomí Jeho přítomnosti nakonec začne odeznívat. Když k tomu dojde, vyjádři Pánu několik slov lásky a prostě vzývej Jeho jméno. Čiň tak tiše a pokojně s věřícím srdcem. Tím budeš znovu přiveden zpět do Jeho sladké přítomnosti! Objevíš, že ses znovu vrátil na ono sladké místo čiré radosti, kterou jsi právě prožil! Jakmile se jeho sladká přítomnost vrátí ke své plnosti, *opět* se před Ním ztiš. *Dokud je blízko, snaž se nehýbat*. Oč tu jde? Co chci říci? V tobě je oheň, a ten ubývá a narůstá. Když ubývá, musí se jemně rozdmýchat, *ale jen jemně*. A právě když se rozhoří, opět všeho svého úsilí *zanechej*. Jinak ten oheň můžeš udusit.

Toto tedy je druhá rovina modlitby – druhá úroveň prožívání Ježíše Krista. Až se dostaneš na konec, vždy tam před Pánem tiše chvíli zůstaň. Velmi důležité také je, aby ses vždy modlil s věřícím srdcem. Modlit se *s věřícím srdcem* je na modlitbě to nejdůležitější! Než kapitolu ukončíme, ráda bych s tebou promluvila o tom, jaké motivy srdce tě k hledání Pána vedou. *Proč vůbec* k Pánu *přicházíš*? Přicházíš k Němu pro tu sladkost? Přicházíš k Němu proto, že být v Pánově přítomnosti je rozkošné? Dovol, abych ti doporučila vyšší cestu. Když přicházíš k Pánu modlit se, přines Mu srdce plné lásky, lásky, která nehledá nic pro sebe. Přines srdce, které nehledá nic *od Pána*, ale touží pouze po tom, aby se Mu zalíbilo a činilo jeho vůli. Dovolte, abych vám to ilustrovala. Pomysli na nějakého sluhu. Sluha dobře pečuje o svého pána; avšak pokud tak činí pouze pro odměnu, není hoden uznání. A tak, milý křesťane, když se přicházíš modlit Pánu, nepřicházej pro duchovní potěšení. Nepřicházej ani kvůli prožívání svého Pána. Proč tedy? Přicházej jen, abys *potěšil Jeho*. Když jsi tam, jestliže On chce vylít ze svého nezměrného požehnání, *přijmi to*. Avšak jestliže tvá mysl těká, přijmi *to*. Anebo máš-li při modlitbě nesnáze, přijmi *to*. Radostně přijmi, cokoli ti On touží dát. Věř, že cokoli se stane, právě to ti chce *On* dát! Dovolte, abych vám to zopakovala, neboť je to velmi důležité! Zvláště je důležité pro tvůj další růst v prožívání Krista. Přijmi vírou, že cokoli se stane, právě to si On v té chvíli přeje. Přicházíš-li k Pánu *takto*, shledáš, že tvůj duch je upokojen bez ohledu na to, v jakém stavu či podmínkách se nacházíš. Naučíš-li se přicházet k Pánu s takovýmto postojem, nepropadneš zmatku, jestliže se Pán od tebe odtáhne. Čas duchovní vyprahlosti ti bude stejný, jako čas duchovní hojnosti. Budeš k obojímu přistupovat stejně. Jak to? Protože ses naučil milovat Boha jen z lásky k Němu, nikoli pro Jeho dary, *ba ani ne pro Jeho vzácnou přítomnost*.

Období vyprahlosti

Ve čtvrté kapitole jsme se dotkli duchovních »údobí sucha«. Pustíš-li se do duchovních oblastí, jak bylo popsáno v těchto prvních kapitolách, musíš si uvědomit, že tě čekají časy vyprahlosti. Bude tedy moudré, budeme-li v tomto tématu chvíli pokračovat. Drahý čtenáři, musíš si uvědomit, že Bůh má jen jednu touhu. Zajisté nebudeš moci pochopit období vyprahlosti, dokud nepochopíš, po čem On touží. Jeho touhou je darovat sebe duši, která Ho skutečně miluje a která Ho vážně hledá. *A přesto* je pravda, že tento Bůh, který tak touží tobě se darovat, se často bude před tebou skrývat – před tebou, který jej tak hledáš! Proč by to Bůh dělal? Drahý Boží svatý, musíš se naučit cestám svého Pána. Tvůj Bůh je Bůh, který se často skrývá. Skrývá se z jistého důvodu. Proč? *Chce tě vytrhnout z duchovní lenosti*. Účelem Jeho odtahování se od tebe je přimět tě, abys jej stíhal. Pán Ježíš se všude rozhlíží po těch křesťanech, kteří zůstanou věrní a milující, i když On sám se od nich bude odtahovat. Jestliže Pán takovou věrnou duši najde, pak až se vrátí, věrnost svého dítěte odmění. Rozlije na takového věrného hojnost dobrot a hebkých doteků.

Tu musíš tedy cosi pochopit. *Budeš mít* období duchovní vyprahlosti. To je součást Pánovy cesty. Avšak to *není* samo o sobě účelem. Důležitou otázkou je, co v době duchovní vyprahlosti *uděláš*? Zde se musíš naučit něco o svých přirozených sklonech. V období vyprahlosti bude přirozené, že se budeš snažit Pánu *prokázat*, že ho miluješ. V období duchovní vyprahlosti zjistíš, že se budeš snažit Pánu prokázat svou věrnost; budeš tak činit ze své síly. Aniž si to budeš uvědomovat, budeš doufat, že tímto vlastním úsilím ho přesvědčíš, aby se vrátil rychleji. Nikoli, drahý křesťane, to není správná odpověď v období vyprahlosti. Co tedy učiníš? Musíš očekávat svého Milovaného *s trpělivou láskou*, dokud se nevrátí. K této lásce připoj *sebezapření a pokoření*! I kdyby se ti Pán skryl, zůstávej stále před Ním. Tam před Ním, vylij na Něj svou lásku, čiň tak vroucně z celého srdce, a ráda bych dodala, přece vždy v pokoji. Věnuj mu čas a buď s Ním ve vzývání a uctívém mlčení. Budeš-li na Pána takto čekat, prokážeš mu, že hledáš jen Jeho samého. Hle, takto mu prokážeš, že k lásce k Němu tě nevede sobecké potěšení, které čerpáš z Jeho přítomnosti. Prokážeš, že tvou pohnutkou není potěšení z prožitku, *ale tvá láska*. O takovýchto obdobích mluví verš z Apokryfů: „*Nebud' netrpělivý v dobách vyprahlosti a temnoty, dovol Bohu, aby ti své potěšení odňal či s ním prodlel; přibliž se k Němu a očekávej na Něj trpělivě, aby tvůj život mohl být vyvýšen a obnoven.*“ A tak, drahé děti Boží, v dobách vyprahlosti buďte na modlitbách trpělivé. Dovolte, abych vám položila otázku. Co kdyby Pán na vás seslal, abyste *celý svůj život* trávili čekáním na Jeho návrat? Jak byste se zachovali, kdyby vám Pán vyměřil takovýto úděl do konce života? *Co byste dělali*? Udělejte toto. Očekávejte na Něj v duchu pokory, v duchu odevzdání, upokojte se a smířte se. Věnuj čas té nádherné modlitbě, o níž jsem se zmínila ve 4. kapitole. Přijď před Něj tiše a pokojně, připomínaje si Jeho přítomnosti, třebaže ti snad Jeho přítomnost uniká. Když tak budeš činit, připoj úpěnlivé prosby žalné a teskné lásky a toužebné projevy po návratu toho, který tě miluje. Ráda bych tě ujistila, že zachováš-li se *takto*, velmi tím potěšíš Boží srdce. Takový postoj jej nejspíše přiměje, aby se k tobě vrátil.

Odevzdání se

Na začátku knihy jsme se ptali, jak poznat hlubiny Ježíše Krista. Počátek byl zcela prostý. Nejprve jsme se zabývali *modlením se Písma* a pak modlitbou prostoty, pouhého *patření na Pána*. Když ses věnoval této úrovni zkušenosti s Pánem po značnou dobu, měl bys být připraven jít dál k hlubší rovině zkušenosti s Ním a k hlubší rovině poznání Jeho. Avšak při tomto hlubším setkání s Pánem, kterým jsme se zabývali ve 4. kapitole, musíš vyjít z rámce samotné modlitby nebo – abych to řekla jasněji – musíš se odpoutat od zvyku vyhrazovat si čas pro modlitbu s Pánem jen jedenkrát nebo dvakrát denně. V tomto bodě musí do tvého srdce vstoupit úplně nové postoje k celému tvému životu. Má-li se tvá modlitba rozšířit za rámec jediné modlitební chvilky denně, pak další oblasti tvého života – ba celý tvůj pohled na život – se musí změnit. Abys mohl jít hlouběji, stále hlouběji do další úrovně s Pánem, musí tento nový vztah přijít. Jedině z tohoto důvodu. Abys toto mohl učinit, musíš získat nový vztah k sobě samému i k Pánu; je to postoj, který musí zasáhnout daleko hlouběji, než tomu bylo dříve. Abys to mohl učinit, představuji ti nové slovo. To slovo je *odevzdání se*. Abychom pronikli do hlubší zkušenosti Ježíše Krista, je nutné, abychom začali odevzdávat celou svou existenci Bohu. Ilustrujme si to na každodenních událostech. Musíš věřit, zcela věřit, že okolnosti tvého života, tj. každá chvilka tvého života, stejně jako celý běh tvého života – vše, *všecičko* se ti děje z Jeho vůle a Jeho dopuštění. Musíš naprosto věřit, že vše, co se ti stalo, je od Boha a je to přesně to, co potřebuješ. Vzpomínáš si z předchozích kapitol, jak bys mohl být do takovéto dispozice uveden? Můžeš začít tím, že přijmeš každý čas modlitby – ať už to bude slavný čas s Ním anebo čas, kdy tvá mysl bude bloudit – jako čas, po němž On touží. Pak se nauč tento pohled rozšiřovat, dokud nezahrne *každou vteřinu* tvého života! Takovýto náhled na okolnosti a takovýto pohled víry k Pánu způsobí, že *budeš spokojen se vším*. Jakmile tomuto uvěříš, začneš brát vše, co přichází do tvého života, jako z ruky Boží, nikoli z ruky člověka. Opravdu upřímně toužíš vydat se Bohu? Pak ti musím nejprve připomenout, že jakmile jsi dal tento dar, pak už jej nemůžeš vzít zpět. Odevzdaný dar již nepatří dárci. Tato knížečka byla napsána s cílem sdělit, jak prožívat hlubiny Ježíše Krista, avšak poznávání hlubin Ježíše Krista to není jen metoda. Je to celoživotní postoj. Jde o to, aby tě obklopol Bůh a zmocnil se tě. Mluvili jsme o odevzdání se. Máš-li v poznávání Pána pokročit, pak odevzdání se je věcí největšího významu. Odevzdání se je vlastně klíčem, *klíčem k vnitřnímu dvoru* – klíčem k nezměrným a nevyzpytatelným hlubinám. Odevzdání se je klíčem k vnitřnímu duchovnímu životu. Věřící, který ví, jak se odevzdat Pánu, se brzy stane dokonalým.

Dejme tomu, že tohoto stavu odevzdání se dosáhneš. Jakmile jsi tohoto stavu dosáhl, musíš jít dál, pevně a nepohnutelně. Jinak dospět tam a pobýt tam jen krátce nemá velkou hodnotu. Jedna věc je tohoto stavu dosáhnout; druhá věc je v něm zůstat. Buď opatrný, nenaslouchej hlasu svého přirozeného rozumu. Můžeš očekávat, že právě tento hlas se v tobě ozve. Avšak musíš věřit, že se *můžeš* cele odevzdat Pánu na celý život a že on ti dá milost, abys v tomto odevzdání mohl zůstat! Musíš důvěřovat Bohu i »*v naději proti naději*« (Římanům 4,18).

Velká víra vede k velkému odevzdání se. Co je odevzdání se? Rozumíme-li, co odevzdání je, snad se jej dokážeme lépe chopit. Odevzdání se je odvržení veškerého našeho pečování. Odevzdání se je upuštění od všech našich potřeb. To zahrnuje i *duchovní potřeby*. Dovolte, abych to opakovala, neboť to není snadné k pochopení. Odevzdání se znamená odhazování našich sobeckých tužeb stranou, tak abychom byli Bohu cele k dispozici. Každý křesťan *má* duchovní potřeby; avšak věřící, který se odevzdal Pánu si již nehoví v přepychu

uvědomování si duchovních potřeb. Spíše se úplně odevzdává k dispozici Bohu. Uvědomuješ si, že všichni křesťané jsou povoláni k odevzdání se? Neboť sám Pán řekl: „*Nepečujte o zítřejší den. Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.*“ (Matouš 6,32.34) Opět Písmo říká: „*Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a On spravovati bude stezky tvé.*“ (Příslaví 3,6) „*Uval na Hospodina činy své, a budou upevněna předsevzetí tvá.*“ (Příslaví 16,3) Opět v knize Žalmů se praví: „*Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, on zajisté všechno spraví.*“ (Žalm 37,5)

Pravé odevzdání se musí zahrnout dva celé světy, dvě celé říše. Ve tvém životě musíš odevzdat všechny *vnější*, praktické věci. Za druhé, musíš odevzdat všechny *vnitřní*, duchovní věci. Musíš přijít k Pánu a tam se snažit všechny své záležitosti odevzdat. Všechny tvé záležitosti přecházejí do ruky Boží. Zapomínáš na sebe a od této chvíle myslíš *pouze na Něho*. Vytrváš-li v tom po určitou dlouhou dobu, tvé srdce již *nebude lpět na věcech*, tvé srdce bude volné a pokojné! Jak odevzdání se uskutečňovat? Uskutečňuješ je každý den, každou hodinu, každou chvíli. Odevzdání se uskutečňuje tím, že tvá vůle se *neustále* ztrácí ve vůli Boží tím, že ponoříš svou vůli do hlubin *Jeho* vůle, aby tam byla navždy ztracena! A jak začneš? Musíš začít tím, že odmítneš každou náchylnost k čemukoliv, jakmile tě napadne – bez ohledu na to, jak dobrá tato tvá náchylnost je, a bez ohledu na to, jak užitečná se může jevit! Odevzdání se musí dosáhnout bodu, kdy už ti na tobě nezáleží. Můžeš si být jist, že z takového postavení vzejdou nádherné plody. Toto postavení tě nakonec přivede k nejkrásnějšímu místu, jaké si dovedeme představit. Je to místo, kde tvá vůle se prolomí do svobody od tebe a ty budeš zcela svoboděn k tomu, aby ses připojil k vůli Boží! Budeš toužit jen po tom, po čem touží On, tj. po čem *toužil* po celou věčnost. Odevzdej se prostě tím, že vydáš sebe sama tomu, co chce Pán, ve všech věcech, bez ohledu na to, oč jde, odkud to přichází a jak to zasáhne tvůj život.

Co je odevzdání se? Je to zapomenout na svou minulost; znamená to žít budoucnost v Jeho rukou; je to plné zasvěcení přítomnosti Pánu. Odevzdání se znamená spokojit se s přítomnou chvílí, bez ohledu na to, co chvíle obnáší. Jsi spokojen, neboť víš, že ať už tato chvíle zahrnuje cokoli, kromě našich hříchů, zahrnuje v tomto okamžiku Boží věčný plán pro tebe. Vždy budeš vědět, že tato chvíle je absolutní a totální *deklarací* Jeho vůle pro tvůj život. Pamatuj, nikdy nesmíš svalovat vinu na člověka. Bez ohledu na to, co se stane, nebyl to člověk ani okolnosti. Musíš vše přijmout jako od Pána (ovšem s výjimkou své vlastní hříšnosti). Poddávej se nejen tomu, co ti Pán činí, ale poddávej tomu i svou *reakci*. Přeješ si vstoupit do hlubin Ježíše Krista? Přeješ-li si vstoupit do tohoto hlubšího poznání Pána, musíš se snažit poznat nejen hlubší modlitbu, ale také odevzdání se ve všech oblastech svého života. To znamená rozšiřovat tento nový vztah, dokud nebude zahrnovat 24 hodin denně, vztah úplné odevzdanosti Jemu. Začni se mu odevzdávat, aby tě Bůh vedl a jednal s tebou. Učiň tak právě nyní. Odevzdej se mu a dovol, aby s tebou dělal právě to, co se líbí Jemu – jak ve tvém *vnitřním* životě, kdy jej prožíváš, tak ve tvém *vnějším* životě, kdy přijímáš všechny okolnosti jako od Něj.

7

Odevzdání se a utrpení

Ráda bych s tebou pokračovala o odevzdání se, avšak podívejme se v této kapitole, jak tě takové zasvěcení zasáhne, když do tvého života vstoupí utrpení. Ve všem utrpení, které Bůh na tebe posílá, musíš být trpělivý. Je-li tvá láska k Pánu ryzí, budeš jej milovat na Kalvárii stejně jako na hoře Tábor. Pán Ježíš miloval svého Otce na hoře Tábor, kde byl

proměněn, miloval jej však neméně na Kalvárii, kde byl ukřižován. Zajisté bys tedy měl milovat Pána právě tak na Kalvárii, neboť právě tam vystavil svou lásku nejvíce. Co se týče tvého vydání se Pánu, je možné, že ses dopustil chyby. Snad ses vydal Pánu v naději, že tě bude vždy hýčkat, milovat a vždycky ti duchovně žehnat. Ty, který ses vydal Pánu v čase, který byl příjemný, vezmi prosím na vědomí: Jestliže ses mu vydal, *abys byl žehnán a milován*, nemůžeš se najednou otočit a vzít si svůj život zpět, přijde-li doba jiná... když *jsi křižován*! Ani nenalezneš potěšení od člověka, jestliže jsi byl položen na kříž. Když poznáváš kříž, potěšení může přijít pouze od Pána. Musíš se naučit milovat kříž. Kdo nemiluje kříž, nemiluje věci Boží (Matouš 16,23). Nemůžeš vpravdě milovat Pána, aniž bys miloval kříž. Věřící, který miluje kříž, shledává, že i ty nejhořejší věci, jež mu přicházejí do cesty, jsou sladké. Písmo říká: „*Duši lačné každá hořkost sladká.*“ (Příslaví 27,7)

Jak toužíš lačně po Bohu? Budeš lačně po Bohu a nalézat Ho natolik, nakolik budeš lačně po kříži. Zde je skutečný duchovní princip, kterému je Pán věrný: Bůh nám dává kříž – a kříž nám pak dává Boha. Jak vidíš, nyní jsme se pohybovali mimo oblast určitého času vymezeného pro modlitbu; nyní jsme přešli do oblasti, která zahrnuje celou zkušenost věřícího. Řekněme si zde a nyní: Můžeš si být jist – vnitřní duchovní pokrok přijde, jestliže ve tvém životě bude opravdový pokrok v poznávání kříže. Odevzdání se Kristu a zkušenost kříže jdou ruku v ruce. Jak se tedy postavíš k utrpení? Nebo jinými slovy, jak odpovíš na Boží dílo kříže ve svém životě? Odpovíš takto. Jakmile se dostaví utrpení v jakékoli podobě, ihned se v tobě někde uvnitř vzedme přirozený odpor. Když tato chvíle přijde, ihned se vydej Bohu. *Přijmi tu věc.* V této chvíli vydej se v oběť Jemu. Tak nakonec učiníš nádherný objev: Když kříž vstoupí do tvého života, nebude zdaleka tak tíživý, jak se zprvu obával. Přijmi jej od Boha, ať je to cokoli. Takto je břemeno mnohem lehčí. Proč je kříž, je-li takto přijat, o tolik lehčí? Protože jsi po kříži *toužil*, a zvykl sis přijímat vše z ruky Pána. Nevysvětluji si tato slova špatně. Nepopsala jsem ti, jak se dostat z kříže. Třebaže se zcela vydáš Pánu a úplně se smíříš s utrpením, to ti nezabrání pociťovat tíhu kříže. Jestliže jsi kříž necítil, pak jsi netrpěl. Pociťování *bolesti* je nedílnou součástí utrpení. Bolest je aspekt kříže, jemuž nelze uniknout. Bez bolesti by ani nebylo kříže. Utrpení je vetkáno do textury kříže. V centru poznání utrpení je bolest. Prosím, pamatuj, že tvůj Pán zvolil strpět to nejzazší násilí, které může způsobit jen kříž. Někdy můžeš kříž nést v mdlobě; jindy jej můžeš nést v síle. Avšak ať už jej neseš v mdlobě nebo v síle, *nes jej!* Zda v slabosti či síle, to by nám mělo být jedno, protože kříž neseme z vůle Boží.

8

Odevzdání se a zjevení

Sledujme dále naše téma odevzdání se. Někteří položili otázku: „Když se úplně odevzdám Pánu, nebude to znamenat, že už nebudu mít nové zjevení Ježíše Krista?“ Nebude odevzdání se znamenat konec zjevení? Ne, nebude. Právě naopak, odevzdání si chce Pán použít k tomu, aby ti dal zjevení. To, co přijmeš jako zjevení, ti bude dáno spíše jako *realita* než jako *poznatek*. To umožňuje *pouze* odevzdání se. Musíš mít na paměti, *komu* se odevzdáváš. Odevzdáváš se Pánu Ježíši. A Pána také budeš následovat jako Cestu; tomuto Pánu budeš naslouchat jako Pravdě a od tohoto Pána obdržíš Život. Když zjevení přichází k tobě, něco se děje; ve skutečnosti se sám Ježíš Kristus vtiskává do tvé duše. Pokaždé, když k tobě přichází, zanechává na tobě nový a zvláštní otisk svého charakteru.

Tvá bytost bude mít brzy mnoho různých otisků jeho charakteru. Snad jsi slyšel, že bys měl *přemýšlet* o tom, co Ježíš Kristus zakusil. Je však pro tebe daleko lepší, abys tyto Ježíšovy zkušenosti *nesl v sobě*. Tak tomu bylo u Pavla. O Kristových utrpeních nepřemýšlel; nezvažoval znamení utrpení na Pánově těle. Místo toho Pavel Pánovy zkušenosti nesl na svém vlastním těle. Dokonce řekl: „*Já zajisté jizvy Pána Ježíše nosím na těle mém.*“ (Galatským6,17)

Nesl je tím, že o těchto jizvách přemýšlel? Nikoli. Ježíš Kristus sám se osobně vtiskl do Pavla. Když Pán nalezne věřícího, který je ve všech věcech *kolem* sebe i ve všech věcech *uvnitř* úplně odevzdán Jemu, pak se často rozhodne dát tomuto člověku zvláštní zjevení svého charakteru. Dostane-li se ti této zkušenosti, přijmi tato zjevení s vděčným srdcem. Vždy vše přijímej od něho s vděčným srdcem bez ohledu na to, co se ti Pán rozhodl dát. Dejme tomu, že Pán ti dává zvláštní zjevení. Jak by ses měl zachovat? Musíš toto zjevení přijmout jako vše ostatní od Něj. Jsou křesťané, jimž Bůh dal zjevení sebe sama a toto zjevení jim přineslo potěšení na léta. Jinými slovy, někdy ti Pán dá tak mocné zjevení sebe sama, že prožitek této jediné pravdy bude pro tebe zdrojem síly na léta. Po tuto dobu jsi stále více vnitřně přitahován k Bohu. To je nádherné. Tomuto zjevení buď věrný. Avšak co se stane, když toto zjevení začne odeznívat; co uděláš, když ti už nepřináší potěšení, které ti přinášelo kdysi? Když k tomu dojde, znamená to prostě, že Pán měl za to, že je nejlepší tento prožitek ukončit. Jak by ses měl zachovat? Musíš se smířit s tím, že ti byl odňat. Už se tím nezabývej. Pán si přeje, aby ses posunul k hlubšímu pochopení Jeho, abys pronikl ke středu. Přijímej všechny věci stejně. Odevzdávej se i ve věcech zjevení. Buď vždy připraven poddat se Jeho vůli, ať je jakákoli. Měj jen jednu jedinou horoucí touhu: přiblížit se mu a prodlévat s ním. Uč se, neustále se nořit do nicoty před Pánem. * Když jsi tak učinil, uč se přijímat všechny jeho dary stejně – ať už jsou světlem či temnotou. Ber úrodná pole i úhor stejně. Ať už to je mdloba či síla, sladkost či hořkost, pokušení, silné citové rozrušení, bolest, únava, nejistota či požehnání, to vše přijímej stejně jako z Pánovy ruky. ** *Nic z toho* by tě nemělo ani na chvíli zdržet od tvého běhu.

Ještě poslední slovo. Pán ti dává zjevení, které nejsi s to pochopit. Nenechej se tím sklíčit; nemáš důvod k tomu, aby ses znepokojoval. Prostě miluj Pána. Tato láska v sobě zahrnuje oddanost Jemu v každém ohledu. Jsi-li jedním z těch, kteří jsou vydáni jen a jen Bohu, pak ti hledání Ježíše Krista, který se ti zjevuje v plnosti svého charakteru, nebude činit potíže. Něco ze zjevení Jeho samého ti bude naprosto jasné; něco ti jasné být nemusí. Přijímej obojí stejně. Každý, kdo miluje Boha, miluje i vše, co souvisí s Ním. Raduj se ze zjevení Pána, které nechápeš, právě tak jako se raduješ ze zjevení Pána, které chápeš.

Jestliže ho miluješ, miluješ vše, co s ním souvisí.

** Jób 2:10 *Ale on jí odpověděl: "Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?" Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil.*

* Genesis 18:27 A odpovídaje Abraham, řekl: „Aj, nyní chtěl bych mluvit ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel.“

Odevzdání se a svatý život

Co je výsledkem stálého chození před Bohem v odevzdanosti? Konečným výsledkem je zbožnost. Jakmile se tento vztah s Bohem učinil součástí svého života, máš zbožnost na dosah. Co rozumíme zbožností? Zbožnost je něčím, co přichází od Boha. Budeš-li se svědomitě učit této prosté cestě prožívání Pána, chopíš se Boha. A když se ho chopíš, zdědíš, všechny jeho charakteristické rysy. Zbožnost je: Čím více se zmocňuješ Boha, tím více jsi učiněn podobným Jemu. Avšak musí to být zbožnost, která vyrostla *zevnitř*. Jestliže tvá zbožnost nevyvěrá hluboko z tvého nitra, je to pouhá maska. Pouhá vnější tvářnost zbožnosti je měnlivá jako roucho. Jestliže však zbožnost vyvěrá z Života hluboko v tobě – pak je tato zbožnost skutečná, trvalá a ryzí esence Pána. „*Všecka slavná jest dcera královská uvnitř.*“ (Žalm 45,13)

Jak tedy zbožnosti dosáhnout? Křesťan, který se naučil být odevzdán Ježíši Kristu a který chodí v odevzdanosti Jemu, uskutečňuje zbožnost v nejvyšší míře. Avšak od takového člověka nikdy neuslyšíš, že by o sobě prohlašoval, že je nějak zvláště duchovní. Jak to? Protože takový křesťan se zcela sjednotil s Bohem. Sám Pán vede tohoto věřícího do této vše zahrnující praxe zbožnosti. Pán si žárlivě střeží každého svatého, který se mu zcela odevzdal. Nedovolí, aby měl jakákoli jiná potěšení než v Něm samém. Je odevzdání se tím jediným, co je nezbytné k tomu, abychom dosáhli zbožnosti? Nikoli, ale budeš-li věrně následovat vše, co bylo dosud řečeno, zbožnost *se dostaví*. Avšak nezapomínej, že do zkušenosti odevzdání se patří *utrpení*. Je to *oheň* utrpení, který vypůsobí *zlato* zbožnosti. Neobávej se, že by sis nepřál jít touto cestou. Na úrovni zkušenosti, o níž nyní mluvím, existuje hlad po utrpení. Takovíto křesťané hoří láskou pro Pána. Kdyby jim bylo dovoleno následovat svých tužeb, vlastně by se podrobili přísné kázni, dokonce výstřednímu sebezapírání. Když takováto láska hoří v srdci věřícího, nemyslí na nic jiného, než jak by potěšil svého milovaného Pána. Sebe začíná zanedbávat – ba ne v lásce k Pánu na sebe dokonce úplně *zapomíná*. S tím, jak roste jeho láska k Pánu, roste i jeho nenávisť k životu pro sebe.

Kéž se naučíš této cestě! Ó kdyby jen si Boží děti dokázaly tuto prostou cestu modlitby osvojit, toto prosté prožívání Ježíše Krista, pak by celá církev Boží mohla být snadno reformována! Tato cesta modlitby, tento prostý vztah k Pánu se pro každého tak hodí; pro těžkopádného a neznajícího právě tak vhodný jako pro vzdělaného. Tato modlitba, tato zkušenost, která začíná tak prostě, ústí v lásce naprosto odevzdané Pánu. Jen jediného je zapotřebí – lásky. Sv. Augustin řekl: „Miluj, pak čiň, co chceš.“ Neboť když ses naučil milovat, nebudeš ani toužit dělat něco, co by mohlo urazit Toho, kterého miluješ.

Žít uvnitř

Poslední kapitolu jsme uzavřeli tím, že věřící si zcela zamiloval Pána, nebude ani toužit po něčem, co by mohlo objekt jeho lásky urazit. Půjdu ještě dál: odevzdáním se, jen odevzdáním můžeme dosáhnout úplného vítězství v podrobení svých *smyslů* a *tužeb*. Proč je tomu tak? Důvod je zcela zřejmý. Nejprve musíš porozumět fungování nejvnitřnějších částí

své bytosti. Odkud čerpá tvých pět smyslů život a energii? Ze tvé duše. Život a energii tvými pěti smyslům dává duše. A probudí-li se tvé *smysly*, opět budou stimulovat tvé *tužby*. Jak můžeme mluvit o úplném vítězství nad pěti smysly a nad vášněmi a touhou, které jsou skrze tyto smysly vyvolány? Kdyby tvé tělo bylo mrtvé, nemohl bys nic cítit a zajisté bys neměl žádnou touhu. Pročpak? Proč by tělo nemělo žádnou touhu? Protože by bylo odděleno od *duše*. A tak mi dovolu, abych opakovala: tvé city a smysly čerpají sílu z duše. Křesťané se snažili překonat své touhy a zkoušeli to mnoha způsoby. Snad nejběžnějším metodou byla kázeň a sebezapírání těla. Avšak ať už je tvé sebezapírání sebepřísnější, nikdy zcela nepřemůže tvé smysly. Nikoli, tělesné sebezapírání není odpovědí! I když se zdá, že fungovalo, sebezápor pouze vypůsobil, že se změnil *vnější projev* těchto tužeb.

Zabýváš-li se vnějšími projevy, ve skutečnosti vzdaluješ svou duši daleko od svého ducha. Čím více se tvá duše koncentruje na tyto vnější věci, tím více se vzdaluje od svého *centra* a od svého místa odpočinku. Výsledkem takového sebezáporu je pravý opak toho, co jsi hledal. Žel, právě toto se vždy stává věřícímu, když žije svůj život napovrchu. Jestliže se zdržuješ u tužeb své vnější přirozenosti – a věnuješ jim pozornost – pak i ony se stávají více a více aktivními. Místo, aby byly podrobeny, nabývají stále větší moci. Z toho všeho můžeme vyvodit, že i když sebezápor vskutku může oslabit tělo, *nikdy* nemůže odebrat i sebemenší citění. V čem je tedy tvá naděje? Je jen jedna jediná cesta, jak přemoci smysly – a to je cesta vnitřní obnovy. Nebo jinými slovy, jedinou cestou, jak přemoci svých pět smyslů, je zcela obrátit svou duši dovnitř, ke svému duchu, aby se tam chopila *přítomného Boha*. Tvá duše musí obrátit veškerou svou pozornost a síly *dovnitř*, nikoli navenek! Dovnitř ke Kristu, nikoli ven ke smyslům. Je-li tvá duše obrácena dovnitř, vskutku *se odděluje* od tvých vnějších smyslů; a jakmile jsou tvé smysly odděleny od tvé duše, již jim nevěnuješ pozornost. Zdroj, který jim dodával život, je odřezán. Stávají se bezmocnými. Nyní sledujme dráhu duše. V tomto bodě se tvá duše naučila obracet se dovnitř a přibližovat se do přítomnosti Boží. Duše je stále více oddělována od tvého já. Můžeš zakoušet, že jsi mocně tažen dovnitř – abys hledal Boha ve svém duchu – a zjistíš, že tvůj vnější člověk se stává velmi slabým. V případě že je tohle tažení dovnitř milosti Boží u někoho velmi silné, upadají tito lidé i do mdlob. Tvým hlavním zájmem tedy je přítomnost Ježíše Krista. Tvá pozornost, je soustředěna na to, abys stále přebýval u Boha, který je uvnitř. Pak, aniž bys zvlášť myslel na sebezapírání nebo „odkládání skutků těla“, Bůh tě povede k tomu, abys zakoušel přirozené podrobení těla! Můžeš si být jist: křesťan, který se upřímně odevzdal Pánu, brzy objeví, že se také chopil Boha, který si neodpočine, *dokud si nepodrobí vše!* Tvůj Pán usmrtí vše, co ve tvém životě zbývá k usmrcení.

Co se tedy od tebe žádá? Jen to, abys zůstal stálý v tom, abys věnoval svou nejvyšší pozornost Bohu. *On* učiní vše dokonale. Pravda je, že ne každý je schopen přísného vnějšího sebezapírání, ale *každý* je schopen obrátit se dovnitř a cele se vzdát Bohu. Je pravda, že to, co vidíš a slyšíš, neustále živí tvou zaměstnanou představivost novými podněty. Ty udržují tvé myšlenky ve stavu neustálého tékání z jednoho předmětu na druhý. Proto je na místě, abys to, co vidíš a slyšíš, podroboval kázni. Avšak upokoj se; Bůh tě tomu všemu vyučí. Potřebuješ jen následovat Jeho Ducha. Budeš-li postupovat, jak jsem zde popsala, dostane se ti dvojího velkého užitku. Nejprve odpoutáním se od vnějších předmětů se budeš stále více přibližovat Bohu. Čím blíže jsi Bohu, tím více přijímáš z jeho charakteru. Čím více přijímáš z jeho charakteru, tím více budeš čerpat z Jeho všezachovávající síly. Za druhé, čím více se přiblížíš k Bohu, tím více jsi vzdálen hříchu. Tak vidíš, prostým obrácením se dovnitř ke svému duchu si začínáš zvykat být blízko Pánu a daleko ode všeho ostatního.

11

Ke středu

Izajáš 31:6 *Navraťtež se k tomu* (angl. Obráťte se k Němu), *od něhož hluboko zabředli synové Izraelští.*

Obrácení, (pokání), není nic víc, než odvrácení se od stvoření se záměrem navrátit se k Bohu. Toto obrácení není dokonalé (i když je dobré a nezbytné k spasení), pokud sestává pouze z odvrácení se od hříchu k milosti. Aby bylo ucelené, mělo by začít z vnějšku dovnitř. V poslední kapitole jsme pojednávali o tom, jak se vypořádat s vnějšími smysly. Dospěli jsme k tomuto závěru: kdykoli shledáváš, že tvé tužby se roznítily, nejlépe své smysly umrtvíš tichým ústupem do nitra k přítomnému Bohu. Budeš-li čelit svým neklidným smyslům jakýmkoli jiným způsobem, jen je ještě více roznítíš.

Když se dostáváš na tuto hlubší rovinu poznávání Pána, objevíš nakonec princip, který nazvu *zákonem směřování ke středu*. Co mám tímto zákonem na mysli? Budeš-li nadále udržovat svou duši hluboko v končinách svého nitra, odhalíš, že Bůh má *magnetickou přitažlivou sílu*. Tvůj Bůh je jako magnet! Je v přirozenosti Pána, že tě více a více přitahuje k sobě. Dále si všimni: když se pohybuješ ke středu, Pán tě také *pročišťuje* ode všech věcí, které nejsou Jeho. To znázorňuje příroda. Dívej se na oceán. Voda v oceánu se začíná vypařovat. Pára se pak začne stoupat ke slunci. Když pára opouští zemi, je plná nečistot; avšak jak stoupá vzhůru, stává se čistší a čistší. Co pára udělala? Pára neudělala nic. Prostě *zůstala pasivní*. K pročištění došlo, když pára byla tažena vzhůru k nebesům! Mezi tvou duší a těmi parami je jediný rozdíl. Zatímco pára může být *jen pasivní*, ty máš výsadu *dobrovolně* spolupracovat s Pánem, když tě vnitřně táhne k sobě samému. Je-li tvá duše jednou obrácena k Bohu – Bohu, který přebývá v tvém duchu – zjistíš, že je snadné obracet se dovnitř. Čím déle se budeš obracet dovnitř, tím těsněji se přiblížíš k Bohu a tím silněji k němu přilneš. Samozřejmě, čím blíže jsi k Bohu přitahován, tím více jsi vzdálen od aktivit svého přirozeného člověka. No dobře, přirozený člověk se tvému vnitřnímu tažení k Bohu velmi protíví. Nicméně nakonec dojde k bodu, kdy budeš v obrácení dovnitř ustálen. Od tohoto bodu bude pro tebe přirozené žít před Pánem! Dříve ti bylo přirozené žít *na povrchu* své bytosti; nyní si zvykneš žít *ve středu* své bytosti, kde bydlí tvůj Pán.

Dovol, abych ti připomenula, že jsi jako páry stoupající k nebesům; nemusíš přemýšlet, jak bys toto vše dokázal *svým vlastním* úsilím. Jediné, co můžeš udělat – vlastně jediné, oč by ses měl snažit – je, aby ses *vytrvale odpoutával* od *vnějších* věcí. Vytrvale se odvracej od vnějších věcí a vytrvale se obracej dovnitř do svého ducha. Nemáš dělat *téměř* nic, ale toto jediné můžeš! Ano, této míry spolupráce s Boží milostí jsi schopen. Nadto však již nemáš dělat nic, pouze vytrvale patřit na svého Pána. Na počátku této výpravy ti to celé může připadat poněkud obtížné; avšak buď ujištěn, že takovéto obrácení se dovnitř se ti stane velmi snadným. Půjdeš duchovně vpřed zcela nenásilně a přirozeně. Opět pravím, je to tím, že Bůh má magnetickou přitažlivost. Je uvnitř tebe a stále tě táhne k sobě. Tento princip můžeme vidět na přirozených živlech. Střed čehokoli vždy vyvíjí velmi mocnou přitažlivou sílu. Tato skutečnost platí *ještě více* v oblasti duchovní. Na jedné straně je tu přitažlivá moc centra tvé bytosti; je mocná a neodolatelná. A na druhé straně je u každého člověka také silná tendence opět se spojit se svým středem. Centrum nejen přitahuje předmět z vnějšku dovnitř, ale předmět sám táhne do centra! S tím, jak se stáváš dokonalejším v Kristu, tato tendence k tomu být vtahován dovnitř k Pánu, se stává silnější a aktivnější. Co by mohlo proces *tíhnutí k centru* zpomalit? Pouze nějaká překážka stojící mezi předmětem vně (tebou) a vnitřním magnetem (Kristem). Jakmile se cokoli obrátí ke svému středu, pohrne se to tam, nebude-li v cestě překážka. Vezměme si například kámen. Upustíš kámen, co se

stane? Okamžitě padá k zemi, z níž kdysi vzešel. Kámen se vrací ke svému původnímu zdroji. Totéž platí o ohni a vodě. Vždy se snaží vrátit ke svému centru. Tvá duše, když se jednou začne obracet dovnitř, se dostává pod tíž zákon tíhnutí k centru. I ona postupně padá ke svému náležitému centru, jímž je Bůh. Duše nepotřebuje žádnou jinou sílu, aby ji táhla, než tíhu lásky. Čím pasivnější a pokojnější zůstáváš, tím rychleji jdeš směrem k Bohu. Čím jsi svobodnější od svého vlastního úsilí a svých vlastních aktivit, tím rychleji jdeš ke svému Pánu. Jak je to možné? Protože tu je božská energie, která tě táhne. Jestliže této božské energii nestojí nic v cestě, má *On* úplnou svobodu k tomu, aby tě táhl, jak se líbí Jemu. Ježíš Kristus je největším magnetem tvé duše, ale jen tvé duše. Nepotáhne nečistoty ani nic, co s ní smísilo. Všechny takovéto nečistoty brání tomu, aby se mohla plně projevit Jeho přitažlivá moc. Kdyby v tvé duši nebyly žádné příměsi, ihned by pádila k všemocnému neodolatelnému Bohu dovnitř, aby se v Něm ztratila. Avšak jsi-li obtížen mnoha materiálními statky – nebo čímkoliv jiným – tato přitažlivost má značné překážky. Mnozí křesťané se chopí části světa, nebo části sebe samých tak pevným sevřením, že za celý život urazí k Centru cestu, kterou by urazil sotva hlemýžď.

Díky Bohu, někdy ti tvůj Pán ze své bezmezné lásky násilně vyrazí to břemeno z ruky. Právě tehdy si uvědomíš, jak velice tě to zdržovalo a jak ti to překáželo. Drahý křesťane, jen všechno pusť! Jak? Prostě dej ruce od sebe; dej ruce od každého člověka a každé věci. Ovšem, to je určitá oběť. Dokonce bychom to mohli nazvat jakýmsi křížováním. Avšak užasneš, až zjistíš, že mezi tvou obětí a tvým vzkříšením je tak malý prostor! Patří se, aby se duše stala tak zcela pasivní? Z toho, co jsem řekla, někteří usuzují, že duše se má stát mrtvou – mrtvou jako nějaký neživý předmět – dříve než v ní Bůh začne uskutečňovat svou vůli. Ve skutečnosti pravda je pravý opak. Hlavním prvkem duše je *vůle* a duše musí mít *vůli* stát se pasivní a nevměšující se, čekající výhradně na Boha. Cožpak nechápeš, že tento stav absolutní pasivity, tato nečinnost a očekávání na Hospodina, je právě *nejvyšší* aktivitou vůle? Naslouchej své duši, jak říká: „*Chci*, celou svou bytostí, *chci*, aby byla dokonána Boží touha uvnitř mne. *Chci* být zde, ustávajíc od vší své aktivity a vší své síly, tak aby Bůh naplnil svou touhu se mne plně zmocnit.“ Když to duše učinila, vyvinula ve skutečnosti nejvyšší možný akt vůle. Duše vykonala akci úplného *vzdání se* jiné vůli, vůli Boží!

Proto, drahý čtenáři, věnuj veškerou svou pozornost tomu, aby ses naučil, jak se obracet dovnitř a prodlévat ve svém duchu. Nenechej se znepokojovat, ani odrazovat žádnými potížemi, na něž jsi snad až dosud narazil. Zanedlouho tě Bůh zahrne milostí – a vše ti bude snadné. Připojila bych jen jedno napomenutí. Tvé srdce ať věrně setrvává v pokorném odpoutávání od rozptylování a zaměstnávání se vnějšími věcmi. Zvykni si neustále se vracet k Bohu, který je tvým centrem a číň tak s pokojnou a něžnou láskou.

12 Stálá modlitba

Budeš-li věrně setrvávat v tom, čeho jsem se až dosud dotkla, s úžasem budeš prožívat, jak se Pán bude postupně zmocňovat celé tvé bytosti. Ráda bych ti připomenula, že tato kniha nebyla psána ke tvé zábavě. Ani nepředkládá nějakou metodu modlitby. Účelem knihy je nabídnout cestu, na níž *se tě* Pán Ježíš *může plně zmocnit*. Ovšem je pravda, že když se tě začne postupně zmocňovat, začneš se z Jeho přítomnosti těšit. Shledáš, že pocit Jeho přítomnosti se ti bude stávat zcela přirozeným. Jak modlitba, s níž jsi nejprve začal, tak

vnímání Jeho přítomnosti, které s touto modlitbou přichází, se ti nakonec stanou normální součástí tvého každodenního života. V tvé duši se postupně rozšíří nebývalý jas a pokoj. Celá tvá modlitba, vše, co prožíváš, začne vstupovat na novou úroveň. Co je tou novou úrovní? Je to modlitba. Modlitba, která spočívá v mlčení. A v tomto mlčení Bůh do tebe vlévá hlubokou niternou lásku. Tento prožitek lásky naplní a prostoupí celou tvou bytost. Tento prožitek, toto setkání nelze popsat. Chtěla bych jen říci, že tato láska, kterou Pán vlévá do tvých hlubin, je počátkem nepopsatelné blaženosti. Kéž bych vám v této knížce mohla sdělit něco z těchto rovin nekonečného zakoušení Pána, které můžete mít, zkušeností, které vycházejí se setkání s Bohem. Avšak musím vám připomenout, že tato kniha byla napsána pro začátečníky. Věřím proto, že někdy v budoucnu vám budu moci vyprávět o těchto hlubších zkušenostech. Ovšem jednu věc vám řeknu. Když přicházíš k Pánu, postupně se uč se ztišit před Ním svou mysl. Jednou z nejdůležitějších věcí je upustit od jakéhokoli vlastního snažení. Takto může konat vše Bůh sám. Ústy žalmisty Hospodin mluvil:

„Upokojte se a vězte, že jsem já Bůh.“ (Žalm 46,11)

Tento verš ti dává nahlédnout do tvé vlastní mysli. Přirozenost tvého já je taková, že s potěšením lne k vlastnímu usilování, takže prostě nemůže věřit, že se děje něco uvnitř v duchu. Dokud mysl nebude schopna cítit a chápat, odmítá věřit, že duch něco zakouší. Důvodem, proč někdy nejsi schopen *vnímat* Boží konání v tobě, je to, že toto dílo se uskutečňuje jen v říši ducha a nikoli v mysli. Někdy Bůh v tobě koná velmi rychle a ty si ani neuvědomuješ, že konáš pokroky. Působení Boží v tobě, které stále sílí a roste, pohlcuje skutky tvého já. Dovolte mi ilustraci.

V noci jasně svítí hvězdy, ale když začne vycházet slunce, postupně se ztrácejí. Ve skutečnosti jsou pořád tam; nepřestaly svítit; avšak slunce je o tolik jasnější, že hvězdy nevidíš. Totéž platí v duchovních věcech. Existuje silné a všeobsáhlé světlo, které pohlcuje všechna menší světla tvé duše. Menší světla tvé duše postupně blednou a nakonec pod mocným světlem Ducha mizejí. Aktivita vlastního já již není schopna sebereflexe. Vlastní usilování je pohlcováno působením Boha.

Někdy se lidé ptají: „Což není takováto modlitba stavem netečnosti?“ Takovou otázku by ani nepoložili, kdyby s touto modlitbou již měli zkušenost. Vyvineš-li určité úsilí, abys tuto modlitbu prožil, abys měl tento hlubší prožitek Ježíše Krista, budeš plný světla a budeš rozumět stavu své duše. Nikoli, duše není neaktivní – ledaže by byla neproduktivní a chudobná – ale utišila se pro velkou hojnost. Křesťan, který se zmocnil tohoto setkání, pochopí a uzná, že toto mlčení je bohaté, plné a živé! Toto mlčení vychází ze sýpký hojnosti!

Nuže, existuje dvojí ticho. Za prvé lidé, kteří nemají co říci, a za druhé ti, kteří toho mají až příliš. V případě hlubšího setkání s Pánem platí to druhé. Ticho vzchází z hojnosti, nikoli z nedostatku. Jedna věc je zemřít žizní; něco úplně jiného je utopit se. Nicméně obojí působí voda. V jednom případě usmrcuje její nedostatek, v druhém její přebytek. Tato zkušenost s Kristem má svůj počátek v prosté modlitbě. Ovšem odtud jde postupně dál. Prohlubuje se, dokud plnost milosti zcela nezastaví aktivitu vlastního já. Proto chápeš, že je nanejvýš důležité, abys zůstal v co největší tichosti.

Mohu to ilustrovat znovu? Novorozeně začíná sát mléko z matčina prsu pohybem svých rtů. Avšak jakmile se mléko spustí, dítě prostě polyká, aniž by vyvíjelo jakékoli další úsilí. Kdyby dítě v jakémkoli úsilí pokračovalo, zranilo by se, mléko by rozlilo a kojení by muselo přestat. Toto je postoj modlitby. Musíš konat stejně, zejména na začátku. Saj, i kdyby sebejemněji. Avšak když z tvého ducha proudí do tvé duše Pán, s veškerou aktivitou přestaň. Jak začneš? Tím, že začneš hýbat svými rty, tím, že roznítíš svou lásku k Pánu.

Jakmile mléko Boží lásky volně proudí, utiš se – nedělej nic. Prostince a sladce čerpej milost a lásku. Když milost, tento vjem Boží lásky, přestane proudit, je tu opět čas rozněcovat svou lásku k Pánu. Jak? Přesně tak, jak to činí dítě, pohybem rtů. Po celou tu dobu zůstávej velmi tichý. Jestliže přijdeš k Pánu jiným způsobem, nebudeš moci nejlépe využít jeho milosti. Vidíš, Pán ti dal zakusit svou přítomnost, aby tě vlákal do utišujícího prožitku lásky. Rozumí se samo sebou, že Jeho přítomnost ti nebyla dána k tomu, abys v sobě rozněcoval aktivitu svého já. Vraťme se k ilustraci kojení dítěte. Dejme tomu, že dítě se napilo mléka bez jakéhokoli úsilí. Nu, co vy na to? Určitě uznáte, že sotvakdo uvěří, že bychom mohli přijímat výživu takovýmto pasivním způsobem. A přece – podívejte se na toho kojence: čím pokojněji se krmí, tím více prospívá. A tak vám položím otázku: Co se stane s tím dítětem, až se nakrmí? Usne na matčině hrudi. Stejně je tomu s naší duší. Když se křesťan utiší a upokojí v modlitbě, často upadá do jakéhosi tajuplného spánku; anebo jinými slovy: duševní síly jsou zcela v klidu. Právě zde, v tomto bodě, začneš být uváděn na ještě hlubší úroveň. Nyní se křesťan přibližuje *prožitku úplného odpočinutí* před Pánem. Mysl je v klidu; duše je v klidu; celá bytost dospěla k sladkému, tichému a pokojnému klidu před Pánem. Nic jej neruší. Nejprve jej prožiješ pouze příležitostně, ale nakonec tvá duše dospěje do tohoto stavu odpočinutí často. Buď si jist: tvá duše bude přivedena do této zkušenosti bez nějakého úsilí, bez nějakých potíží, aniž bys byl nějak šikovný. Potřebuješ jen jít s Pánem každý den dál, očekávaje na Něho, že jej budeš zakoušet stále hlouběji.

Podívejme se blíže na to, co bylo právě řečeno. Vnitřní život, to jest vnitřní život ducha, není místem, které lze vzít útokem nebo násilím. Toto vnitřní království, tato říše pokoje uvnitř tebe, je místem pokoje. Lze je dobýt jen láskou. Půjdeš-li prostě cestou, kterou jsem ti až dosud ukazovala, budeš přiveden až k tomuto tichému místu odpočinutí. A za tímto místem odpočinutí se nachází další zkušenost – prožitek *neustálé modlitby*. Mluvíme-li o neustálé modlitbě, mluvíme o modlitbě, která pochází zevnitř. Tam vyvěrá a odtud působí; naplňuje a prostupuje celou tvou bytost. Ani toto není obtížné. Bůh vskutku nežádá nic mimořádného. Naopak, prosté dětské chování jej velmi potěšuje. Řekla bych to dokonce takto: nejvyšší duchovní úspěchy jsou ve skutečnosti ty, které byly dosaženy nejsnáze. Nejdůležitější věci jsou nejméně těžké! Opět si to můžeme ukázat na obraze z přírody. Dejme tomu, že se chceš dostat k moři. Jak se tam dostaneš? Nemusíš dělat nic, jen nasednout na loď na řece. Nakonec se bez potíží dostaneš k moři, bez jakéhokoliv vlastního usilování. Nuže, chtěl bys k Bohu? Pak se vrať k myšlenkám, které jsme předložili na začátku této knížky. Jdi po této sladké a prosté stezce. Jdi po ní dál a nakonec dorazíš k vytouženému cíli. Dorazíš k Bohu rychlostí, jakou sis nedokázal představit. Nuže, čeho se nedostává? Ničeho! Potřebuješ se o to pouze pokusit. Vynaložíš-li toto počáteční úsilí, shledáš, že co jsem řekla, zdaleka nemůže vystihnout to, co ten objev, který je teprve před tebou. Tvůj prožitek s Ježíšem Kristem tě zanechá nekonečně dál, dokonce za tuto úroveň. Čeho by ses tedy bál? Drahé Boží dítě, proč se hned nevrhneš do náruče Lásky? Ty ruce na kříži rozepjal jen proto, aby tě mohl obejmout. Řekni mi, co snad riskuješ, když se zcela vzdáš Jemu? Pán tě neoklame. Ó nikoli, chce ti jen udělit větší hojnost, než sis vůbec představoval. Avšak ti, kteří očekávají, že všechny tyto věci získají od Pána *vlastním úsilím*, uslyší Pánovo pokárání:

„Znavila ses množstvím svých cest, a neřeklas: , Nemá to význam.“ (Izaiáš 57,10)

13

Hojnost

V poslední kapitole jsme mluvili o vstupu do hlubšího prožitku s Ježíšem Kristem. Na samém počátku této cesty jsi zjistil, že jedinou potřebnou přípravou je tiché čekání před Bohem. Totéž platí pro tuto novou úroveň. To již není vzácný příležitostný prožitek; postupně se stává tvou *denní* zkušeností. Ve tvém nitru se začne vylévat Přítomnost Boha. Nakonec ji budeš prožívat téměř bez přerušení. Na začátku tě do Jeho přítomnosti vedla modlitba; nyní však, jak modlitba pokračuje, *ona sama se stává* Jeho přítomností. Vlastně již nemůžeme říci, že tu pokračuje modlitba. Ve skutečnosti tu pokračuje Jeho přítomnost. To modlitbu přesahuje. Nyní prožíváš nebeskou blaženost. Začínáš objevovat, že Bůh je ti důvěrněji přítomen než ty sám sobě, a začínáš si hluboce uvědomovat Pána. Při každém z těchto prožitků s Pánem jsem již řekla, že *jedinou cestou*, jak jej nalézt, je *obrátit se dovnitř*. Jen tam, jediné tam jej můžeš nalézt. Nyní objevíš, že jen co zavřeš oči, jsi zahalen do modlitby. Užasneš, že ti tolik požehnal. Právě v tomto bodě je tedy na místě, abys byl uveden do ještě dalšího prožitku, prožitku, který se odehrává hluboko uvnitř. Tam se uvnitř tebe rodí niterný rozhovor s Bohem. Tento rozhovor je velice příjemný, a to nejužasnější je, že žádné vnější okolnosti jej nemohou přerušit. Teď vidíš, kam až tě prostá modlitba, s níž jsi začal, může dovést! O »modlitbě prostoty« lze říci totéž, co bylo řečeno o moudrosti: „V ní se scházejí všechny dobré věci.“ (Apokryfa)

A totéž lze říci o tomto hlubším prožitku s Pánem. Z nitra věřícího, který pokročil až sem, vyvěrá zbožnost tak sladce a tak lehce, až se zdá, že tu tak sladce vyvěrá jeho *vlastní* přirozenost. Pramen živé vody, který je uvnitř ducha, proráží a tryská v hojnosti a přináší všeliké dobré ovoce. A co hřích? Zdá se, že v této chvíli je od věřícího vzdálen. Když jsi vstoupil do této hlubší oblasti prožívání Ježíše Krista, jak bys měl reagovat na okolnosti, na události kolem? Prostě zůstaň věrný. Tiše odpočívej před Pánem. Nechť toto prosté tiché odpočívání v Něm je vždy přípravou ke všemu. Pamatuj si: Tvým jediným cílem je, abys byl k přetékání naplněn božskou přítomností Ježíše Krista a hluboko uvnitř byl připraven od Něj přijmout, cokoliv se ti rozhodne udělit.

14

Mlčení

Naše výprava nás přivedla ke *stavu mlčení a stálé modlitby*. Vraťme se kousek zpět a podívejme se na mlčení blíže. Například proč je mlčení před Pánem tak důležité, když k Němu přicházíš poprvé? Nejprve proto, že tvá padlá přirozenost se protiví přirozenosti Boží. Ty dvě přirozenosti jsou naprosto rozdílné. Za druhé, Ježíš Kristus je Slovo, Slovo, které *mluví*. On mluvit *může*. On slyšen být *může*! Avšak abys toto Slovo, (Ježíše Krista), mohl přijmout, je nutno, aby *tvá* přirozenost odpovídala *Jeho* přirozenosti. Dovolte, abych to ilustrovala. Zamysleme se nad nasloucháním. Naslouchání je *pasivní*. Chceš-li cokoliv slyšet, musíš dát k dispozici ucho. Ježíš Kristus je Věčné Slovo. On a jen On sám je pro tebe zdrojem nového života. Abys měl nový život, musí ti být Kristus sdělen. On může mluvit. On může komunikovat. On může udělovat nový život. A když touží s tebou mluvit,

vyžaduje, abys Jeho hlasu věnoval nejvyšší pozornost. Teď chápeš, proč Písmo tolikrát naléhá, abychom naslouchali, abychom pozorně naslouchali hlasu Božímu.

„Věnuj mi pozornost, můj lide, můj národe, naslouchej mi!“ (Izaiáš 51,4)

„Slyšte mne, všichni, kteréž pěstuji hned od života, kteréž nosím hned od narození.“ (Izaiáš 46,3)

„Slyš, dcero, pohled, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid a na dům svého otce. I zatouží král po tvé kráse.“ (Žalm 45,11-12)

Zde je řečeno, jak si začít osvojovat toto mlčení. Nejprve zapomeň na sebe. To jest, odlož veškerý zájem o sebe. Za druhé, pozorně naslouchej Bohu. Tyto dva prosté akty v tobě postupně vytvoří lásku k té kráse, kterou *je* Pán Ježíš! Tuto krásu vypůsobuje v tobě *On*. Ještě něco. Snaž se najít tiché místo. Vnější ticho rozvíjí vnitřní ticho; a vnější ticho přispívá k vnitřnímu ztišení, když začíná zapouštět kořeny v tvém životě. Není možné, aby ses stal vnitřním člověkem, tj. žil ve své nejvnitřnější bytosti, kde žije Kristus a aniž bys miloval ticho a ústraní. To dobře vyjádřil Ozeáš:

„Uvedu ji na poušť, a tam budu promlouvat k jejímu srdci.“ (Ozeáš 2,14)

Je třeba, abys tvé nitro zcela zaujal Bůh. To je ovšem nemožné, jestliže jsi navenek zaměstnán tisíci maličkostmi. Pán je v centru tvé bytosti; a proto se centrem tvé bytosti musí stát. Co tedy máš dělat, jsi-li od Boha, který je tvým centrem, odtahován? Bez ohledu na to, co táhne pryč, ať už je to slabost či nedostatek víry, musíš se ihned znovu obrátit dovnitř. Buď připraven znovu a znovu se obracet do svého nitra, bez ohledu na to, jak často jsi tažen pryč. Buď připraven obracet se vždy, když se dostaví nějaké rozptýlení.

Nestačí vnitřně se obracet k Pánu na hodinu či dvě denně. Obracení se k Pánu má malou hodnotu, jestliže konečným výsledkem není pomazání a duch modlitby po celý den.

15

Nový pohled na vyznání hříchů

Jaké místo má *vyznání hříchů* a *zpytování hříchů* v životě křesťana, který jde touto stezkou? Jak se s těmito důležitými věcmi vyrovnává? Využijme této kapitoly k tomu, abychom otevřeli jasnější a vyšší pohled na sebezpytování a vyznávání hříchů. Obvykle se vyučuje, že sebezpytování by vždy mělo předcházet vyznání hříchů. I když to může být správné, to, *jak* vyznáváme, je určováno úrovní naší křesťanské zkušenosti. Křesťanovi, jehož duchovní stav již pokročil do stadia popsaného v předchozích kapitolách, bych doporučila – když přicházíš k Pánu ohledně hříchů a vyznání, čti toto: *Otevři a polož celou svou duši před Boha*. Můžeš si být jist, že tě Pán, pokud jde o tvé hříchy, osvítí. Tvůj Pán v tobě bude *svítit* jako světlo; a v této záři ti dá poznat podstatu všech tvých selhání. Snad řekneš, že když toto oslnivé světlo, kterým je Kristus sám, tě osvětluje zevně i zevnitř, jsi zkušován stále. Zkušování ti dává Bůh. Poněvadž to činí tvůj Pán a nikdo jiný, měl bys –

když toto odhalování koná – prostě zůstat tichý a pokojný před Ním. Při odhalování svého hříchu a poznání jeho závažnosti buď závislý na svém Pánu. Nespolehej se na sebe. Prosím pochop: neosvíti tě tvá píle, ani tvé sebezpytování. Nikoli, veškeré zjevování působí Bůh. Chápeš, jestliže se o to pokusíš ty sám, je tu velké riziko, že *oklameš sám sebe*. Vlastně ty si nikdy *nedovolíš* poznat svůj pravý stav. To ti prostě tvá sebeláska nedovolí. „*Zlému říkáme dobré, a dobrému zlé.*“ (Izaiáš 5,20)

Ó, ne tak, když přicházíš ke svému Pánu. On může být tak důkladný, náročný a přísný! Tam před Ním, před Sluncem spravedlnosti, jsi plně odhalen. Jeho božské paprsky odhalují i tvá nejmenší selhání. Jak se máme vypořádat s hříchy, je tak zřejmé! Musíš se odevzdat do rukou Božích jak při sebezpytování, tak při vyznávání. Křesťan na začátku ještě nemá duchovní zkušenost, kterou zde popisují. Na druhé straně skrze „modlitbu prostoty“ může k této úrovni dospět.

Když jsi jednou takovýto vztah s Pánem navázal, brzy objevíš, že žádné selhání neunikne Boží výtce. Například jakmile spácháš nějaký hřích, vnitřní smysl tě ihned pokárá. Bude to určité pálení někde hluboko uvnitř... malý chaos. Vidíš, všechny věci jsou odhalené před pronikavým pohledem tvého Pána. Nedovolí, aby jakýkoli hřích zůstal utajen nebo skryt. Když Pán s tebou tento vztah ustavil, budeš mít pocit, že tě tak důkladně prozkoumal, že pokaždé, když se jeho světlo zaměří na hřích ve tvém životě, zbývá ti jen jediné. Prostince se obrátit k Němu a tam nést všechnu bolest a kázeň, které On uloží. V této zkušenosti s Pánem *pokračuj*. Po určité době se ti Pán bude více a více stávat *stálým zpytatelem* tvé duše. Nebudeš se zpytovat *ty sám*, ani to nebude jen občas. Bude tě zpytovat Pán, *neustále*. Jestliže se budeš Pánu takto upřímně vydávat, uvědomíš si, že toto světlo tvého Pána může skutečně odhalit tvé srdce mnohem účinněji než *všechny* tvé předchozí pokusy. Pojdme nyní o kousek dál a uvažujme o *vyznání hříchů*. Očekává tě vyšší porozumění a hlubší prožitek vyznávání a pokání. Kdybys vskutku toužil chodit po těchto stezkách, uvědomil by sis něco o vyznávání hříchů, co se všeobecně nesprávně chápe. Dříve, když jsi vyznal hříchů svému Pánu, s největší pravděpodobností jsi těchto hříchů želel, není-liž pravda? Existuje *vyšší* zkušenost pokání, a to je *hlubší* vyznání hříchů než jen pocit viny. Vlastně shledáš, že tyto pocity viny nahradí něco jiného – láska a klid. Tato láska, tento klid sladce nasycuje tvou duši, a když ji důkladně prosytí, plně se jí zmocní. Že by pokání a vyznání hříchů bylo sladké? Jestliže jsi v těchto věcech nebyl poučen, přirozeně budeš chtít této lásce vzdorovat. Místo toho budeš lidsky nakloněn k tomu vyprodukovat před Bohem postoj zarmoucenosti a zkroušenosti. Často ti říkali, že srdce zkroušené a zarmoucené nad vlastními hříchy je něčím, co se Bohu velice líbí. To je pravda. Ale považ: vlastním úsilím vyprodukovat zkroušené srdce se připravuješ o *pravé* pokání. Co je pravé pokání? Zažil jsi někdy skutečné, pravé pokání? Rozpomeň se. Což jsi nepocíťoval, jak se v tobě rozlévala láska? Právě tato láska, právě tento hluboký vjem lásky v tobě je mnohem *ryzejším* a *vyšším* výrazem pokání; vyšším než *cokoli*, co jsi schopen vyprodukovat vlastním úsilím. Tato láska pojme všechny ostatní pocity pokání a shrne je v jeden jediný, a vyjádří absolutní pokání *mnohem dokonaleji*, než kdyby každá jednotlivá složka byla Pánu vyjádřena odděleně. Jestliže Pán ve tvém životě ustavil tento vztah, nebudeš se muset sám starat, abys vyprodukoval *své* city provázející hřích. Bůh ti vtiskává svůj výraz pokání způsobem tak čistým! Bůh hřích nenávidí, a když zakusíš pokání, které ti dává samotný Bůh, budeš nenávidět hřích stejně, jako jej nenávidí On. Drahý čtenáři, nebuď úzkostlivý a neusiluj tolik o konání. Nejryzejší láska, kterou vůbec můžeš poznat, je láska, která k tobě přichází, když Pán pracuje na tvé duši. Tak dovol, ať pracuje *On*. Musíš jen setrvat na místě, které ti určí. Řid' se pokynem moudrého muže, který řekl:

„*Zůstaň tichý. Slož svou naději v Bohu; spokoj se tam, kam tě postavil.*“ (Kazatel 11,22)

Jak jdeš dále – v tom, co jsme právě popsali – něčeho si všimneš. Budeš překvapen, jak *obtížné* je *rozpomenout se* na své hříchy! Zapomeň své hříchy!? Je to správné? Ano! A taková zkušenost by tě neměla znepokojovat. *Pohled', zapominání hříchů je důkazem, že jsi od nich byl očištěn.* Je *dobré* mít hříchy zapomenuty. Je nejlepší, když zapomeš na vše, co se tě dotýká, abys mohl mít na paměti *jen* Boha. Pamatuj, že v této kapitole byla podána vyšší zkušenost vyznání a *hlubší* zkušenost pokání; nicméně můžeš si být absolutně jist, že budeš-li Pána prožívat takto, *On* nedovolí, aby tvé hříchy zůstaly neodhaleny. Na druhé straně, jestliže odhalování činíš ty, může neodhaleného zůstat *mnoho*. To *není* případ, kdy tě zkouší Pán! Na rozdíl od tebe, on všechna tvá selhání přivede na světlo. * Proto přenechej zpytování Bohu. Shledáš, že tvé srdce bude daleko odkrytější, než kdyby ses o to pokoušel vlastním úsilím. Drahý čtenáři, toto musí být jasné: tyto pokyny nejsou použitelné pro křesťany, kteří žijí na hladině zkušenosti, kdy je duše neustále v aktivním stavu. Tyto pokyny *nejsou* pro duši, která je stále aktivní. Na této hladině zkušenosti je vcelku správné – a nutné – aby duše sama vyvíjela úsilí a vyrovnávala se s hříchem. Duše křesťana vyvíjí sama úsilí, nakolik duchovně pokročila. Čím více duše postoupí ke svému středu – to jest čím více se odsune od povrchu – tím *méně* vyvíjí své vlastní úsilí. (To platí i pro vyrovnávání se s hříchem, s vyznáváním z hříchů a ve všech ostatních životních záležitostech.) Kdyby ses snad dostal na tuto pokročilejší úroveň, vybízím tě – bez ohledu na okolnosti – abys každý svůj příchod k Pánu začal velmi prostým tichým očekáváním před Ním. Tak dovolíš, aby v tobě volně působil *On*. Nemůžeš jej přijmout lépe, než když mu dovolíš, aby přišel on sám.

* Žalmy 36:10 „*Nebo u tebe jest studnice života a v světle tvém světlo vidíme.*“

1 Januv 1:7 „*Chodíme-li však ve světle, jako On je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu.*“

16 Písmo

V posledních kapitolách jsme se zabývali hlubším prožíváním Krista, a v poslední kapitole jsme se dívali, jak se vyrovnat s hříchy a vyznáním. Nyní pojďme dál a uvažujme, jaké další zkušenosti s Kristem nás čekají, když půjdeme ještě hlouběji. Nejprve si vezmeme Písmo. Lze Písma užít hlubším způsobem, než jak jsme se o tom zatím zmínili? Vzpomeň si prosím, že čtení Písma je cestou *do* modlitby. Vzpomeň si také, že co *čteš*, se může stát *modlitbou*. Může Písmo poskytnout ještě něco více? Ano, můžeš Písmo použít ještě vytríbenějším způsobem. Uvažujme o něm. Uvedu stručný praktický popis. Nejprve přijdi před Pána a začni číst. Jakmile pocítíš, že tě Pán v nitru přitahuje k sobě, přestaň číst. Nyní prostě setrvávej v tichu. Zůstaň tak chvíli. Pak čti chvíličku dál. Pokaždé, když pocítíš, že tě Bůh táhne hlouběji, čtení přeruš. Co můžeš očekávat? Občas se začneš dotýkat *stavu vnitřního ticha*. Jak na to zareaguješ? Jedna věc je, že se již nebudeš obtěžovat mluvením. (Modlit se v této chvíli nahlas nebo jakýmkoli jiným konvenčním způsobem by tě odtahovalo od vnitřního prožívání a táhlo zpět k vnější povrchové modlitbě.) Ticho tě *bude přitahovat*, takže nebude důvodu, aby ses nutil k mluvení. Avšak nemluvíš-li, *co máš dělat?* Nic! Prostě se poddej tomuto vnitřnímu tažení! Poddej se dvoření svého ducha. Tvůj duch tě táhne hlouběji dovnitř. Ještě jedno slovo. Při veškerém prožívání Krista je nejmoudřejší

vzdát se jakékoli ustálené formy či vzorce či *způsobu*. Místo toho *se cele odevzdej vedení Ducha svatého*. Když budeš následovat svého ducha, bude každé tvé setkání s Pánem *dokonalé*... bez ohledu na to, o jaké setkání půjde.

17

Modlitební žádosti?

Jak pokračuješ po této cestě s Kristem – která započala jako cesta prosté modlitby – může tě očekávat další prožitek. Nebuď překvapen, když shledáš, že již nejsi schopen prosebných modliteb. Snad zjistíš, že modlitební žádosti se stávají obtížnějšími. Je pravda, že dříve jsi přinášel prosby a žádosti zcela snadno. Až do této chvíle to nebylo nijak obtížné. Avšak v tomto novém vztahu s Pánem se modlí *Duch*! A jak se Duch modlí, přichází na pomoc našim mdlobám. On se za nás přimlouvá. A *On* se modlí za nás podle vůle Boží.

Nebo zač bychom se měli modlit, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkánými nevypravitelnými. Římanům 8,26

Je tvoje vůle; je Boží vůle. Je tvůj plán; je Boží plán. Je tvoje modlitba; je *Jeho* modlitba. Ty musíš souhlasit s Jeho plány. Bere ti všechny tvé skutky, aby na jejich místo přišly *Jeho*. Proto se poddej. Dovol Bohu, aby v tobě konal, co chce On. V Jeho modlitbách, kdy se modlí *On*, je také Jeho vůle. Ať se modlí *On*. Vzdej se svých vlastních modliteb; vzdej se svých vlastních přání a svých vlastních žádostí. Ano, máš svou vůli; ano, máš své touhy žádosti. Nicméně dovol Jemu, ať se stane Jeho vůle, Jeho touha, ať se modlí *On*. Avšak tento vztah jde ještě hlouběji. Aby se Bohu splnilo, co je v Jeho modlitbě, pak ty, který se modlíš, se musíš vzdát všeho, na čem lpíš. To znamená, musíš žít životem, v němž *nic nechceš*! Na ničem nelpěj, jakkoli to je anebo se ti jeví dobré.

18

Co tě rozptyluje

Nyní, když jsme se zabývali několika setkáními, která tě na této výpravě potkají – s některými věcmi tě Pán seznámí a jiné po tobě bude žádat – z praktických důvodů dejme tuto kapitolu stranou. Jak jsi četl v předchozích kapitolách, budou tu věci, které tě budou rozptylovat, zvláště na počátku. A po určitou dobu poté, tvá mysl bude odváděna od modlitby. Podívejme se krátce na tento problém. Jak se vypořádáváš s tím, co tě rozptyluje; jak se vyrovnáváš s tím, co tě odvádí od nejvnitřnější části tvé bytosti? Měl-li bys zhřešit, (či dokonce jsi-li pouze rozptylován okolnostmi), co uděláš?

Musíš se okamžitě obrátit dovnitř ke svému duchu.

Když jsi jednou od Boha odešel, musíš se co nejrychleji k němu vrátit. A tam, opět s Ním, přijmi od Něho trest, ať bude jakýkoli. Avšak na jedno musíš být velmi opatrný: Nepropadej zoufalství, jestliže se tvá mysl zatoulala. Vždy se střež, abys pro své chyby nebyl pln úzkosti. Především, takováto sklíčenost pouze rozrušuje tvou duši a odvádí tě k

vnějším věcem. A pak, tvá sklíčenost ve skutečnosti pramení ze skrytého kořene pýchy. Miluješ svou vlastní důstojnost. Jinými slovy, jsi prostě zraněn a zmaten, když poznáváš, jaký *opravdu* jsi. Kdyby Pán byl tak milostivý a dal ti svého ducha pravé pokory, nebyl bys svými selháními, chybami, ba ani svou vlastní přirozeností překvapen. Čím jasněji poznáváš své vlastní já, tím jasněji vidíš, jak je tvá vlastní povaha ve skutečnosti bídná; tím více se budeš odevzdávat Bohu. Když budeš vidět, jak zoufale Její potřebuješ, budeš se ze všech sil snažit o důvěrnější vztah s Ním. Touto cestou bys měl jít, právě jak řekl sám Pán:

„Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na mě obrátě.“ (Žalm 32,7)

19 Pokušení

Na počátku své dobrodružné cesty k Pánu budou tvým hlavním problémem pokušení a odvádění pozornosti. Buď zde velmi opatrný ve svém postoji vůči nim. Pokusíš-li se bojovat proti těmto pokušením přímo, jen je tím posílíš; a v tomto zápase bude tvá duše odtahována od důvěrného vztahu s Pánem. Jak vidíš, jediným cílem tvé duše by *vždy* měl být úzký, důvěrný vztah ke Kristu. Proto jsi-li pokoušen k hříchu nebo k vnějšímu rozptylování – bez ohledu na čas, místo a provokaci – prostě *se od toho hříchu odvrát*. A jak se odvracíš, přibližuj se k Pánu. Je to tak prosté. Co dělá dítě, když je něco vyděsí nebo uvede do zmatku? Nezůstane tam stát a nebude se snažit proti tomu bojovat. Sotva se bude dívat na něco, co ho děsí. Spíše se rychle uteče do náruče matky. Tam, v této náruči, je bezpečné. Přesně tak by ses měl odvrátit od nebezpečí pokušení a *utéci se* ke svému Bohu!

„Bůh jest uprostřed něho, nepohne se; přispěje jemu Bůh na pomoc hned v jitře.“ Žalm 46,6

Ty i já jsme velice slabí. I tehdy, když jsme na tom nejlépe, jsme *velmi slabí*. Jestliže ve své slabosti začneš útočit na nepřátele, často nejen utrpíš zranění, ba skončíš jako poražený. Je tu jiná cesta. V časech pokušení a rozptylování vírou prostě zůstávej v přítomnosti Ježíše Krista. Zjistíš, že ihned se ti dostává síly. *Z toho David čerpal, o to se opíral:*

Žalmy 16:8 „Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo.“

A opět v Exodu se praví:

„Hospodin bojovati bude za vás a vy mlčeti budete.“ (Exodus 14,14)

20

Stráven

V této kapitole bych chtěla mluvit o velmi důležitém prvku modlitby, prvku, který se téměř přehlíží. Kdybych vám řekla, že jedním ze základních prvků modlitby je hluboké, niterné uctívání, jistě byste souhlasili. Shodli bychom se, že bez hluboké vnitřního uctívání Pána bychom prostě neměli *pravou* modlitbu. Ústředním prvkem *pravé* modlitby je nutně chvála. Avšak k modlitbě patří ještě další prvek, právě tak ústřední a nezbytný. A právě zde se dostáváme k ústřední otázce člověka s Bohem; ba co více, bez tohoto prvku není pravé modlitby; bez něj se nemůžeme ponořit do samotných hlubin Ježíše Krista. Bez tohoto prvku není pravé modlitby, nelze vstoupit do hlubin Krista, ani cesty, kterou by tě Bůh mohl přivést k cíli, který pro tebe chystá. A co tímto prvkem modlitby je? Nutnou součástí modlitby a prožívání hlubin Ježíše Krista je *vzdání se svého já*. (Takže jsme znovu pokročili za modlitbu. Pravá modlitba vyžaduje úplné odevzdání. A nadto Bůh touží, aby odevzdání se stalo tvým *trvalým* stavem.) Apoštol Jan mluví o modlitbě jako o kadidlu – kadidlu, jehož vůně stoupá k Bohu a Bůh ji přijímá.

„A tomu andělovi bylo dáno množství kadidla, aby je obětoval s modlitbami všech svatých“ (Zjevení 8,3)

Když přicházíš k Pánu, vylij v Boží přítomnosti své srdce. Modlitba je vylití srdce Jemu. *„Vylila jsem duši svou před Hospodinem,“ řekla Anna, Samuelova matka. (1. Samuelova 1,15)* Toto vylití je pálení kadidla – a toto pálení je absolutním vydáním svého já Jemu. Kadidlo, které obětovali mudrci a položili je k nohám Krista ve stáji v Betlémě je obrazem modlitby vylité Jemu. Co je modlitba? Modlitba je něco jako teplo lásky. Ó ještě více! Modlitba je tavení! Modlitba je rozplývání se duše a její povznášení. Toto teplo lásky, toto tavení, toto rozplývání se a povznášení způsobuje, že duše vystupuje k Bohu. Jak je duše tavena, začínají z ní stoupat sladké vůně. Tyto vůně se vylévají ze stravujícího ohně lásky... a tato láska je v tobě. Je to stravující oheň lásky v tvé nejvnitřnější bytosti, oheň lásky k Bohu. Obraz tohoto kadidla, této lásky a tohoto vylévání nacházíme v Písni písní. Dívka říká: *„Pokud je při stole král, vydává nard můj svou vůni.“ (Píseň písní 1,12)* Podívejme se blíže na tuto scénu. Nejprve se pohledme na stůl. Stůl, o němž se tu mluví, je nejvnitřnější částí tvé bytosti, tvůj duch. A tam, *ve tvém duchu*, přebývá Bůh. Ó, když ses naučil, jak tam přebývat s Ním, Jeho božská přítomnost rozpouští tvrdost tvé duše. A když tato tvrdost tvé duše taje, vylévají se z ní vzácné vůně! Nyní pohledme na Krále. Podívejme se na »Milého«. Když viděl, jak se duše Nevěsty taví, říká:

„Kdo je ta, která vystupuje z pouště jako sloup dýmu, ovanuta vůní kadidlovou z myrhy?“ (Píseň písní 3,6)

Nyní si musíme položit ústřední otázku: *Jak* duše vystupuje k Bohu?

Vystupuje k Bohu tím, že se vzdává *sebe sama*, že se vzdává ničící moci Boží lásky! Ano, vzdává se anihilující moci Boží lásky!

Toto vzdání se sebe sama je nezbytné, absolutně nezbytné, máš-li hlubiny dosáhnout; prožívat hlubiny Ježíše Krista a stále v nich stále přebývat. Jedině zničením a zrušením sebe sama můžeš vzdát hold suverinitě Boží! Vidíš: „Moc Hospodinova jest veliká, toliko pokorní Jej uctí.“ (Apokryfy). Podívejme se, zda to nepochopíme jasněji. Jen úplným zničením svého já uznáváš svrchovanou existenci Boha.

Musí přijít hodina, kdy *zcela přestaneš žít v říši svého já! Musíš přestat existovat ve svém já*, aby v tobě mohl existovat Duch Věčného Slova. Když se vzdáš svého vlastního života, uvolníš cestu Jeho příchodu! A právě ve tvém umírání žije *On!* Lze to prakticky uskutečnit? Ano! Musíš celou svou bytost poddat Ježíši Kristu, přestat žít v sobě samém, aby se On mohl stát tvým životem.

„Neboť jste zemřeli a život váš jest skryt s Kristem v Bohu.“ (Koloským 3,3)

„Vcházejte ke mně všichni vy, kteří mne vážně hledáte.“ (Apokryfy) Avšak jak vcházíš k Bohu? Tím, že *opouštíš své já*, abys mohl být ztracen v Něm! Můžeš být ztracen v něm *jedině* zrušením svého já. A co to má co do činění s modlitbou? Zrušení já je pravou modlitbou uctívání! To je modlitba, kterou se musíš naučit – v celé totalitě jejího nejhlubšího možného smyslu. *Toto* je prožitek, kterým vzdáváš Bohu, jen Bohu samému, všechno *„požehnání, čest a slávu i sílu na věky věků.“ (Zjevení 5,13)* Tento prožitek, tato modlitba, je modlitbou reality. Toto je realita! Anihilace je uctívání Boha v duchu a v pravdě. (Jan 4,23) Veškeré pravé uctívání je „v duchu“. Být »v duchu« znamená, že duše se ruší. »V duchu« vstupuješ do čirosti Ducha, který se v tobě modlí; jsi odtahován od svých vlastních duševních a lidských metod modlitby. Jsi „v realitě“, protože jsi postaven do reality *totality* Boží a *nicoty* člověka.

Drahý čtenáři, vlastně jsou jen dvě pravdy: Vše a Nic. Všechno ostatní je lež. Bůh je Vše; ty jsi nic. Bohu můžeš vzdát náležitou čest *jedině* zrušením svého já. Jakmile je toto předivné dílo dokonáno, Bůh se nastěhuje dovnitř. Zde je princip přírody: Pán v přírodě nikdy neponechává dutinu nebo prázdnotu. Přichází k místu nicoty - prázdnoty - a ihned je vyplňuje sebou samým. Sám vstupuje právě na místo toho, co nechal usmrtit! Avšak zrušení sebe sama – není to hořké? Ó, kdybys jen poznal sílu a požehnání, které duše přijímá tím, že vstoupila do této zkušenosti. Ochutnej to – a nebudeš chtít nic jiného. Toto je *„velmi drahá perla“*, *„skrytý poklad“*. *„Každý kdo ji nalezne, prodá vše, co má, aby si ji koupil.“* (Matouš 13,44.45) Toto je *„pramen vody živé prýstící se k životu věčnému.“* (Jan 4,14) Nevzpomínáš si, že Pán Ježíš nám řekl, že *»království Boží je v nás«?* (Lukáš 17,21) To platí ve dvojím směru. Za prvé, když Bůh se v tobě stává Mistrem a Pánem tak, že nic v tobě neodolá Jeho vládě. Právě tehdy tvá vnitřní bytost, tvůj duch, je Jeho královstvím. Právě tehdy se tě Bůh *zmocňuje*. Za druhé, jde o tvé zmocňování se Boha. Když máme Boha, máme také Jeho království; a v Jeho království je plná radost. Náš nejvyšší cíl je těšit se z Boha... *v tomto životě*. Těšit se z Boha! Právě *k tomu* jsme byli stvořeni. Žel, jen málokteří si uvědomují, že tohoto lze dosáhnout, jak snadné je chopit se toho! Sloužit Bohu znamená vládnout nad sebou!

21

Mlčení v hlubinách

Pokračujme nyní a povězte si, jaký význam má v postupném prožívání Krista mlčení; mlčení totiž velmi úzce souvisí s prožíváním Pána na hlubší úrovni. Někteří někdy zaslechli pojem „modlitba mlčení“ a usoudili, že duše má při této modlitbě být bezvýrazná, trpná, mrtvá. Tak tomu ovšem není. Ve skutečnosti zde duše hraje roli daleko vyšší a širší, než je tomu při modlitbě mluvené. Jak je to možné? Duše může být aktivní a veskrze úplně tichá. Je to tím, že hybatelem této duše se stal sám Pán. Duše jedná v reakci na hnutí *Jeho* Ducha.

„Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“ (Římanům 8,14)

Proto „modlitba mlčení“ neznamena, že přestaneš cokoli dělat. Znamená to však, že duše jedná podle hnutí tvého ducha. Snad nám to pomůže uvidět Ezechiel. Ezechiel viděl ve vidění kola. Tato kola měla v sobě živého Ducha. Kam šel Duch, tam šla i kola. Když se Duch zastavil, zastavila se i kola. Když Duch vystupoval od země k nebi, vznášela se těsně u Něj i kola. Duch byl v těchto kolech a Duch těmito koly pohyboval. (Ezechiel 1,19-21) Duše je jako tato kola. Duše může být aktivní pro své vlastní věci, nebo může očekávat – čekat, dokud ji neuvede v pohyb něco hlubšího. Pak se duše stává jako tato kola: následuje Ducha všude, kam jde. Stejně tak by se duše měla poddávat vedení živého Ducha uvnitř. Duše by měla očekávat a být věrná a spolehlivá, aby konala, *pouze* když se hýbe Duch. Můžeš si být jist, že Duch nikdy nevyvyšuje sebe sama. (Duše, následujíc své vlastní sklony, vyvyšuje sama sebe tak často!) Co koná Duch? Duch se pohybuje vpřed, řídí se vpřed ke *konečnému* cíli. A co je konečným cílem? Je to sjednocení s Bohem. Proto v modlitbě ať duše nečiní nic sama ze sebe. Duše musí prostě následovat Ducha, dokud nedosáhne konečného cíle! Na základě tohoto obrazu snad pochopíte, že duše nevzdává veškeré aktivity. Její aktivita je prostě v dokonalém souladu s Duchem. Pojdme nyní dál a uvažujme o „modlitbě mlčení“ z praktického hlediska. Jak začneš prožívat Pána v postoji mlčení? Pohleď, když je tvá duše aktivní na vlastní pěst – tj. aktivní *mimo* aktivitu Ducha – pak na základě své vlastní přirozenosti je její aktivita násilná a přepjatá! Úsilí duše v modlitbě je *vždy* úsilím úzkosti a pracného snažení. To je právě k tvému užitku! Snadno rozeznáš, kdy se zapojí duše! Ó, vše je tak jiné, když duše odpovídá na hnutí Ducha – odpovídá na něco mnohem hlubšího uvnitř tvé bytosti. Když duše odpovídá Duchu, akce je nenucená, snadná a přirozená. Bude ti připadat, že nevynakládáš téměř žádné úsilí.

„Vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobě oblíbil.“ (Žalm 18,20)

Od chvíle, kdy se tvá duše obrátila dovnitř a nastavila na Ducha, od této chvíle je vnitřní přitahování Ducha Páně velmi mocné. Přitahování tvého ducha k duši je ve skutečnosti silnější než jakákoli jiná síla – silnější než věci, které by tě mohly táhnout zpět k povrchu. Pravdou je, že nic nemá tendenci se tak rychle vracet k centru jako duše k Duchu! Je v té chvíli duše aktivní? Ano! Avšak aktivita je tak vznešená, tak přirozená, tak pokojná a tak spontánní, že se ti bude zdát, že tvá duše nevyvíjí vůbec žádné úsilí! Všiml sis někdy, že když se kolo otáčí pomalu, je snadné vidět všechny jeho prvky. Avšak jak se otáčí rychleji, rozeznáváš velmi málo. *Toto* je duše odpočívající v Bohu. Když duše odpočívá v Bohu, její aktivita je duchovní a povznesená. Nicméně duše se nezapojuje do *žádného* úsilí. Zůstává zcela pokojná. Proto svou duši zachovávej v pokoji. Čím pokojnější tvá duše je, tím rychleji je schopna pohybu k Bohu, ke svému centru. Jak je to možné? Protože duše se poddává duchu, a protože řídí a hýbe Duch! Co tě přitahuje tak silně do tvého nitra? Není to nikdo

jiný než sám Bůh. Ó – a jeho přitahování způsobuje, že běžíš k Němu. Dívka v Písni písni to pochopila, neboť říká:

„Táhni mne, a poběhnem za tebou.“ (Píseň písni 1,4)

»Táhni mne k sobě, ó Božské Srdce, skrytými prameny mého bytí, a všechny mé síly a smysly tě budou následovat! « Pán tě přitahuje tak prostě! Používá jak mast k uzdravení, tak vůni, aby tě přivábil k sobě.

„Jdeme za vůní tvé masti!“ (Píseň písni 1,3)

„Pane, přitahuješ nás *vůní* své samotné bytosti a vtahuješ nás tak hluboko k sobě!“ Jeho přitažlivá síla je extrémně mocná, takže duše následuje volně. Proč? Protože přitahování tvého Pána je právě tak rozkošné jako mocné! I když jeho přitahování je tak velice silné, přesto jsi uchvácen jeho sladkostí. Když ta dívka řekla: „Táhni mne, a poběhnem za tebou,“ mluvila nejprve o svém duchu – centru svého bytí. Tažen je tu duch. Pán promlouvá k našemu duchu; volá tě, abys ho následoval – tím, že táhne tvé nitro, kde se nachází jen On sám. Tak je nejprve přitahován tvůj duch. Ty zase následuješ přitahování svého nitra. Činíš tak tím, že svou pozornost a všechny síly duše obrácíš na Něho. „*Táhni mne*,“ – viz jednotu svého nitra, svého ducha, jak je přitahován k Němu, který je nejnějnější částí tvého nitra. „*Poběhnem za tebou*,“ – viz jak smysly a síly duše jdou za přitahováním nitra.

Nepodporujeme myšlenku, že duše by měla být nečinná či líná. Podporujeme nejvyšší aktivitu, jaké je duše schopna: úplná závislost na Duchu Božím. O to by ti také mělo hlavně jít.

„V něm žijeme, pohybujeme se, jsme.“ (Skutky 17,28)

Tato prostá, pokorná závislost na Duchu Božím je potřebnější než cokoli jiného. Tato stálá závislost z naší strany brzy povede k tomu, že duše dosáhne oné jednoty a prostoty, k níž byla stvořena. Jsme tak složití; naše duše jsou schopny tolika různorodých aktivit! Abychom byli volní – volní, abychom mohli vstoupit do Boží prostoty a jednoty, musíme tyto cesty opustit. Ó, vrátit se k Bohu, do Jednoho, k jehož obrazu jsme původně byli stvořeni! (Genesis 1,27) Náš Pán je prostý; je jeden. Avšak když vstoupíme do jednoty s Bohem, jeho Jedno nevyklučuje ohromnou rozmanitost, která je výrazem jeho podstaty. Právě tak jako vstupujeme do Jeho Jednoty, když jsme sjednoceni s Jeho Duchem a učiněni jedno s Ním, právě tak jsme také schopni konat nejrůznější aspekty Jeho vůle, když jsme sjednoceni s Ním. A toto můžeme činit, aniž bychom museli opustit stav jednoty s Bohem. Jeho rozmanitou vůli *můžeme* konat, aniž bychom svou jednotu s Ním obětovali. Nyní snad chápeme, kam může vést prostá „modlitba mlčení“! Pojdme dál!*

* Když je duše vtahována do tohoto vztahu, objevuje se něco nového. Duch je také velmi aktivní, podobně jako duše! Duch je plný aktivity. Avšak není to stejná aktivita jako aktivita duše. Uvádí-li tě do pohybu Pán, tvá aktivita bude mnohem energičtější, než kdyby byla z tvé vlastní podstaty. Duch je aktivnější než kterákoli jiná síla.

Poddej se vedení Ducha Božího. Tím, že budeš závislý na Jeho konání a nikoli na konání své duše – a vytrváš v tom, věci, které konáš, budou mít před Bohem hodnotu. Jen co konáš tímto způsobem, má pro Boha a pro Jeho dílo na této zemi hodnotu. Podívejme se na to z Božího hlediska.

„Skrze to Slovo všechny věci učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.“ (Jan 1,3)

Na samém počátku to byl Bůh, který zformoval člověka svým Slovem. Učinil člověka ke svému obrazu. Bůh je Duch a dal člověku ducha, aby mohl do člověka vstoupit a smísit svůj život s jeho. To ovšem byl stav člověka před pádem. Ve chvíli Pádu byl duch člověka umrtven. Člověk ztratil schopnost pojmout život Boží a nést Jeho obraz. Bylo nabíledni, že kdyby Bůh někdy chtěl obnovit člověka k tomu, čím jej chtěl mít, *musel* by být obnoven duch člověka. A jak by Bůh mohl obnovit ducha člověka? Jak by mohl obnovit obraz Boží v člověku? Jedině skrze Ježíše Krista. Nikdo menší to nemohl být. Musel to být Pán Ježíš sám, který dal duchu člověka život a obnovil v něm obraz Boží. Proč? Protože jediný Ježíš Kristus je přesným obrazem svého Otce. Jen On vnáší do člověka život z Boha. Žádný obraz se nemůže spravit svým vlastním úsilím. Rozbitý obraz musí zůstat v ruce řemeslníka pasivním.

Co máš při této obnově činit ty? Měl by ses pouze plně poddat vnitřnímu působení Ducha. Vstoupil do tebe Ježíš Kristus, do tvého nejhlubšího nitra. Poddej se tam Jeho dílu. Je-li plátno nestálé, umělec na ně nedokáže namalovat přesný obraz. Totéž platí pro tebe. Každé hnutí tvého „já“ vede k chybě. Aktivita tvého „já“ ruší a maří design, který si Ježíš Kristus přeje vrýt do tebe. Musíš prostě zůstat v klidu. Odpovídej *pouze* na působení Ducha. Ježíš Kristus má život v samém sobě (Jan 5,26) a *On* musí dát každé živé věci život. Tento princip – princip absolutní závislosti na Duchu a úplného odmítnutí aktivity duše – můžeme vidět v církvi. Podívejme se na církev. Duch církve je Duch uvádějící v pohyb, dávající život. Je církev nečinná, marná a neplodná? Nikoli! Církev je *plná* aktivity. Ale její aktivitou je toto: úplná závislost na Duchu Božím. Tento Duch ji uvádí v pohyb. Tento Duch jí dává život. Tento princip funguje v církvi – a právě tento princip způsobuje, že církev je tím, čím je. Přesně týž princip by měl působit v tobě! Co platí o církvi, by mělo platit též o jejích údech. Abyste byli jejími duchovními dětmi, musíte být vedeni Duchem. Duch v tobě *je aktivní*. Aktivita ve tvém životě, která je vypůsobena tím, že následuješ Ducha, je mnohem vyšší než kterákoli jiná.

(Aktivita je hodna jen takové chvály, jako její zdroj. Aktivita, která vychází z následování Ducha, je hodna větší chvály, než aktivita vycházející z jiného zdroje. Vše, co vypůsobuje Boží Duch, je božské. Vše, co vychází z vlastního „já“, jakkoli dobré se to jeví, je vždy pouze lidské, pouze vlastní „já“.)

Tvůj Pán jednou prohlásil, že jen On sám má život. Všichni ostatní tvorové mají život „propůjčen“. Pán má život *v sobě samém*. Tento život, který je *v Něm*, také nese Jeho charakter. To je ten jedinečný život, který ti touží dát. Přeje si dát ti božský život a přeje si, abys žil tímto životem a ne životem své duše. Současně bys měl udělat prostor pro zapírání své duše, to jest zapírání aktivity svého vlastního života. Prostor k tomu, aby v tobě přebýval život Boží, můžeš vytvořit jediné tím, že ztratiš svého starého Adama a budeš zapírat aktivity sebe sama.

Proč? Protože tento život, který přijímáš, je samotný život Boha, stejný život, jímž žije Bůh! Pavel řekl:

„Proto jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest.“ (2. Korintským 5,17)

Ale opakuji, praktickou zkušeností se ti to stává jedině umíráním sobě samému a vši vlastní aktivitě, takže na její místo může přijít aktivita Boží. Když se tedy vrátíme k tomu, co bylo řečeno na začátku této kapitoly, „modlitba mlčení“ aktivitu nezakazuje; podporuje ji. Podporuje božskou aktivitu tvého ducha; podlamuje nižší aktivitu tvé duše. Takováto modlitba pak musí být v absolutní závislosti na Duchu Božím. Na místo tvé vlastní aktivity musí *nastoupit* aktivita Ducha. K takovéto výměně může dojít pouze se souhlasem člověka. Když dává svůj souhlas, musíš ovšem také se svou aktivitou ustát. Výsledkem bude, že krok po kroku může aktivitu duše zcela nahradit aktivita Boží. Krásný příklad máme v evangeliích. Vzpomenete si, že Marta dělala něco, co bylo zcela správné, a přesto ji Pán pokáral! Proč? Protože to, co dělala, konala ze své vlastní síly. Marta nenásledovala hnutí Ducha v sobě. Musíš si uvědomit, drahý čtenáři, že duše člověka je přirozeně neklidná a rozbouřená. Tvá duše dosahuje velmi málo, třebaže se vždy jeví zaměstnaná.

Pán Martě řekl: „*Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednoho jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.*“ (Lukáš 10,41-42)

A co si Maria vyvolila? Vyvolila si klidně a pokojně spočinout u nohou Ježíše. Přestala žít, aby jejím životem mohl být Kristus! Tato ilustrace pouze osvětluje, jak velice je nutné, abys zapíral sebe sama a všechny své aktivity, a následoval Ježíše Krista. Nevede-li tě Duch svatý, nemůžeš Jej následovat. Když Jeho život vchází, tvůj život musí ustoupit. Pavel řekl: „*Ten pak, kdo se připojuje k Pánu, jeden duch jest s ním.*“ (1. Korintským 6,17)

David jednou řekl, jak dobré je přidržet se Pána a skládat naději v Něm. (Žalm 73,28) Co znamená „*přidržet se Pána*“? Přidržet se Pána je vlastně *počátek sjednocení!*

Na začátku kapitoly jsme mluvili o „modlitbě mlčení“. Pak jsme přešli k tomu, jak duše v dokonalém souladu následuje Ducha. Teď jsme se dostali k závěru, nejhlubšímu prožívání s BOHEM – k nejhlubší křesťanské zkušenosti. Je to spojení s Bohem.

Spojení s Bohem k nám přichází ve čtyřech fázích: jeho *počátek*, jeho *postup vpřed* a jeho *završení*. (Zkušeností spojení s Bohem se budeme zabývat v závěrečné kapitole knihy.) Zkušenost spojení začíná velmi prostě, když se v tobě rodí touha po Bohu. A kdy je to? Když se duše začíná obracet dovnitř k životu Ducha; když duše začíná padat pod mocnou přitažlivou magnetickou silou Ducha. *V tomto bodě se rodí vážná touha po spojení s Bohem!* Jakmile se duše začne obracet dovnitř k Duchu, přibližuje se víc a víc Bohu. To je *pokrok* k jednotě. Nakonec je duše *jeden duch* s Ním. Sem se nakonec duše, která se tak daleko zatoulala od Boha, opět vrací, na místo, pro něž byla stvořena! Do této říše musíš vstoupit. Proč? Protože *toto* je cíl *veškerého Božího působení v tobě*.

„*Jestliže pak kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho.*“ (Římanům 8,9)

Abys byl zcela Kristův, musíš být naplněn Duchem svatým a vyprázdněn od života svého já. Pavel nám říká, jak je nutné být tohoto Ducha.

„*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ (Římanům 8,14)

Je tady Duch! A tento Duch, který nás činí syny Božími, je týž Duch, který hluboko v nás koná dílo Boží.

„*Nepřijali jste zajisté ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, totiž Otče.*“ (Římanům 8,15)

Kdo je tento Duch, který v nás působí? Nikdo jiný než Duch Ježíše Krista. Skrze tohoto Ducha je nám umožněno podílet se na Jeho Synovství.

„Ten Duch svědčí duchu našemu, že jsme synové Boží.“ (Římanům 8,16)

Když se poddáš vedení tohoto Předivného, pocítíš ve svém nitru, že jsi syn Boží. Dále poznáš dodatečnou radost z toho, že jsi přijal *„nikoli ducha otroctví, ale svobody, totiž svobody synů Božích.“ (Římanům 8,15)* Toto očekávej jako výsledek tvé pouti. Objevíš, že jsi schopen jednat svobodně a lehce, a přesto budeš jednat také v síle a s jistotou. Působení Ducha hluboko v tvém nitru musí být *zdrojem* veškeré tvé aktivity. Dovol, abych to zopakovala: veškerá aktivita – jak ta, která je na povrchu a viditelná, tak ta, která je skryta a vnitřní - musí vycházet z působení Ducha. Pavel to ilustruje v listu Římanům. Ukazuje nám naši nevědomost dokonce i v tom, zač se modlíme. Prohlašuje, že se *musí modlit Duch*.

„Duch pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modlit, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.“ (Římanům 8,26)

To je dostatečně jasné: My nevíme, co *potřebujeme*. Nevíme, jak se máme modlit za věci, které potřebujeme. Vlastně ani *nevíme, jak* se máme modlit! Ach, ale Duch, který žije v nás, ví co se modlit a jak se modlit. Ten, kterému ses dal, ví vše! Je-li tomu tak, neměl bys mu tedy dovolit, aby vyléval svá nevypravitelná lkání za tebe? Ohledně své vlastní modlitby si nemůžeš být nikdy jist. Ó, ale když se modlí Duch, ten je vyslyšen *vždy*. Pán Ježíš řekl Otcí: *„Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš.“ (Jan 11,42)* Z toho plyne, že když Duchu dovolíš, aby se modlil a přimlouval místo tebe, pak modlitby, jimiž se modlí z tvého nitra, budou vyslyšeny – *vždycky*! Je to jisté? Naslouchej slovům Pavla, tohoto tajuplného a moudrého muže, a mistra vnitřního života:

„Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté.“ (Římanům 8,27)

Duch hledá pouze vůli Boží! Konečně je tu Ten, který je cele vydán vůli Boží! V modlitbě Duch vyjadřuje *pouze* to, co je vůle Boží. Boží vůle je, abys byl spasen; jeho vůle je, abys byl dokonalý. Proto se Duch v tobě přimlouvá za vše, co je nezbytné k tvému zdokonalení. Jestliže Duch je plně schopen starat se o všechny tvé potřeby, proč by ses měl sám zatěžovat zbytečnými starostmi? Proč se unavuješ tolika aktivitami a nikdy se nezastavíš a nevstoupíš do odpočínutí Božího?

Pán tě vybízí, abys všechnu svou starost uvrhl na něj. Pán – který je plný milosti – si jednou stěžoval, že duše mrhá svými silami a poklady na tisíc vnějších věcí. A přece všechny touhy duše lze snadno uspokojit.

„Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a nechť se kochá v tuku duše vaše.“ (Izaiáš 55,2)

Pojď a poznej radost z takového naslouchání Bohu, drahý čtenáři! Jak je tvá duše posílena, když takto *naslouchá* svému Pánu.

„Umlkni všeliké tělo před obličejem Hospodinovým.“ (Zachariáš 2,13)

Všechny věci musí ustát, když se *On* objeví. Pán tě povolává k ještě hlubšímu odevzdání se... odevzdání, kdy si *nic* neponecháváš. Ujistil tě, že není čeho se bát, neboť *On* má o tebe zvláštní péči.

„Zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě.“ (Izaiáš 49,15)

Kolik útěchy je v těchto slovech! Kdo by se obával cele se poddat volání Božímu?

22 Trvalý stav

Tuto kapitolu začneme tímto prostým konstatováním: Naše duchovní zkušenosti spadají do dvou kategorií – vnější (povrchové) a ty, k nimž dochází uvnitř, hluboko v nitru naší bytosti. Některé tvoje aktivity, respektive akce jsou povrchové, některé jsou hlubší.

Tvé vnější aktivity jsou ty, které jsou patrné navenek. Mají více či méně co dočinění s fyzickými věcmi. Nyní musíš pochopit: není v nich skutečné dobro, žádný duchovní růst a jen velmi *málo* z prožívání Krista!

Ovšem je tu výjimka: Jestliže tvé vnější akce jsou výsledkem (vedlejším produktem) něčeho, co se událo hluboko uvnitř, pak tyto vnější akce vskutku *získávají* duchovní hodnotu a *obsahují* pravé dobro. Však vnější aktivity mají jen tolik duchovní hodnoty, kolik získávají ze svého zdroje.

Naše cesta je tedy jasná. Musíme věnovat plnou pozornost těm aktivitám, které se dějí hluboko uvnitř naší bytosti. *Tyto* jsou aktivitami Ducha. Duch je uvnitř, nikoli vně. Obracíš se dovnitř ke svému duchu, a tím se odvracíš od vnějších aktivit a vnějšího rozptylování. Vnitřní aktivita začíná jednoduše obrácením se dovnitř k Ježíši Kristu, poněvadž tam, uvnitř tvého ducha, je *On*. Dovnitř k Bohu by ses měl obracet neustále. Dej mu všechnu svou pozornost; vylij všechnu sílu své bytosti jen na Něj.

Opět sjednot' všechny pohnutky svého srdce ke svatosti Boží. (Apokryfy)

David to vyjádřil dobře, když řekl: *„Všechnu svou sílu zachovám pro tebe.“* (Žalm 59,10)

Jak se to dělá? Upřímným obrácením se k Bohu, který je vždy tam, ve tvém nitru.

Izaiáš řekl: *„Vraťte se do svého srdce.“* (Izaiáš 46,8) Každý jsme se svým hříchem od svého srdce odvrátili, a Bůh touží jen po tvém srdci.

„Můj synu, dej mi své srdce, ať si tvé oči oblíbí mé cesty.“ (Příslaví 23,26)

Co znamená dát celé své srdce Bohu? Dát celé srdce Bohu znamená soustřeďovat veškerou energii své duše na Něj. Takto jsme formováni podle Jeho vůle. Jsi-li na této pouti nový, tvůj duch ještě není silný. Tvá duše se snadno odvrací k vnějšku, k fyzickým věcem;

velmi snadno se necháváš odpoutávat od Pána, svého Středu. Jak daleko se od Něj odvrátíš, bude záviset na tom, nakolik se poddáváš tomu, co odpoutává tvou pozornost, a nakolik dovolíš, aby tě povrchové věci odtahovaly. Podobně prostředky k navracení se k Bohu, budou záviset na tom, jak daleko ses od Něj odvrátil. Jestliže jsi uhnul jen mírně, bude nutné jen nepatrné vrácení se zpět. Jakmile si povšimneš, že jsi od Pána zbloudil, měl bys *se vši rozhodností* napřít svou pozornost dovnitř k živému Bohu. Vstup znovu do svého ducha; ihned se vrať do místa, kam vskutku patříš: do Něho. Čím úplnější bude toto obrácení, tím úplnější bude tvůj návrat k Pánu.

Buď ujištěn, že tam setrváš – v Bohu – právě tak dlouho, dokud svou pozornost soustřeďuješ na Pána Ježíše Krista. Co tě tam bude držet? Budeš tam držen mocným vlivem tohoto prostého neokázalého obrácení tvého srdce k Bohu. Opakuj toto prosté obrácení se dovnitř k Pánu znovu a znovu, tolikrát, kolikrát jsi rozptylován. Buď si jist, že nakonec se toto obrácení stane tvou trvalou zkušeností. Avšak co budeš dělat do té doby? Prostě *se* k Němu vytrvale *vracej* pokaždé, když se zatouláš. Jestliže něco stále opakuješ, stane se ti to *zvykem*. To platí dokonce pro tvou duši. Po mnohém cvičení si tvá duše osvojí *návyk* stále se obracet dovnitř k Bohu. Jinými slovy, čím dále pokročíš v Kristu, tím více budeš neustále zůstat s Ním, aniž bys ses stále zatoulával a musel se vracet. Budeš se stále více obracet dovnitř a stále méně navenek. Nakonec tvé „obracení se“ bude stále méně postřehnutelné zvnějšku, jako uvědomělá akce a bude se dít hluboko uvnitř v tobě. Co začalo jako něco zcela sporadického – jako uvědomělá úmyslná akce – stává se zvykovou a stálou, bez přerušování. Ve tvém nitru začíná stálý vnitřní akt zůstávání s Bohem. * Co tím mám na mysli?

* U některých křesťanů k tomuto zůstávání s Bohem dochází pozvolna, postupně. Pokrok je vidět teprve za delší dobu. U jiných křesťanů toto existuje již od samého počátku. Nezáleží na tom, jaký díl ti Pán vyměřil. V obrácení se dovnitř k Bohu prostě vytrvej.

Být *trvale* obrácen hluboko dovnitř prostě znamená, že když ses obrátil k Bohu – přímým aktem – zůstáváš v Jeho přítomnosti. Už se nemusíš stále vracet ke Kristu; již přebýváš s Ním v komnatách svého ducha. Obrátíš se zpět jedině tehdy, bude-li tvé přebývání z nějakého důvodu přerušeno.

V tomto bodě svého duchovního života by ses už neměl *snažit* obracet se k Pánu nějakými vnějšími prostředky. Když jsi vstoupil do tohoto vnitřního přebývání, zjistíš dokonce, že je obtížné učinit uvědomělý vnější akt obrácení se zpět. Vidíš, již ses obrátil dovnitř k Pánu; jakákoli vnější aktivita tě bude pouze odpoutávat od vnitřního spojení s Ním. Osvojit si akt obrácení se dovnitř – *toto je cíl!* Když se tento akt v tobě zformuje, bude jeho výrazem neustálé přebývání Pána ve tvém duchu a neustálé sdílení lásky mezi tebou a Pánem. Jakmile je tohoto cíle dosaženo, již tu není potřeba usilovat o *vnější* činy. Můžeš zapomenout na vnější skutky, jimiž se snažíš prokazovat Pánu lásku a o to, aby tvou lásku opětoval. Místo toho jen zůstaň takový, jaký jsi. *Tímto* stálým vnitřním přebýváním bys měl prostě zůstat blízko Bohu. V tomto stavu neustálého obrácení se k Bohu setrváváš v lásce Boží, a člověk, který setrvává v lásce, zůstává v Bohu. (1. Janův 4,16) Odpočíváš. Avšak co to znamená? *Odpočíváš v trvalém aktu* přebývání v Něm. Nyní, v tomto odpočívání, je tvá duše aktivní nebo pasivní. Aktivní! Nejsi pasivní, ani když odpočíváš, ale jakápak aktivita by mohla být v odpočívání? Odpočíváš v aktu přebývání v Jeho lásce. Může toto být aktivita? Ano. Uvnitř v tvém duchu probíhá akt. Je to *sladké noření se do Božství*.

Ono vnitřní přitahování – magnetická přitažlivá síla – je stále mocnější. Tvá duše, přebývajíc v lásce, je touto mocnou přitažlivou silou přitahována a do této lásky se hrouží stále hlouběji. Tak vidíš, vnitřní aktivita se stala daleko intenzivnější, než když se tvá duše zpočátku začala obracet dovnitř. Za mocného tažení, jímž tě Bůh přitahoval k sobě, vnitřní aktivita vzrostla! Rozdíl je v tom, že na počátku aktivita byla více vnější, nyní se aktivita posunula dovnitř; stala se hlubokou, vnitřní, skrytou, a zvnějšku nepostřehnutelnou. Křesťan, který se úplně vydal Bohu (ve kterém tato aktivita probíhá neustále) *si všechny tyto věci ani neuvědomuje!* Nemůže ji ani vnímat, protože vše je přímým, vnitřním obracením se k Bohu. *Nic* není vnější ani povrchové. Proto někteří křesťané, kteří se tohoto stavu dotkli, uvádějí, že nečiní *nic*, že uvnitř není žádné aktivity ani obracení se. Aniž by si to uvědomovali, co se týče jejich vnitřního stavu, mylí se; ve skutečnosti jsou aktivnější než kdykoli předtím a stále se obracejí k Bohu. (Pokaždé, když se obracejí dovnitř k Bohu, *vyvíjejí aktivitu*.) Lépe by bylo říci, že žádnou konkrétní aktivitu nevnímají, *nikoli* že uvnitř k žádné aktivitě nedochází. Ó, je pravda, že *sami ze sebe aktivní* nejsou (ani se neobracejí). Avšak *jsou taženi* a za tímto tažením *jdou*. Závažím, které je pohřizuje, je *láska*. Kdybys padl do moře, a to moře bylo nekonečné, padal bys celou věčnost od jedné hlubiny ke druhé. Tak je to s křesťanem, který je na tomto místě neustálého přebývání. Ani si své klesání neuvědomuje, a přesto klesá s neuvěřitelnou rychlostí do nejnvnitřnějších hlubin Boha.

Nyní jsme dospěli k bodu, kdy můžeme k tématu této kapitoly vyvodit určité závěry. Za prvé, neříkejme, že nám nejde o to neusilovat o aktivní obracení se k Bohu. Jde nám o to. Každý z nás se obrací dovnitř. Jiná věc je, jakým způsobem to děláme. To není u každého stejné. Zde je ta chyba, ovšem u mladého křesťana. Je jen přirozené, že každý člověk, který touží obrátit se k Bohu, aby s ním přebýval, očekává, že bude pocítovat Pánovu přítomnost a prožívat Ho *vnějším způsobem*. Toto však nemůže být vždy. Vnější zkušenost je pro *začátečníka*! Jsou také *jiné* zkušenosti; tyto zkušenosti jsou mnohem hlubší a *daleko niternější*. Těchto hlubších prožitků se zmocňují ti křesťané, kteří v duchovním prožívání poněkud pokročili. Máme vnější pocit Pánovy přítomnosti přezírat? Zcela určitě ne! Pravda je, že vnější akty jsou jen lehounké dotečky; a dále nemají velkou hodnotu. Kdyby ses tady zastavil, připravil by ses o hlubší prožitky, které mají zralější křesťané. Avšak – a to by sis měl uvědomit – je velkým omylem začátečníků, tvým omylem - pokoušet se o výpravu hluboko do svého nitra, aniž bys *nejprve* prožil vnější obrácení a *nepoznal* nejprve *vnější* prožitek Jeho přítomnosti.

Kazatel to vyjádřil: „*Všeliká věc má svůj čas*.“ (Kazatel 3,1)

To zvláště platí pro duši. Každý stav transformace, jímž duše prochází, má svůj počátek, svůj postup a své završení. Zastavit se na začátku některé z těchto fází je bláznovství. Musíš projít obdobím učení, pak obdobím postupu vpřed. Nejdříve budeš pilně a namáhavě pracovat, ale nakonec budeš sklízet zralé ovoce své lopoty! Dovolte ilustraci. Když námořníci poprvé dopravují loď z přístavu na moře, je to velmi obtížné. Aby loď dostali z přístavu, musí vynaložit veškerou sílu. Avšak jakmile je loď na moři, pohybuje se snadno jakýmkoli směrem, podle toho, jak námořníci určí. Stejně je tomu s tebou, když se začínáš obracet dovnitř k Bohu. Jsi jako ta loď. Na počátku jsi velmi silně poután hříchem a svým „já“. *Pouze* skrze velké a opakované úsilí se obracíš dovnitř. Avšak nakonec tato lana, která tě svazují, musejí povolit! Obracej se neustále dovnitř – vytrvej! Čiň tak navzdory každému selhání! Navzdory všemu, co tě odpoutává a táhne pryč! Zůstaneš-li v tom věrný a pevný, nakonec se odrazíš z přístavu svého já. Necháš jej daleko za sebou a zamíříš *dovnitř* k vnitřnímu přebývání s Bohem, neboť *toto* je místo tvého určení! Co se stane, když loď

opustí přístav? Pluje dál a dále na hluboké moře, a čím více se vzdaluje od přístavu, tím snadněji pluje. Nakonec přijde chvíle, kdy může roztáhnout plachty! Vesla jsou zbytečná. Jsou odložena! Nyní loď pluje rychle! A co dělá kapitán? Spokojí se s tím, že roztáhne plachty a drží kormidlo. Teď už jen *jemně* udržuje rychle plující plavidlo v jeho kursu.

„Roztáhnout plachty“ znamená položit se před Bohem v prosté modlitbě. „Roztáhnout plachty“ znamená nechat se unášet větrem Ducha Svatého. „Držet kormidlo“ znamená nedopustit, aby se srdce odchýlilo od správného kursu. „Držet kormidlo“ znamená dávat srdci jemný signál k návratu. Vedeš je pevně podle hnutí Ducha Božího. Nyní, když se začínáš přibližovat k Němu, bude se postupně zmocňovat tvého srdce. Získá je stejným způsobem – krůček po krůčku – jako jemný vánek naplňuje plachty a pohybuje lodí vpřed. Je-li vítr příznivý, kapitán odpočívá od své práce. Odpočívá a přenechává práci větru. O jak plují, aniž by se sebeméně unavily! Teď, bez jakéhokoli úsilí, urazí za hodinu mnohem dál než předtím, i když vynakládali všechny síly. Kdyby teď začali veslovat, jen by zpomalili běh lodi a zbytečně by se vyčerpali. Vesla jsou zbytečná a nepotřebná. Právě tak lze popsat náležitou cestu *do nitra*. Je-li tvou hybnou silou *Bůh*, dostaneš se za krátkou dobu mnohem dále, než by ses *kdy* mohl dostat opakovaným vlastním úsilím. Drahý čtenáři, zkus jít touto cestou! Nakonec zjistíš, že to je to nejsnazší na světě.

23

Křesťanským dělníkům

Když se blížíme k závěru této knížky, ráda bych křesťanským pracovníkům, kteří mají na starosti nově obrácené, adresovala slovo napomenutí. Zvažme současnou situaci. Všude se křesťané snaží obrátit ztracené k Ježíši Kristu. Jak to nejlépe udělat? A když už se lidé obrátí, jak nejlépe jim pomoci, aby dosáhli dokonalosti v Kristu? Ke ztraceným se můžeme dostat pouze *cestou srdce*. Kdyby nově obrácení byli ihned uvedeni do *pravé modlitby* a k *pravému vnitřnímu prožívání Krista*, viděli bychom, jak nesčetné řady obrácených jdou dál a stávají se pravými učedníky. Na druhé straně vidíme, že současný způsob, kdy se křesťanství pracovníci u nově obrácených zabývají pouze vnějšími věcmi, přináší nemnohé ovoce. Nakládání břemen na nově křesťany nesčetnými pravidly a všelijakými předpisy jim nepomáhá v růstu do Krista. Co by se mělo činit: nový křesťan má být veden k Bohu. Jak? Tím, že se učí obracet se dovnitř k Ježíši Kristu a dávat celé své srdce Pánu. Patříš-li k těm, kteří mají na starosti nové věřící, veď je k *pravému vnitřnímu poznání* Ježíše Krista. Ó, jak by to životy těchto nových křesťanů změnilo! Uvaž, jaké výsledky by to přineslo! Viděli bychom prostého rolníka, jak oře své pole a tráví dny v požehnání Boží přítomnosti. Pastýř bdící nad svými stády by měl tutéž odevzdanou lásku k Pánu, jakou se vyznačovali ranní křesťané. Dělník v továrně při své práci by byl obnovován silou ve svém vnitřním člověku. Viděli bychom, jak všichni tito lidé odkládají ze svého života hříchy; ze všech by se stali duchovní mužové a ženy, jejichž srdce by bylo zaměřeno k poznávání a prožívání Ježíše Krista. Pro nového křesťana – vlastně pro nás všechny – máme-li jít v Kristu dopředu, je nanejvýš důležité srdce. Jakmile si Bůh získá srdce, vše ostatní se nakonec postará samo o sebe. Proto Pán požaduje především srdce. Drahý čtenáři, jedině Pán tím, že získává tvé srdce, může odstranit všechny tvé hříchy, jiné cesty není. Kdyby získal srdce, Ježíš Kristus by vládl v pokoji a celá církev by byla obnovena. Vlastně se zabýváme právě tou věcí, která

způsobila, že prvotní církev ztratila svůj život a krásu. Byla to ztráta hlubokého vnitřního duchovního vztahu ke Kristu. A obráceně, církev by mohla být brzy *obnovena*, kdyby byl obnoven tento vztah!

To není vše. Právě nyní křesťanské vůdce zcela pohlcuje obava, že lid Páně upadne do nějakého doktrinního bludu. Ó, když křesťané věří v Ježíše Krista a přibližují se k Němu, sotva hrozí nebezpečí, že by se něco takového mohlo stát! Je jisté, že když se křesťan odvrátí od Pána, může diskutovat o učení a hádat se celý den, ale nic mu to nepomůže! Nekonečné diskuse přinášejí pouze ještě *větší zmatek*. Tento věřící potřebuje, aby jej někdo nasměroval k prosté víře v Ježíše Krista, k tomu, aby se obrátil dovnitř k Němu. Kdyby se takový člověk našel, byl by tento věřící brzy přiveden zpět k Bohu! Jak nezměrnou škodu utrpěli noví křesťané – vlastně *většina* křesťanů – tím, že ztratili vnitřní duchovní vztah k Ježíši Kristu. Vy, kteří máte autoritu nad mladými věřícími, budete jednoho dne muset vydávat před Pánem počet z těch, kteří vám byli svěřeni. Budete muset vydat počet z toho, že jste sami neobjevili tento skrytý poklad – tento vnitřní vztah ke Kristu – a budete také činěni zodpovědnými za to, že jste tento poklad *nedali* těm, kdo byli svěřeni vaší péči. Ani toho se dne nebudete moci vymlouvat, že toto chození s Pánem bylo riskantní anebo že prostí nevzdělaní lidé nebyli schopni duchovním věcem porozumět. Písmo takovéto domněnky prostě neopravňuje. A co rizika chození s Pánem? Jsou nějaká? Jaké riziko může být v chození po jediné správné cestě: v Ježíši Kristu? Jaké nebezpečí je v tom, když se úplně vydáš Pánu Ježíši a upřeš svou pozornost trvale na Něho? Může ti uškodit, když veškerou svou důvěru složíš v Jeho milost a budeš milovat jen a jen Jeho čistě se vši láskou a zanícením, jehož je tvé srdce schopno? Pokud jde o ty prosté a neučené, není pravda, že vnitřního vztahu ke Kristu nejsou schopni. Opak je pravdou. Ve skutečnosti se k tomu hodí lépe.

„Pán miluje ty, kteří chodí v prostotě (jednoduchosti).“ (Příslaví 12:22)

Jejich pokora, jejich prostá důvěra a jejich poslušnost Bohu jim usnadňují obrátit se do nitra a následovat Pánova Ducha. Jsou kvalifikovanější než většina! Hleďte, tito prostí věřící si nezvykli věci rozebírat; nemají zvyk o všem diskutovat; a snadno se vzdávají vlastních názorů. Ano, mají velké mezery ve vzdělání a náboženské výchově; *proto* jsou volnější a snáze se nechávají vést Duchem. Jiní lidé – obdarovanější, vzdělanější, zbláhli v teologii – jsou sevřeni, ba dokonce zaslepeni svým duchovním blahobytem! Takovýto člověk velmi často vnitřnímu pomazání a vedení Pánova Ducha klade větší odpor.

Žalmista nám říká:

„Prostému Bůh dává rozumnost“ (Žalm 119,130)

Dále nás Písmo ujišťuje, že Bůh se rád dává těm, kteří Ho potřebují.

„Hospodin chrání prosté. Znuzen jsem byl; a spomohl mi.“ (Žalm 116,6)

Máš-li na starosti nové věřící, měj se na pozoru, abys jim nebránil přijít k Ježíši Kristu. Pamatuji, že svým prvním učedníkům řekl: *„Nechte dítek a nebraňte jim jít ke mně; neboť takových je království nebeské.“* (Matouš 19,14) (Ježíš Kristus učinil tento výrok, protože učedníci se pokusili zabránit dětem přijít ke Kristu.) Člověk se celé věky snaží uzdravovat pomocí nějakého léku pro vnější tělo, zatímco nemoc vlastně vězí hluboko uvnitř. Proč navzdory takovému úsilí zůstávají obrácení lidé v podstatě nezměnění? Je to proto, že ti, kteří jsou nad nimi, se zabývali pouze *vnějšími* záležitostmi jejich života. Je tu lepší cesta: Jdi přímo k srdci!

Stanovovat pravidla a snaha změnit vnější chování *nevyprodukuje* dílo, které v životě křesťana vytrvá. Kde je tedy odpověď? *Dejte nově obrácenému klíč k jeho duchu*, k vnitřním částem jeho bytosti! Předějte mu nejprve toto tajemství a objevíte, že jeho vnější život se bude proměňovat přirozeně a snadno. Je velmi snadné tohoto všeho dosáhnout. Jak? Prostě věřícího uče hledat Boha uvnitř v jeho srdci. Ukažte tomuto novému křesťanu, že může upřít svou mysl na Ježíše Krista a vrátit se k Němu, kdykoli se od Něj zatoulá. Dále mu ukaž, že má vykonat vše a strpět vše s jediným cílem zalíbit se Bohu. Jaký to rozdíl! Nově obrácený bude veden k Ježíši Kristu. Objeví, že Pán Ježíš je zdrojem veškeré milosti; a uvidí, že v Něm je vše potřebné k životu a pobožnosti. Ty, správce lidských duší, naléhavě tě prosím, abys tyto mladé vedl *právě touto cestou*. Proč? Protože touto cestou je Ježíš Kristus. Neprosím tě já, ale prosí tě sám Kristus svou vlastní krví, kterou prolil za tyto věřící:

„*Mluvte k srdci Jeruzaléma.*“ (Izaiáš 40,2)

Kazatelé Jeho Slova! Rozdělovatelé jeho milosti! Služebníci Jeho života! *Vy* musíte zřizovat Jeho království. Abyste zřídili toto království, učíte Jej *Vládce* nad *srdcem*. Chtěla bych znovu zdůraznit: klíčem je srdce. Jen srdce se může protivit Jeho svrchovanosti. A naopak, když získáme srdce, věřící svým životem Pánovu svrchovanost vyznává a vysoce ctí.

„*Vzdejte slávu svatosti Boží, a On se stane vaším posvěcením.*“ (Izaiáš 8,13)

Uče je této prosté zkušenosti, této modlitbě srdce. Neučte je metodám; neučte je nějakému povznesenému způsobu modlitby. *Učte modlitbě Ducha Božího*, nikoli lidskému výmyslu.

Všimněte si dobře! Vy, kteří učíte věřící modlit se vyumělkovanými formami a nesmyslným opakováním! Vy vlastně *vytváříte* hlavní problém nových křesťanů. Tím nejlepším, co měli otcové, byly děti svedeny. Nový věřící si příliš uvědomoval styl modlitby, příliš se zabýval tím, jak se modlí. A dále, byl vyučován jazyku příliš přečištěnému a příliš povznesenému. Prostá cesta k Bohu byla skryta. Jsi křesťan, dosud málo obeznámený s Kristem? Pak jdi, ubohé dítě, ke svému milujícímu Otci. Mluv k Němu upřímně svými vlastními slovy. Bez ohledu na to, jak jsou tato slova neotesaná a prostá, Jemu neotesaná a prostá nejsou! Snad ti tvá slova budou připadat nejasná a zmatená. Snad jsi někdy v Jeho přítomnosti tak naplněn láskou a jat bázni, že nevíš, jak mluvit. To je v pořádku! Tvůj Otec je *daleko více* potěšen *těmito* slovy – slovy, která se vylévají ze srdce naplněného láskou – než strojenými dokonale znějícími slovy, která jsou suchá a bez života. Prosté nepředstírané city lásky znamenají pro Něj *nekonečně více* než slova jakéhokoli jazyka. Z jakéhosi důvodu se lidé snaží milovat Pána určitými formami a pravidly. Cožpak nevidíte, že právě těmito formami a pravidly jste se připravili o tolik lásky? Jak zbytečné je učit umění milovat!

Jazyk lásky je člověku, který nemiluje, zvláštní a nepřirozený. Ó, je však *dokonale* přirozený tomu, kdo miluje. A jak Ho máš milovat ty? Je úžasné a potěšující vidět, že právě nejprostší křesťané se ve vnitřním vztahu s Ježíšem Kristem dostávají nejdále! Proč? Protože Duch Boží jednoduše nepotřebuje naši fasádu! Ten nejprostší Jej může poznat nejhluběji bez pomoci obřadů či forem či teologických pouček! *On*, když se Mu to líbí, promění tovární dělníky v Proroky! Nikoli, *On* člověka z vnitřního chrámu modlitby neodehnal! Právě naopak! *On* tyto brány doširoka rozevřel, aby mohli vejít všichni.

„Kdo je prostoduchý, (simple: jednoduchý KJV) uchyl se sem. Toho, kdo nemá rozum, [Moudrost Boží] zve: Pojd'te, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila.“ (Přísloví 9,4.5)

Pán Ježíš děkoval Otci za to, že „skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil je nemluvňátkům.“ (Matouš 11,25)

24

Nejvyšší křesťanská meta

Nyní se dostáváme ke konečné fázi zkušenosti křesťana. Sjednání s Bohem. Tohoto sjednání dosáhnout nelze vlastním úsilím, na základě vlastních zkušeností. Sjednání s Bohem nedosáhneme rozjímáním ani svou láskou, ani uctíváním, ani oddaností, ani obětí. Dokonce nezáleží ani na tom, kolik světla ti Pán dává. K tomu, aby se sjednání stalo skutečností, bude nakonec zapotřebí *Božího aktu*. Ve Starém zákoně Písmo praví: „Člověk neužije Boha, aby živ zůstal.“ (Exodus 33,20) Jestliže tvá modlitba stále obsahuje tvůj vlastní život, tato modlitba neužije Boha. Tvůj život nepozná zkušenost sjednání s Jeho životem. Vše, co je z tvého konání, vše, co pochází z tvého života – dokonce i tvá nejvznešenější modlitba – musí být nejprve zničeno. Teprve potom může dojít k sjednání. Všechny modlitby, které plynou z tvé mysli, jsou pouhou *přípravou* k tomu, abys byl přiveden do pasivního stavu; každé rozjímání je rovněž přípravou, která tě má uvést do pasivního stavu. Jsou přípravou. *Nejsou cílem*. Jsou *cestou* k cíli. Tím *cílem* je sjednání s Bohem!

Účelem této knihy není představit ti modlitbu, ba ani uvést tě do zkušenosti, nýbrž uvést tě do konečného křesťanského stadia – sjednání s Bohem. Vzpomeň si, že Jan nám ve Zjevení 8,1 říká, že v nebi bylo ticho. To je obraz středu nejněvnější části člověka. Na tomto místě musí vše ztichnout, když se zjeví majestát Boží. Úsilí vlastního já musí umlknout. Ba ještě více! Samotná existence vlastního já musí být zničena. V tomto vesmíru je něco, co je pravým protikladem Boha – je to naše vlastní „já“. Aktivita tohoto „já“ je zdrojem zlé povahy, jakož i všech zlých skutků člověka. Na druhé straně ztráta jáství zvyšuje čistotu duše! Ve skutečnosti čistota duše narůstá přesně v té míře, v jaké se ztrácí „já!“ Dokud se jakkoli projevuje povaha tvého já, budou v tobě některé chyby přetrvávat. Avšak jakmile se od svého jáství odloučíš, nemohou existovat žádné vady, vše je čistota a nevinnost. Bylo to toto „já“, které jako důsledek pádu vstoupilo do duše a vytvořilo spor mezi duší a Bohem. Jak mohou být duše a Bůh, něco tak protikladného, někdy sjednoceny? Jak se může čistota Boha a nečistota člověka spojit v jedno? Jak může kdy prostota, (nebo jedinstvo), Boha a mnohost (nekonečná vrtkavost), člověka splynout v jedno? Zajisté se tu požaduje mnohem více než jen *tvé* úsilí. Co je tedy ke sjednání nutné? Aby zasáhl sám Všemohoucí Bůh. *Jedině* takto může být sjednání dosaženo. Aby se dvě věci staly jedním, musejí mít podobnou podstatu. Například nečistotu špíny nelze sloučit s čistotou zlata. Musí přijít oheň, aby zničil strusku a zůstalo jen čisté zlato. Proto Bůh posílá na zem oheň (nazývá se Jeho Moudrost), aby zničil vše, co je v tobě nečisté. Moci tohoto ohně

nemůže nic odolat. Stráví vše. Jeho Moudrost spálí všechny nečistoty v člověku s jediným cílem: *učinít jej způsobilým ke sjednocení s Bohem*.

V tobě je nečistota. Více nečistoty, než by sis dokázal představit. A ta je pro sjednocení s Bohem smrtící. Avšak tvůj Pán hoří, aby se s tebou sjednotil, a proto strusku *stráví*. (Ať tě nepřekvapuje, když se to právě děje.) Jak se tato nečistota nazývá? Vlastní já. „Já“ je zdrojem veškerého znečištění a brání jakémukoli spojení s Čistotou! Sluneční paprsky mohou ozařovat bahnisko, ale nikdy se s bahnem nesjednotí. Avšak sjednocení brání ještě něco více. To, co nazýváme aktivitou, je samo o sobě proti sjednocení. Proč? Poněvadž Bůh je nekonečné spočinutí. Tvá duše, má-li se sjednotit s Pánem, musí mít podíl na Jeho spočinutí. Aktivita nám brání, abychom byli podobni Jemu. Právě proto nikdy nemůžeme dospět k božskému sjednocení, ledaže bychom donutili lidskou vůli, aby odpočinula od svých aktivit. Člověk se nikdy nemůže stát jedno s Bohem – skutečně to prožít – dokud se nestane tak pokojným a čistým, jako když byl stvořen.

Bůh si přeje učinit tvou duši čistou. Pročišťuje ji svou Moudrostí právě tak jako tavič, který pročišťuje kov v peci. *Zlato může pročistit jedině oheň*.

A opět, ohněm, který nás stravuje – úplně nás stráví – je Jeho nejvyšší moudrost. Tento oheň postupně stravuje vše, co je zemské; odnímá všechny cizí příměsi a odděluje je od zlata. Jako by ten oheň věděl, že zemská směs se nemůže proměnit ve zlato. Oheň musí silou tuto strusku roztavit a rozpustit, aby zbavil zlato každé cizí částice. Znovu a znovu musí být zlato vrháno do pece, dokud neztratí sebemenší stopu znečištění. Ó, kolikrát je zlato vrženo zpět do ohně – daleko, daleko častěji, než se zdá nutné. Můžeš si být jist, že Kovář vidí nečistoty, které nikdo jiný nevidí. Zlato se musí opět a opět vracet do ohně, dokud tu není jasný důkaz, že je již nelze pročistit.

Konečně přijde čas, kdy zlatník již nemůže nalézt žádnou příměs, která by zlato znehodnocovala. Když oheň dokoná *dílo čistoty* – nebo měla bych říci *prostoty* – oheň se ho již nedotýká. I kdyby zlato zůstalo v peci po celý věk, jeho ryzost by se nezlepšila a jeho substance by se nezmenšila! Nyní je zlato způsobilé pro tu nejznamenitější řemeslnou práci. V budoucnu, kdyby se zlato mělo zašpinit a zdálo by se, že ztratilo svou nádheru, je to jen nahodilá nečistota, která se dotýká pouze povrchu. Tato špína není překážkou k použití na zlatou nádobu. Tato cizí příměs, která přilne k povrchu zlata, je něco úplně jiného než zkaženost skrývající se hluboko uvnitř. Sotva bychom našli člověka, který by odmítl nádobu z čistého zlata proto, že na jejím povrchu byla nějaká špína, a dal přednost nějakému lacinému kovu jen proto, že nádoba byla na povrchu vyleštěná. Prosím, nechápejte mne špatně. Neomlouvám hřích. Nic takového mě ani nenapadlo. Mluvím zde pouze o povahových vadách; vadách, které Bůh úmyslně ponechává i u největších svých svatých, aby je zachoval od pýchy a chvály lidí, kteří soudí jen podle zevnějšku. Bůh dovoluje, aby u nejdražších jeho svatých zůstaly vady, aby mohl tohoto svatého uchránit před zkázou a „*skrýt jej ve skryši své přítomnosti*.“ (Žalm 31,21)

Podívejme se dále na kontrast mezi čistým zlatem a nečistým zlatem. Uvažoval jsi o tom, zda by zlatník někdy smísil ryzí zlato s nečistým? V laciném zlatu je struska; proto by nikdo nedovolil, aby došlo ke smísení s drahocenným ryzím zlatem. Co tedy zlatník udělá? Koneckonců, chce je smísit! Musí tedy nečisté zlato podrobit ohni. Bude tak činit znovu a znovu, dokud se z podřadnějšího zlata nestane zlato ryzí. Tehdy, jedině tehdy se mohou smísit a spojit v jedno. Tutéž myšlenku vyjádřil Pavel:

„*Oheň zprubuje dílo člověka, jaké by bylo*.“ (1. Korintským 3,13)

Potom Pavel dodal: „*Pakli či dílo shoří, vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheň*.“ (1. Korintským 3,15)

Pavel naznačuje, že existují díla tak smíšená a tak nečistá, že i kdyby Pán ve své milosti toho člověka přijal, musí tento projít ohněm, aby byl očištěn od svého „já“. Tentýž smysl najdeme v Římanům 3,20. Zde se praví, že Bůh zkoumá a soudí naši spravedlnost. List Římanům říká, že ze skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk; ospravedlnění se uskutečňuje spravedlností Boží – a spravedlnosti se člověk zmocňuje vírou v Ježíše Krista. A tak vidíte, že Boží spravedlnost a Boží moudrost musejí přijít jako nemilosrdný a sžírající oheň. Tento oheň ničí vše pozemské. Ničí vše smyslné, tělesné a veškerou aktivitu vlastního „já“. Všechno toto *pročišťování* je nezbytné, *než duše může být sjednocena* se svým Bohem.

Drahý čtenáři, můžeš si být jist – svolit, aby se toto pročišťování dalo tobě, k tomu nebudeš dosti motivován nikdy! Aby se člověk takovému proměně podrobil, k tomu je příliš zdráhavý. Taková je naše přirozenost. Každý jsme velmi zamilováni do sebe a destrukce svého já se velmi obáváme. Můžeš si být jist, že bys s tím nikdy nesouhlasil. Naštěstí si úkol pracovat na tobě bere na sebe sám *Bůh*. Jen On přichází v moci a autoritě. Není zbylí, zodpovědnost za sjednocení člověka s Bohem musí na sebe vzít Bůh. Avšak je to možné? Bude Bůh pracovat na člověku bez jeho souhlasu? Není to rozchod s Božím principem svobody člověka, nevnucuje se tu Bůh svobodné lidské vůli? Koneckonců idea »svobodné lidské vůle« znamená, že člověk může Božímu dílu odporovat. Nuže, vrať se k hodině svého obrácení. Tehdy ses bezvýhradně podrobil Bohu. A nejen to, podrobil ses *všem*, co Bůh pro tvůj život zamýšlí. Právě tehdy jsi mu dal totální souhlas se vším, cokoli by si od tebe mohl přát. Ó, je pravda, že když Pán ve tvém životě skutečně začal dílo pálení, ničení a přečišťování, nepoznal jsi, že jde o ruku Boží. Určitě jsi nepoznal, že tato operace je něco *dobrého*. Tvůj dojem byl právě opačný! Viděl jsi, jak se v ohni všechno to nádherné zlato obrací v *čerň*, místo toho, aby se projasnilo, jaks očekával. Stál jsi tu a hleděl na okolnosti kolem sebe, které celou tu tragédii ve svém životě způsobily. Myslel sis, že o všechnu čistotu ve svém životě přicházíš. Kdyby v té chvíli k tobě přišel Pán a zeptal se tě, zda k tomu dááš svůj souhlas, sotva bys k tomu byl ochoten. Spíše bys s tím absolutně nesouhlasil. Avšak v takové době přece jen něco dělat můžeš. Můžeš pevně setrvat v pasivním souhlasu, co nejtrpělivěji snášeje vše, co Bůh do tvého života uvedl. Co tím chce říci? Ano, je pravda, že v takovémto temné a obtížné hodině snad nedokážeš dát Pánu svůj aktivní souhlas, ale nedokážeš Mu ani postavit překážku do Jeho cesty. Nedokážeš říci „ano“. Nedokážeš říci „ne“. Co tedy? Vtisknut mezi tyto dva póly, shledáváš, že jsi schopen nečinit *nic*. V takové situaci jsi Pánu dal svůj *pasivní souhlas*! Bůh, když od tebe přijímá plnou moc a plně se ujímá vedení, neuchvacuje! Dokážeš pochopit proces, který se tu začíná rozvíjet?

Při obrácení začínáš *vlastní aktivitou*. Avšak postupně, i když progresivně, se pohybuješ k *pasivitě*. Na cestě mezi těmito dvěma póly je duše postupně očišťována ode všech svých vlastních hnutí, která se tak stávají rozlišitelnými a je jich tolik!

V tomto procesu mezi aktivitou vlastního „já“ a pasivitou, začínáš rozpoznávat prvky, které tě oddělují od Boha. (To *jsou* ony prvky, které se nacházejí mezi tebou a tvým Středem, jak jsem se o tom zmínila v této kapitole.) Pak, tím, že dáš svůj pasivní souhlas pročišťujícímu ohni Božímu, uvádí tě postupně do stále pasivnějšího stavu. Tvá způsobilost stávat se pasivním postupně narůstá. Tvá způsobilost být pasivním před Bohem a pod drtivou váhou kříže (neříci ani „ano“ ani „ne“ k Jeho jednání s tebou) se jakýmsi tajemným, skrytým způsobem rozšiřuje. Nyní procházíš první fází vtahování do hlubin Božích. On tě *formuje* ke své čistotě. Avšak jsou tu dvě fáze Božího přitahování. Tou druhou fází je *jednotnost* s Bohem.

Viděli jsme, že v první fázi, kdy nás Bůh formuje ke svému obrazu, existuje určitý postup vpřed. Určitý postup vpřed existuje i v druhé fázi. Vlastní úsilí postupně klesá. Nakonec přestává zcela. Když vlastní úsilí ustává, tvá vůle je před Bohem pasivní. Dospěl

jsi k jednotě. To už je více než jen pasivní stav. Nebo přinejmenším je to jeho nejzazší mez. Právě v tomto bodě se začínáš poddávat impulsům Božího Ducha, *dokud tě zcela neabsorbuje*. Jsi ve všech věcech v úplném souladu s Jeho vůlí – v každé chvíli. Toto je sjednocení. Sjednocení s Bohem. S vlastním já je konec. Lidská vůle je zcela pasivní a odpovídá na každé hnutí vůle Boží. Nemusím tě upozorňovat, že tu jde o *proces*, který si vskutku vyžaduje dlouhou dobu. Bylo k dosažení takovýchto hlubin v Kristu nutno vynaložit aktivitu a úsilí? Ano. Aktivita je *bránou*. Ovšem neměli bychom prodlévat v bráně. Tvým cílem, tvou snahou musí být vždy směřovat k jednomu bodu: nejvyšší dokonalosti. Prosím, uvědom si, že všechny »pomůcky« a »berličky« je nutno po cestě odkládat, jinak konečného cíle není možno dosáhnout. Ano, odkládá se nejen vlastní přirozenost, ale také všechny „pomůcky“, s nimiž jsem tě seznámila na počátku této knihy. To jsou základní berličky, které ti mají pomoci *na začátku a v průběhu* tvé cesty. Avšak když dosahujeme nejzazších hlubin v Kristu, všechny věci musíme nakonec odložit. Tyto pomůcky byly velmi důležité při zahájení této cesty, ale později jsou vlastně škodlivé. Přesto budou někteří křesťané na těchto berličkách tvrdošíjně lpět. To přimělo Pavla k výroku:

„Bratři, já nemám za to, že bych již uchvátil, ale činím jediné: zapomínáje na to, co je za mnou, a vztahuje se k tomu, co je přede mnou, ženu se k cíli, k vítězné odměně Božího povolání shůry v Kristu Ježíši.“ Filipským 3:13

Zde máme poutníka. Vyrazil na dlouhou pout'. Přichází do prvního hostince, a zde zůstává navždy. Důvod? Řekli mu, že touto cestou šlo mnoho poutníků a *právě v tomto hostinci* zůstali; dokonce i pán domu zde kdysi přebýval.

Náš poutník se určitě pomínul smysly, když v tomto prvním hostinci zůstal jen pro tento důvod.

Ó duše! Jediné, co si Bůh přeje, je, abys usilovně běžela k cíli. Jdi tou nejkratší, nejsnazší cestou. Nyní byla pro tebe zmapována. Jen si pamatuj: Nezastav se na první zastávce.

Řiď se radou Pavla: Nech se vést Duchem Božím. (Římanům 8,14) Tento Duch tě neomylně povede až ke konečnému cíli, pro nějž byla tvá duše stvořena. Tento konečný cíl je požitek z Boha.

Zastavme se na chvíli a podívejme se na to, jaké argumenty tu jsou pro cestu před námi.

Za prvé, my všichni musíme uznat, že Bůh je Svrchované Dobro. Pak tedy nejvyšší blažeností je nepochybně jednotu s Ním.

A každý svatý má slávu v *Něm*, není-liž pravda? Avšak sláva v každém z nás je tak rozdílná. Proč? Tato sláva se liší podle toho, do jaké míry je křesťan sjednocen s Bohem. Jak jsme viděli, duše nemůže této jednoty dosáhnout vlastním úsilím, větší aktivitou nebo z vlastní síly. Je to tím, že Bůh sám se sdílí duši člověka – a sdílí se jí do té míry, do jaké je způsobilá zůstat pasivní. Tato způsobilost, velká, vznešená a široká pasivní mohoucnost duše, pomáhá Pánu, aby se do ní vylil. A dále, s Bohem se můžeš sjednotit pouze v prostotě a pasivitě. Prostý, oproštěn od všeho, tím, že Bůh je vše, a pasivní tím, že lidská vůle je ve všech věcech v souladu s vůlí Boží. Tato jednotu je sama o sobě krásou. Z toho vyplývá, že cesta, která vede do pasivity – a odtud ke Kristu – nemůže být než dobrá. Tato cesta je cestou, na níž číhá nejméně nebezpečí, a je to cesta nejlepší. Avšak není poznávání jednoty s Bohem spojeno s rizikem? Někteří řeknou: „Ano,“ a nemají odvalu na to ani pomyslet. Avšak chtěl by tvůj Pán, abys učinil tuto zkušenost? Byl by Bůh tuto zkušenost, tuto dokonalou a nezbytnou cestu připravil, kdyby byla nebezpečná? Nikoli! Takováto cesta je dostupná všem, putovat po ní mohou všichni. Všechny Pánovy děti byly povolány k požitku z Boha – radosti, kterou lze poznat jak v *tomto* životě, tak v životě, který má přijít. Tehdy

budeme prožívat stav věčného štěstí ve sjednocení s Bohem. *K témuž jsme povoláni v tomto životě.*

Když se blížíme konci knihy, je na místě několik myšlenek. Mluvila jsem o radosti v Bohu, nikoli o Božích darech. Dary nevytvářejí konečnou blaženost. *Dary nemohou uspokojit tvou duši* ani tvého ducha. Tvůj duch je tak vznešený a tak velký, že ani nejvznešenější dary, které má Bůh k dispozici, nemohou duchu přinést štěstí... dokud se nedává i sám Dárce. Drahý čtenáři, celou touhu Božské Bytosti lze popsat jednou větou: Bůh si přeje dát se úplně každému stvoření, které se nazývá jeho jménem. A On to učiní, dává se každému z nás podle jeho možnosti. Ale běda! Člověk je zvláštní stvoření! Jak se zdráhá nechat se vtáhnout do Boha! Jak se bojí, jak podivně se děsí připravit se ke sjednocení s Bohem. Poslední slovo. Je téměř jisté, že někdo ti řekne, že není správné, aby ses sám pouštěl do sjednocení s Bohem. Naprosto souhlasím. Avšak dodávám: Nikdo se *nemůže sám* pustit do sjednocení se s Bohem. Nebylo by to možné, byť by se snažil sebevíc. Sjednocení duše s Bohem koná sám Bůh. Proto ani nemá smysl vystupovat proti těm, kteří se snad sami pokoušejí sjednotit se s Bohem; takovéto sjednocení, (Boha se svým „já“), ani není možné. Snad se také setkáš s někým, kdo ti řekne: „Někteří se o tom dozvědí a budou tvrdit, že prý tohoto stavu dosáhli, ale ve skutečnosti tomu tak nebude.“ Ó drahý čtenáři, takovýto stav nelze napodobit o nic víc, než by tě hladový člověk mohl přesvědčit, že je sytý, když je na smrt hladový. Nevyhnutelně mu unikne nějaké přání, slovíčko, povzdech, znamení, *něco*, co prozradí, že je daleko od nasycení. Poněvadž nikdo nemůže dosáhnout sjednocení s Bohem vlastní příčinlivostí, ani nepředstíráme, že bychom kohokoli do tohoto stavu uvedli. Můžeme pouze ukázat cestu, která tam nakonec dovede. Ó ano, ještě jedno – můžeme hledající duši snažně prosit, aby se na cestě nikde nezastavovala.

(Drahý čtenáři, neusazuj se někde na cestě ani nepřilni k vnějším praktikám, které ti umožnily začít. Všechny tyto věci jako modlení se Písmu a patření na Pána musíš nechat za sebou ve chvíli, kdy ti Pán dá pokyn.)

Zkušený člověk, který umí pomáhat druhým, ví, že druhého křesťana nemůže do tohoto vztahu uvést. Může pouze ukázat vodu života a poskytnout hledajícímu pomoc. To ovšem učinit může, ba musí. Bylo by kruté ukázat žíznivému pramen, a pak ho svázat, takže by se k prameni nemohl dostat. Někteří mluví o sjednocení s Bohem, ale hledajícímu nedovolí osvobodit se z okovů. K tomu skutečně dochází, a ubohý svatý nakonec umírá žízni. A tak shodněme: Existuje sjednocení s Bohem a existuje k němu i cesta. Tato cesta má počátek, postup vpřed a bod, kdy poutník dosáhne cíle. A dále, čím více se blížíš dovršení cesty, tím více odkládáš věci, které ti umožnily cestu nastoupit. Samozřejmě, je tu také prostor uprostřed, neboť nemůžeš jít od začátku do konce, aniž bys prošel úsekem mezi těmito dvěma body. Avšak je-li cíl dobrý a svatý a je-li začátek také dobrý, můžeš si být jist, že i cesta mezi těmito dvěma body je také dobrá!

Ó lidstvo, které se pyšníš vědou a moudrostí, jak jsi slepé!
Jak pravdivé je, ó můj Bože, že *jsi tyto předivné věci skryl*
před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je nemluvnátkům!

J. G.

25

Z vězení

Když byla Jeanne Guyon poprvé vězněna v St. Antoine, posílali jí lidé zvenku dopisy. Doručeno jí bylo jen několik z těchto dopisů. Alespoň na část těchto dopisů jí bylo dovoleno odepsat. Několik odpovědí Jeanne Guyonové se zachovalo. Jeden dopis byl odpovědí ženě, která si přečetla právě tuto knihu a prosila o odpověď na několik praktických otázek. Sluší se tuto knihu uzavřít několika výňatky z tohoto pozoruhodného dopisu.

„S velkým potěšením se dozvídám, jak ti Bůh projevil svou milost, a vidím, jak tvá duše duchovně pokročila. Kéž Bůh dokoná dílo, které v tobě začal! Jsem si jista, že budeš-li nadále věrná, Bůh toto dílo dokoná. Ó nevýslovné štěstí patřit Ježíši Kristu! Patřit Ježíši Kristu je pravý balzám, který oslazuje všechny ty bolesti a zármutky, jež tak neodlučitelně patří k našemu pozemskému životu.

Dovol mi několik praktických poznámek.

Při čtení se tu a tam zastav: oddej se očekávání na Boha a modlitbě mlčení. To čin zvláště po přečtení oddílu, který se tě dotkl. Cos přečetla, ať náležitě působí. Reaguj na to, cos uvnitř vnímala. Reaguj na Jeho dotek. Budeš-li takto číst, bude tě četba vzdělávat a živit tvou duši. Ano, tvá duše a tvůj duch potřebují pokrm právě tak, jako tvé tělo. Pokud tvá duše není něčím živena, bude duchovně uvadat a chátrat. Nebude mít z čeho čerpat sílu.

Co se týče tvého těla, doporučuji ti, aby ses do jeho umrtvování nepouštěla sama. Tvé chatrné zdraví ti to nedovoluje. Kdybys měla silné tělo a ovládala tě chuť k jídlu, pravděpodobně bych ti radila jinak. Ale je umrtvování, které ti vřele doporučuji. Umrtvuj vše, co zůstává z tvých porušených zálib a tužeb; umrtvuj svou vůli; umrtvuj své choutky, své sklony; věci, k nimž přirozeně tíhneš; své návyky. Například nauč se trpělivě snášet utrpení. Bůh často pošle do tvého života utrpení, a snad i velké. Je to Jeho dílo; On o tom rozhodl; přijmi je. Nauč se strpět vše, co se ti přihodí – dokonce i zmatek – ale uč se tak činit pouze z lásky k Bohu. Přijímej vše, ať už s tebou špatně jednají, ignorují tě nebo ti cokoliv přijde do cesty.

Shrnuji: Můžeš umrtvovat své já tím, že budeš vždy vyrovnaně snášet vše, co odporuje tvému přirozenému životu. Umrtvuj pocity nesouhlasu, které se v tobě zvednou, když do tvého života vstoupí něco nepříjemného. Tak se sjednocuješ s utrpeními Krista. Hořké kapky, pravda. Ale když je užíváš, poctíš tím kříž. Obzvláště uctíš dílo kříže tím, když zcela zemřeš všemu, co je okázalé a co tě láká. Ale k této smrti nedochází zvenčí. Umrtvování a smrt se děje uvnitř. Nauč se tedy lekci, jak se stávat maličkým, stávat se ničím. Člověk, který se postí-opouští všechny věci, po nichž nenáležitě prahne jeho chuť – činí dobře. Avšak křesťan, který se postí tak, že opouští své vlastní touhy a svou vlastní vůli a krmí se pouze vůlí Boží, činí daleko lépe. Toto nazývá Pavel obřízkou srdce.

A konečně, zdá se mi, že dosud dosti nepokročila v modlitbě mlčení po delší nepřerušované době. Myslím, že bys raději měla modlitbu mlčení spojit s mluvenou modlitbou. Dej průchod takovýmto slovům:

„Ó můj Bože, kéž jsem cele Tvá.“

„Kéž Tě miluji jen a jen pro Tebe samého, neboť Ty jsi nekonečně krásný.“

„Ó můj Bože, buď mi vším! Necht' vše ostatní je mi ničím.“

Přinášej mu taková a podobná slova; přinášej je ze svého srdce. Mám však za to, že tato vyjádření by měla být oddělena krátkými intervaly mlčení. Právě tak si postupně vytvoříš důležitý návyk modlitby mlčení. Co nejčastěji přijímej Večeři Páně. Ježíš Kristus, který je v tomto ustanovení, je chléb života. On živí a oživuje naše duše.

„Budu tě Pánu připomínat, když se Mu budu klanět. Kéž On zřídí své království ve tvém srdci a vládne a kraluje v tobě!“

Jeanne Guyon
z vězení v St. Antoine

Epilog

HISTORIE KNIHY

Tato kniha má neuvěřitelnou historii.

Krátký a velmi snadný způsob modlitby, se poprvé objevila ve Francii asi v roce 1685. Bůh si ji okamžitě použil jako nástroje ke zburcování křesťanů po celé Francii. Kniha také ihned vyvolala odpor. Držíš v ruce knihu, která byla veřejně pálena! Čím větší oblibu si získávala, tím větší odpor jí byl kladen. Například skupina římskokatolických kněží přijela do města Dijonu, kde se Pán prostřednictvím této knihy dotýkal mnoha životů. Kněží, kteří se postavili proti knize i proti dílu Páně v Dijonu, šli dům od domu a sebrali celkem 300 výtisků a spálili je! V 17. století 300 výtisků jedné knihy nalezených v jednom městě – to je docela slušné číslo! Jeden Francouz vzal 1 500 výtisků a rozdal je po celé obci. To hluboce zasáhlo celé město.

Jeanne Guyon je nejvíce známá svou autobiografií a tímto dílkem. Avšak bylo to právě *toto dílko, Krátký a velmi snadný způsob modlitby*, které vyprovokovalo politický a náboženský establishment té doby. Spolu s knihou *Píseň písní*, kterou napsala, byla tato kniha vložena do rukou Ludvíka XIV. jako důkaz, že by měla být uvězněna. Později byly tyto spisy citovány před náboženským tribunálem jako hlavní důkaz proti ní. Na základě této knihy byla veřejně odsouzena jako kacíř a nakonec uvězněna ve smutně proslulé Bastile.

Taková je historie této knihy ještě za života Jeanne Guyon. Avšak to byl teprve začátek. Mužové a hnutí, které Jeanne ovlivnila, by zaplnili celý svazek. Uvedu zde jen některé. Brzy po její smrti začali tuto knihu používat raní kvakerové a tato kniha snad nejvíce ovlivnila jejich hnutí. Vlastně i když kvakerské hnutí mělo před vydáním této knihy již sto let, byl duchovní vliv Guyonové na kvakery právě tak velký jako jejich zakladatele George Foxe. Dále tato kniha ovlivnila hraběte Zinzendorfa a moravské bratry. Později tuto knihu, (spolu s dalšími spisy Jeanne Guyon), četl upřímný mladý muž jménem John Wesley a byl jí hluboce pohnut. Jeho hlubokou zbožnost a duchovní hloubku lze zčásti připsat vlivu této

knihy. Původ „hnutí svatosti“ druhé poloviny 18. století s důrazem na posvěcování lze vysledovat přes Wesleye až k této knize a její autorce. Charismatické hnutí, které začalo na počátku 20. století, svou děsivou mocí a neuvěřitelnou mělkostí signalizovalo konec vzmachu hnutí svatosti a důrazu na duchovní hloubku mnoha odnoží wesleyismu. Ve skutečnosti idea jazyků a zmocnění předem téměř zabránila důrazu na *hlubší křesťanský život*! Spisy Jeanne Guyon měly vliv na mnohé další skupiny a hnutí, ale snad největší vliv kniha měla v 30. letech v Číně. Tehdy se dostala k mladému muži, kterého si Bůh předurčil k tomu, aby se stal jedním z jeho nejznámějších služebníků našeho století. Dostala se do rukou mladého Watchmana Nee a spolu s *Autobiografií* Jeanne Guyon, představovala jeden z hlavních podnětů, které formovaly jeho život; a v důsledku toho ovlivnila život mnoha jeho spolupracovníků.

Spisy Jeanne Guyon měly velký vliv na další muže a hnutí, ale myslím, že již tušíte, co chci zdůraznit. Široký vliv této knihy udivuje o to více, když si uvědomíme, že kniha byla - již od prvního vydání - napsána téměř nesrozumitelným jazykem! Přesto máš v ruce dílo, které ovlivnilo více slavných křesťanů než snad kterýkoli jiný spis za posledních 300 let. Jestliže si snad myslíš, že pokud jde o obtížnost chápání spisů Jeanne Guyon, přeháním, jen si zkus přečíst tuto pasáž:

*Ptáš se, co tento kurs sleduje? Smyslem této cesty až dosud bylo přimět duši, aby přešla od rozmanitosti k tomu, co je výrazně zřetelné, co se z rozmanitosti vyděluje; od výrazně zřetelného k výrazně nezřetelnému; pak k zřejmě nevýraznému, které je všeobecně daleko méně atraktivní. Je to mocné na počátku a uvádí duši do toho, co lze vnímat, což je čistší a méně intenzivní rozkoš; od vnímatelného k víře zachovávané láskou a konající z lásky; přecházející sem od zřejmého k duchovnímu a od duchovního k holé víře, která, působící, abychom byli mrtvi veškeré duchovní zkušenosti, působí, že sami sobě umíráme a přecházíme do Boha, abychom od této chvíle žili jedině ze života Božího. **

* *Union with God*

Jak nejlépe tuto knihu používat? Tím, že jí věnujeme značný čas. A ještě slůvko. Vřele vám doporučuji, abyste se v letech, která přijdou, ke knize stále vraceli. S tím, jak dozráváš v Kristu, se její poselství rozšiřuje. Poselství této knihy tě ve dvaceti letech upoutá; ve třiceti vyburcuje; ve čtyřiceti tě zlomí a v letech, která budou následovat, tě bude stále volat hlouběji do Krista. Vrať se k ní opět a opět. Poprvé se mi dostala do rukou ve velmi neupraveném vydání ve formě rukopisu. Člověka, který toto prosté vydání připravil, neznám, ale důležité je, že k němu připojil předmluvu. Doposud si pamatuji to hlavní, čím předmluvu začínal. Právě těmito slovy bych chtěl svůj epilog uzavřít. Zněla asi takto:

*Že se ti tato knížečka dostala do rukou,
je znamením, že Bůh si přeje,
konat zvláštní dílo ve tvém srdci.*